

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 34 / Hejmar 399 / Adar 2015

KÜRT HALK ÖNDERİ ABDULLAH ÖCALAN'IN NEWROZ MESAJI

Ortadoğu'nun demokratik ortak evini inşaya çağırıyorum

Tüm Halklarımıza

Barışın, eşitliğin, özgürlük ve demokrasinin yanında yer alan tüm halklarımızın ve dostlarımızın Newroz'unu selamlıyorum.

Emperyalist kapitalizmin ve despotik yerel işbirlikçilerinin tüm dünyaya dayattığı neo liberal politikaların yol açtığı kriz, bölgemiz ve ülkemizde çok yıkıcı bir şekilde yaşanmaktadır. Halklarımızın ve kültürlerinin etnik ve dini farklılıkları, bu kriz ortamında, anlamsız ve acımasız kimlik savaşlarıyla tüketilmektedir. Ne tarihi ne çağdaş ne de vicdani ve siyasi değerlerimiz bu tabloya asla sessiz ve bigâne kalamaz. Bilakis acil bir müdahale, dini inançlarımız, siyasi ve ahlaki sorumluluğumuzun gereğidir.

Ülkemiz halklarının, demokrasi, özgürlük, kardeşlik ve onurlu barışı için yürüttüğümüz mücadele bugün tarihi bir eşiktedir. Kırk yıllık hareketimizin acılarla dolu geçen bu mücadelesi boşa gitmediği gibi aynen sürdürülemez bir aşamaya da varmış bulunmaktadır. Tarih ve halklarımız bizden dönemin ruhuna uygun bir demokratik çözümü ve barışı talep etmektedir. Bu temelde tarihi Dolmabahçe Sarayında, hepimizce resmen ilan edilen on maddelik deklerasyon temelinde yeni bir süreci başlatma görevi ile karşı karşıyayız.

Deklarasyon gereği ilkelerde mutabakat oluşmasıyla birlikte PKK'nin Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı yaklaşık kırk yıldır yürüttüğü silahlı olan mücadeleyi sonlandırmak ve yeni dönemin ruhuna uygun siyasal ve toplumsal strateji ve taktiklerini belirlemek için bir kongre yapmalarını gerekli ve tarihi görmekteyim. Umarım ilkesel mutabakata en kısa sürede varıp Parlamento üyeleri ve İzleme Heyetin'den teşkil edilen bir Hakikat ve Yüzleşme Komisyonu'ndan geçerek bu kongreyi başarıyla realize etme durumunu yaşarız. Bu kongremizle birlikte artık yeni dönem başlamaktadır. Bu yeni dönemde, Türkiye Cumhuriyeti dahilinde özgür ve eşit anayasal yurttaşlık temelinde demokratik kimlik sahibi demokratik toplum olarak, barış içinde ve kardeşçe yaşama sürecine giriyoruz. Böylelikle 90 yıllık cumhuriyet tarihinin çatışmalarla dolu geçmişini aşıp gerçek barış ve evrensel demokrasi kriterleri ile örülmüş bir geleceğe yürüyoruz.

Newroz'un gerçek tarihine yaraşan da huzurunuzda böyle bir aşamayı selamlamaktır. Ve lakin ülkemiz ve halklarımız için doğru olan olgular, aynı zamanda kutsallarla dolu bölgemiz için de geçerli olmak durumundadır. Kapitalist emperyalizmin genelde son iki yüz yıllık, özelde son yüz yıllık gerçeği şudur: Ulus devlet milliyetçiliği temelinde etnik ve dini kimlikleri özüne ters biçimde içe doğru kapatıp birbirlerine düşman etmek, yani böl-yönet politikasına uygun olarak varlığını acımasızca günümüze kadar sürdürmek!

Bilmeliyiz ki Ortadoğu üzerindeki emellerinden vazgeçmeyen emperyalist güçlerin yol açtığı son zorbalık IŞİD görüntüsünde ortaya çıkmıştır. Barbarlığın bile anlamını zorlayan bu örgüt, kadın çocuk demeden, Kürtler, Türkmenler, Araplar, Êzîdîler, ve Asuri-Süryaniler başta olmak üzere bütün bölge halklarına ve inançlarına dönük vahşice katliamlar sergiledi.

Artık gün bu acımasız ve yıkıcı tarihi sonlandırıp gerçek geçmişimize uygun barış, kardeşlik ve demokrasiye geçiş yapma günüdür. Doğru bildiğim ve inancım gereği; çatışmacı, tüketici, yıkıcı milliyetçiliğin doğurduğu ulus devletleri demokratik siyasetle aşarak açık demokratik kimliklerle bir ortaklaşmaya geçmenin mecburiyetidir. Bunun için ulus devletleri kendi içinde demokratik siyasetle demokratik ortaklaşmanın yeni bir türünü gerçekleştirmeye ve yine ulus devletleri kendi aralarında Ortadoğu'nun demokratik ortak evini inşa etmeye çağırıyorum.

Ayrıca bugün vesilesiyle mahşeri topluluğunuzun ezici çoğunluğunu teşkil eden özgürlüğe kanat çırpan kadınları ve gençleri önümüzdeki dönemin ekonomik, sosyal, siyasal ve güvenlik alanlarında özgürlük ve eşitlik mücadelesinde en aktif bir biçimde yer almaya ve başarmaya çağırıyorum. Ayrıyeten hem bölgemiz için hem de uluslararası dünya için büyük anlamı olan Kobanê direnişini ve zaferini selamlıyorum. Bu temelde gelişen '*Eşme ruhunu*' halklarımız arasında yeni tarihin sembolü olarak selamlıyorum.

Yukarıda belirlemeye çalıştığım tüm bu saptamalar tek cümleyle tarihimizin ve güncelliğimizin toplum olarak yeniden revizyonu, restorasyonu ve yeniden inşası için değerli bir çağrıdır.

Tekrar bu tarihi Newroz'un şahsınızda tüm insanlık için büyük hayırlara vesile olması dileğiyle selamlıyorum.

- Yaşasın Newroz

- Yaşasın Halkların Kardeşliği

İnisiyatif Önder Apo ve Özgürlük Hareketi'nin elindedir

Kürt'ün en büyük değeri şu anda zalime karşı direnme değeridir. Bunu Newroz gerçeğinde yarattık. İşte bunu Önder Apo yaptı, Apocular yaptı. Kürt'ün temel değeri eğer Newroz'sa, Newroz da zalime karşı isyansa, o zaman bütün Kürtlerin karakterinin isyan olması gerekiyor.

15 Ağustos 1984'ten beri eksiği ve yetersizliğiyle tarihin en büyük gerilla mücadelesini veriyoruz. Bu deneyim ve birikimle Rojava Devrimci Güçleri kazandı. Kuşkusuz bu başarının demokratik Suriye ile taçlanması gerekir.

HDP projesi milletvekili kazanma projesi değildir. Türkiye'de demokrasi güçlerini güçlendirme ve mücadeleyi geliştirme projesidir. Kürt sorununu bu temelde çözme projesidir. >2-6

İnisiyatif Ortadoğu ve Türkiye'de Önder Apo ve Özgürlük Hareketi'nin elindedir

Mustafa Karasu

''15 Ağustos 1984'ten beri eksiği ve yetersizliğiyle tarihin en büyük gerilla mücadelesini veriyoruz. Bu deneyim ve birikimle Rojava Devrimci Güçleri kazandı. Kuşkusuz sadece bu yönlü başarılar yetmez. O başarının Önder Apo'nun belirttiği gibi demokratik Suriye ile taçlanması gerekir. Demokratik Suriye haline gelmesi gerekir. Yani Rojava Devrimini Suriye'nin geneline taşırmak gerekir.''

Newroz bayramını kutladık. Halkımız Amed'te, İstanbul'da, Kürdistan'ın tüm il ve ilçelerinde büyük bir coşkuyla kutladı. Her defasından daha farklı ve coşkulu bir kutlama oldu. Özellikle Şengal ve Kobanê direnişinin, Rojava direnişinin ve Önder Apo'nun İmralı'da yaptığı görüşmelerin etkisiyle bu Newroz çok coşkulu geçti. Bakurê Kurdîstan'da yaklaşan bir seçim var, bunun da etkisi oldu. Bu yönüyle farklı bir Newroz geçirdik. Tabii acı bir olay da oldu, Haseki'de iki bomba patlatıldı, orada 40'tan fazla yurtsever şehit düştü. Haseki şehitlerini saygı ve minnetle anıyorum.

Özgürlük mücadelesi kolay bir mücadele değil, zor bir mücadeledir. Dünyanın en zor coğrafyasında, tarih olarak despotik devlet geleneğine sahip Arap, Fars ve Türk egemenlerin, sömürgeci güçlerin egemenliği altında kültürel soykırım altında tutulan bir halk gerçekliğimiz var. Kürt'ü yok etmek isteyen, Kürt'ü inkar ederek ortadan kaldırmak isteyen bir şoven milliyetçi gerçek var, ulus-devlet gerçeği var. Kapitalist modernite ve Ortadoğu despotizminin fideliğinde yetişen IŞİD gibi örgütler var. Bunlar halkımızın mücadelesi karşısında azgınca saldırılar gerçekleştiriyorlar. Bu tür saldırılar yeni değil. Kürtler özellikle son yüz yılda hep saldırı altında olmuştur, zulüm altında olmuştur. PKK gerçeği de bu saldırıları, zulmü ortadan kaldırmak için tarih sahnesine çıkmıştır. Kuşkusuz artık Kürt halkı eski halk değildir, kırk yıl önceki halk değildir. Önder Apo'nun öncülüğünde özgürlük hareketimiz bugün direnen bir halk gerçekliği yaratmıştır. Bugün Kürt halk gerçekliği çok farklıdır. Dağlarda binlerce gerillamız var, bütün her alanda ta Kobanê'den İran sınırına kadar neredeyse bin kilometrede bir savaş yürütüyoruz. Onlarca yıldır halk sürekli ayaktadır.

1977 Antep Newroz'u...

1970'li yıllarda Newroz neredeyse unutulur hale gelmişti. Newroz bayramı Botan ve belirli alanlar dışında kutlanmıyordu. Bu, aslında Kürt'ün de yok oluş sürecinde olduğu anlamına geliyordu. Halklar, uluslar, topluluklar kültürel değerleriyle vardır, ulusal değerleriyle vardır, farklılıklarıyla vardır. Kürt'ün en büyük farklılığı, Newroz'a verdiği anlamdır. Demirci Kawa destanında olduğu gibi Newroz'u bir isyan, bir direniş günü olarak kutlama gerçeği vardır Kürt kültüründe, Kürt gerçeğinde. Ama 1970'lere gelindiğinde bu kültür önemli düzeyde unutturulmuştur. Bu şu demektir; çoğunluğu asimilasyona uğramış, kültürel soykırıma uğramış, çok az bir kesimi Kürtlük bilincine sahiptir. Çünkü topluluklar farklılıklarıyla, kültürleriyle var olur. İşte Kürt'ün ölüme yatırıldığı böyle bir dönemde Önder Apo tarih sahnesine çıktı, Apocular grubunu oluşturarak ölüm döşeğindeki bir halkı ayağa kaldırdı. Gerçekten de Kürtler ölüm döşeğindeydi. O dönemde Kürtler Kürtlüğünden kaçıyordu, utanıyordu. Çünkü Kürtlük başa bela olmuştu; Kürt oldun mu eziyet görürsün, işkence görürsün, her türlü kapı yüzüne kapanırdı. Bir yerde işçi olmak için, hademe olmak için bile Kürtlüğünü bırakılması gerekiyordu. Bu bakımdan Kürtlük başa bela olduğu için herkes Kürtlüğünden kaçar hale gelmişti. Böyle bir gerçeği yaşıyorduk. Onun için Newroz'u yeniden canlandırma tarihi açısından bazı şeyler belirteceğim.

Biz Newroz'u hareket olarak farklı kutluyoruz. Özellikle 1970'lerde hareketimizin tarih sahnesine çıkmasından sonra gelişen kırk yıllık mücadele Newroz'un da tüm ulusal motifleriyle canlanmasını sağladı. Newroz, içeriğine yakışır biçimde kutlanır oldu. Başur'da da, Rojhilat'ta da Newroz kutlamaları ulusal ve kültürel değerler düzeyinde çok güçlü kutlanmadığı gibi toplumun beynini, yüreğini, tüm değerlerini varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlama temelinde şekillendiren bir karakterde yaşanmamaktadır. Newroz gerçeğini bu kadar toplum bilincine, ulusal kültüre yediren ve Newroz'u bu düzeyde toplumsallaştıran hareketimiz oldu. 1970'lerde Newroz unutulmaya yüz tutmuşken, 1977'de Antep'te büyük bir Newroz kutlaması planladık, hazırladık. Newroz'u tarihi karakterine uygun olarak mücadele günü haline getiren kutlamayı 1977 Newroz'unda yaptık. Antep'te günlerce lastik topladık, Antep'in belirli yüksek tepelerine lastikleri yakmak üzere yığdık. Fakat başka bir planlama daha yaptık. Newroz gününde on civarında bankayı da bombalayarak patlama sesleriyle birlikte her tarafta ateşler yakılacaktı. Hepimiz gruplar halinde bombalanacak bankaların bulunduğu alana gittik, planladığımız bankaları bombaladık. Aynı anda bombalar patlar patlamaz her tarafta Newroz ateşleri yakılmıştır. Bir yerde bazı arkadaşlar bankanın camını zamanında kıramayınca **Haki Karer** yoldaş gidip tekmeyle, yumrukla camı kırıyor, bombayı içeri atıp patlatıyor. Her tarafta Newroz ateşleri yanınca Kürtler dahil Antep halkı şaşırıyor. Ne oldu, niye bu kadar patlama oldu, niye bu yüksek tepelerde ateş yanıyor anlam verememişlerdi. Çok az kişi bu ateşlerin Newroz ateşi olduğunu anlamıştı. Bugünkü mücadele karakteri taşıyan güçlü Newroz geleneğinin başlaması böyle oldu.

Aynı yıl bulunduğumuz her yerde, Dersim'de, Urfa'da, Amed'te, Batman'da arkadaşlar gür Newroz ateşi yaktılar. Lastiklerle Newroz ateşi yakma geleneği de böyle başladı. Unutulmuş Newroz'u dirilttik. Unutulmuş Newroz'u diriltmek, aynı zamanda Kürt'ü diriltmekti, Kürt'ün kültürünü diriltmekti. Yani Kürt'ü ölüm döşeğinden kaldırmaktı. Zaten Özgürlük Hareketi sadece bir direniş hareketi olarak ortaya çıkmadı. Direniş var olan bir halk olursa olur. Ortada bir halk bile kalmamış; kendini unutmuş, kendini kaybetmiş, kendi kimliğinden uzaklaşmış durumdaydı. Onun için bir de o halkı kültürel değerlerle yeniden yaratmak, o halkı diriltmek gerekiyordu. Nitekim Apocuların ilk hedefi özgürlüğü için mücadele edecek bir halk yaratmaktı. Bu nedenle hareketimiz sadece mücadele hareketi değil bir de Kürt'ü duyguda, düşüncede ayağa kaldıran bir hareketti. Newroz da Kürt kültürünün, Kürt gerçeğinin, Kürt kimliğinin en güzel değeri olarak hareketimiz tarafından canlandırıldı. Bu çerçevede Önder Apo daha çıkışından itibaren hep Kürt'ü eleştirmiştir. Kendi değerine sahip çıkmayan, kendinden kaçan Kürt'ü eleştirmiştir, bu durumu lanetlilik olarak görmüştür. Kendi gerçeğinden kaçmak Kürt'e yapılacak en büyük kötülüktür, en büyük ihanettir. Hatta Önderlik, kendine ihanet ettirilmemiş tek Kürt kalmamıştır, değerlendirmesinde bulunmuştur. Bugün Önderliğe bu kadar sahiplenen halk var, halk Önderliğe ölümüne sahip çıkıyor. Kürt halkını en fazla eleştiren Önderlik tarzı şimdi bu Önderliğe en fazla sahiplenen ve özgürlüğü için her türlü bedeli göze alan bir halk gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Kürt kendi gerçeğinden kopmuştu. Kürt'üm diyenler de ihanet içindeydi. Mücadele gücü kalmamıştı, sistemi içselleştirmişti. Kendine Kürt'üm diyenler de kapitalist modernite sisteminin, kültürle soykırımcı sömürgeci sistemin içinde kendine yer arıyordu. Onun için biz onlara "*siz işbirlikçisiniz, uşaksınız*" biçiminde ağır şeyler söylüyorduk. Hareketimiz ulusal, ideolojik ve siyasal keskinliğiyle kendi karakterini ortaya koydu. Kürt'ü de şiddetle eleştirdi, o hareketleri de eleştirdi. Ne böyle Kürtlük olur dedi ne de böyle Kürtlük mücadelesi olur dedi. Kürt'ü çok şiddetli eleştiriyle ve yüksek ölçüler ortaya koyarak sarstı ve ayağa kaldırdı. Şok tedavi derler ya, Kürt'e şok tedavi yaptı. Çünkü Kürt kendi gerçeğinden kopmuştu. İşte bu yönlü mücadelelerden biri de Newroz gerçeğini, Newroz'u ayağa kaldırmak olmuştur. Çok isabetli yapmıştır ve bu çabalar çok önemli sonuçlar doğurmuştur.

Kürt'ün en büyük değeri zalime karşı direnme değeridir

Newroz gerçeğine sahiplenmek, Newroz'u ayağa kaldırmak, Newroz'u bugünkü anlamına kavuşturmak tam da Apocuların, PKK'nin yapması gereken işti ve yapmıştır. Çok isabetli de olmuştur. Bu da nedir? Newroz'u canlandırmıştır, Newroz'u Demirci Kawa şahsında Dehak'a karşı, zalime karşı Mazlum'un direniş günü haline getirmiştir. Bu karakteri bütün derinliğiyle Kürt'ün bütün hücrelerine yedirilmiştir. Zulme karşı isyan kültürünü bir halkın en temel değeri haline getirmiştir. Kürtler ulusal değerlerini en fazla Newrozlarda yaşıyor, Newrozlarda özgürlük tutkuları şahlanıyor, tüm özlemleri ve duyguları açığa çıkıyor, kendinin farkına varıyor, Kürtlüğünü derinden hissediyor ve o günü zalime karşı mazlumun direnişi olarak anlıyor. Kürt'ün en büyük değeri şu anda zalime karşı direnme değeridir. Kürt'ün en ayırt edici özelliği zalime karşı direnme kimliğidir. İşte bunu Newroz gerçeğinde yarattık. Bu hareket bunu yarattı. Bunun anlamını, değerini bilmek lazım. Bir halkın en temel kültürünü, en temel değerini zulme karşı direniş değeri haline getirmek ya da Kürt'ün en temel değerinin zulme karşı direniş değeri olması çok anlamlıdır, çok değerlidir, çok kıymetlidir. İşte bunu Önder Apo yaptı, Apocular yaptı, PKK yaptı. Zaten şimdi devlet öfkeleniyor; PKK Newroz'u değiştirmiş, Newroz'a farklı anlam vermiş, Newroz öyle değildir, sadece baharın canlanışıdır, diyor. Kültürel soykırımcı sömürgeciler ve her türlü Kürt düşmanları Apocuların, PKK'nin, Kürt halkının Newroz'a yüklediği değerlerden rahatsızdır. Sadece sömürgeciler, emperyalistler ve işbirlikçiler değil, kendine Kürt milliyetçisiyim diyenler de rahatsızdır. Newroz gerçeği ve kültürü tüm bu güçlerin gerçek yüzünü açığa çıkarmaktadır. PKK'nin Newroz'u, Demirci Kawa şahsında zalime karşı isyan etme gerçeğini, isyancı gerçeğini Kürt'ün kültürü ve Newroz'un en temel karakterini isyan, direniş, özgürlük, mücadele haline getirmesinden büyük rahatsızlık duyuyorlar. Çünkü böyle bir bayrama, böyle bir kültüre sahip olan bir halkı hiç kimse köleleştiremez.

Direnen halk gerçekliği Newroz halkı olmaktır

Evet, artık Kürt'ü köle yapmak Kürt'ün üzerinde egemenlik kurmak zordur, kolay değildir. Çünkü Kürt'ün en temel değeri zalime karşı çıkmadır. Kimliği bu temelde şekillenmektedir. Artık bu kimliğe sahip olmayan Kürt'ü Kürt'ten saymazlar. Direnme kültürü olmayan, yani Newroz değerine, Çağdaş Demirci Kawa'nın M**azlum Doğan**'da şahsında çağdaşlaşan ve güncelleşen direniş kültürüne sahiplenmeyen birisini artık Kürt saymazlar. Kürt'ün temel değeri eğer Newroz'sa, Newroz da zalime karşı isyansa, o zaman bütün Kürtlerin karakterinin isyan olması gerekiyor.

İşte bu açıdan Newroz'u yaşatmak önemli, Newroz'u güçlü kutlamamız önemlidir. Bu yönüyle her yıl Newroz'u güçlü kutluyoruz. Böylece direnme kültürünü hem süreklileştiriyoruz hem derinleştiriyoruz. Nitekim özellikle Bakurê Kurdîstan ve Rojava'da çok güçlü kutlanıyor. Başur'da Newroz ne yaygın kutlanıyor ne de bir direniş kültürü düzeyinde yaşanıyor. Bu aslında büyük bir eksikliktir. Newroz'u Bakurda olduğu gibi güçlü biçimde kutlamak çok önemli bir şeydir. O, PKK'nin yarattığı halk gerçeğini ortaya koyuyor. Direnen halk gerçekliğini ortaya koyuyor. Önderlik Rojava için de direnen halk gerçekliğinin tüm boyutlarıyla pratikleştirilmesi gerektiğini vurgulamıştır. Direnen halk

gerçekliği demek, Önder Apo'nun dediği gibi Newroz halkı olmaktır. Önderlik Kürtlere 1990'lı yıllardaki diriliş devrimini ifade eden serhildanlardan "***Newroz Halkı***" tanımlamasını yaptı. Çünkü 1990'lı yıllarda Newroz'da binlerce şehidimiz oldu. Şırnak'ta, Cizre'de, Nusaybin'de, Doğubeyazıt'ta, Digor'da, Amed'te, Batman'da, Türkiye'nin metropollerinde diriliş devrimi düzeyinde Newroz serhildanları gerçekleşti. Bu ayağa kalkışa saldırılması sonucu binlerce şehit verdik. Şimdi bu "Newroz Halkı" gerçeğini yaşatıyoruz.

Newroz'u çok güçlü kutlamak, zalime karşı varlık ve özgürlük günü haline getirmek çok önemlidir. Bu açıdan Newroz'a her yıl daha güçlü biçimde sahip çıkalım ve kutlayalım. Newroz'u zayıf kutlamamak gerekiyor. Dağ başında olalım, başka yerde olalım, nerede olursak olalım Newroz'u güçlü biçimde kutlayalım, hatırlayalım, onu en temel değer haline getirelim. Bu tutum içinde olmak sıradan bir şey değildir. Newroz'u güçlü bir gün haline getirmek en büyük ideolojik çalışmadır, en büyük kültürel çalışmasıdır, en büyük kimlik çalışmasıdır, en büyük direniş çalışmasıdır. Eğer Kürt halkına direniş değerleriyle, **Mazlumların, Rahşanların, Ronahilerin, Zekiyelerin**, bütün Newrozlarda şehit düşen binlerce şehidimizin değerleriyle yüklü Newrozu bilince çıkartmak, yaşamak, yaşatmak demek gerçekten de en büyük ideolojik ve kültürel mücadeledir. En büyük politik duruştur. Bu bakımdan Önder Apo da hareketimiz de Newroz'a çok büyük değer vermektedir. Kürtler açısından da böyle bir bayrama, güne sahip çıkmak çok değerlidir, çok anlamlıdır. Artık Kürt direnen topluluktur, isyan eden topluluktur. Zalimin zulmünü ve sömürüyü kabul etmeyecek bir topluluktur. Çünkü Newroz halkıdır, Newroz halkı kabul bunları etmez. Bu yönüyle biz de PKK olarak, gerilla olarak, Kürt Özgürlük Hareketi olarak Newroz halkının en direnişçi özünü teşkil ediyoruz. Onun da sembolü, temsili gerillada gerçekleşiyor, PKK'de gerçekleşiyor. Bu açıdan kendimizi değerlendirirken, kimiz diye sorulduğunda, Newroz halkı olduğumuzu söyleyeceğiz. Newroz halkını temsil eden gerillalarız. Önder Apo'nun ve Özgürlük Hareketi'nin fedai gerillalarıyız diyeceğiz. Bu Newroz vesilesiyle bunları belirtmek önemlidir. Çünkü bir direniş bayramına sahip olmak kadar değerli bir şey olamaz. Ya da en büyük bayramımızın direniş bayramı olması, zalime karşı çıkması kadar güzel bir şey olamaz. Bu, dünyada özgürlüğün öncülüğünü yapmak anlamına gelir. Evet, dünyada şu anda özgürlüğün, demokrasinin öncüsü Kürtlerdir, bizleriz.

Önderlik bir değerlendirmesinde, tarihte ilk Özgürlük Hareketi'ni veren Kürtlerdir, dedi. Bu, tarihsel bir gerçekliktir. Devletler bu coğrafyada ortaya çıkmış, baskı ve zulüm burada ortaya çıkmış, o zaman ilk direnişler de bu coğrafyada ortaya çıkmıştır. Bu açıdan Kürt'ün direniş kültürü, özgürlük kültürü çok eskiye dayanıyor. Önderlik Gılgamış destanında, Humbaba'nın direnişini dağlık ve ormanlık coğrafya halkının özgürlük direnişi olarak tanımlıyor. Neolitik toplumun yaşandığı Mezopotamya coğrafyasına devletlerin saldırısı ve işgaline karşı direnişi tarihin ilk özgürlük direniş geleneğinin başlaması olarak ifade etti. Araştırılırsa gerçeğin bu olduğu daha iyi görülebilir. Etrafında ilk defa devletçi sistemler ortaya çıkıyor, iktidarlar ortaya çıkıyor. Kürtler de dağlarına dayanarak ilk özgürlük mücadelesini veriyorlar. Şimdi ise o kök hücreye dayanarak yükselen bir özgürlük kültürü gelişmektedir. Neolitik toplumda kadının toplumsallığı yaratması çok önemlidir. Toplumsallığı yaratmak tabii insanlığı yaratmaktır. Önder Apo bütün bu değerlere dayanarak PKK şahsında, Özgürlük Hareketi şahsında, Kadın Özgürlük Hareketi şahsında Kürdistan'da gelişen Özgürlük Hareketi'ni dünya özgürlüğünün, demokrasi mücadelesinin öncüsü yapmıştır. Artık insanlığın özgürlük öncülerini, demokrasi öncülerini, hak ve adalet öncülerini, eşitlik öncülerini temsil eden bizleriz. Bu bir propaganda değildir, bu, hem tarihimize dayandığımız bir gerçekliktir, hem de Önder Apo'nun özgürlük tutkusundan ve kadın özgürlük çizgisinde derinleştirdiğimiz bir gerçekliktir. Kırk yıldır büyük bir özgürlük mücadelesi veriyoruz. Babalarımız, analarımız, dedelerimiz, kardeşlerimiz, bir bütün olarak Kürt halkı kırk yıldır ayaktadır. Özelikle 1990'lı yıllardan sonra hiç oturmadılar. Göğüslerini kurşunlara siper ettiler, ama hiç oturmadılar. İşte bu büyük direniş bugün Ortadoğu'nun öncüsü haline geldi.

Özellikle Kobanê ve Şengal direnişlerinden sonra Kürtleri dünya böyle görüyor. Artık Kürtler sadece Türk devletine karşı direnen bir güç olarak görülmüyor, sadece kendisi için direnen bir güç olarak görülmüyor, tüm Ortadoğu halkları açısından bir özgürlük gerillası olarak görülüyor. Gerçekten **şu anda bu dağlar, buralar özgürlük ocağıdır.** Sadece Kürt'ün özgürlük ocağı değil, insanlığın özgürlük ocağıdır. İnsanlığın demokrasi ocağıdır. Artık dünya burada şekillenecek. Zaten Önderlik daha 2001'de, İran-Irak-Türkiye üçgenini özgürlük ocağı yapacaksınız, dedi. Dünyanın özgürlük ateşinin yandığı yer yapacaksınız, dedi. Şimdi buralar özgürlük ateşinin yandığı yerlerdir. Kendimize böyle bakacağız. Biz artık bütün insanlık için özgürlük ışığı olacağız. Artık herkes bu ocağa gelebilir. Güney Amerika'dan, Avusturalya'dan geliyorlar zaten. Herkes gelebilir. Bu dağlarda, bu özgürlük ateşinde pişerek bu özgürlük ruhu içinde kendi ruhunu yıkayarak herkes kendi gittiği yerde özgürlük mücadelesini geliştirebilir. Böyle göreceğiz, böyle yaklaşacağız. Çünkü tarihin verdiği bazı roller vardır, kaçamazsınız. Bazı şeyler vardır, ondan kaçamazsınız. Kürt'ün bir kaderi vardır, bu kaderden kaçamaz. O da şudur; Kürtler sadece kendilerini değil, bölgeyi özgürleştirmeden, bütün bölgenin özgürlük ve demokrasi mücadelesinde öncü haline gelmeden, Türkiye'yi demokratikleştirip özgürleştirmeden, Suriye'yi demokratikleştirip özgürleştirmeden, İran'ı demokratikleştirip özgürleştirmeden, Irak'ı demokratikleştirip özgürleştirmeden kendini özgürleştiremez. Ufku böyle olmadan Kürt kendini özgürleştiremez. Ufku dar bir milliyetçilikle Kürtler kendini özgürleştiremez. Ufku dar bir milliyetçilikle Ortadoğu'da politika yapılamaz. Dünya dengeleri burada kuruluyorsa o zaman daha ufuklu politika yapacaksınız. Bölgesel ve uluslararası karakterde politika yapacaksınız. Dolayısıyla özgürlük ve demokrasi mücadelesini daha geniş çerçevede düşüneceksiniz. Nitekim şimdi yaşanan budur.

Yeni bir Ortadoğu yaratmak istiyoruz

Biz gerillayı Başur'dan çekeriz tartışması başlattık. Önderlik buna çok öfkelendi. Eğer İmralı'ya giden heyet bu tutumumuzun nedenini izah etmeseydi Önderlik başımıza ne getirirdi bilemeyiz. Çok ağır şeyler söylerdi. Heyet geri çekilme konusundaki yansımayı düzeltmesine rağmen Önderlik böyle bir tartışma yapılamaz dedi. Bir gerilla bir yere gidecek, biz çekeceğiz! Önderlik gerillanın bırakalım sadece Kürtlerin gerillası olmasını, bütün Ortadoğu'nun gerillası olarak görüyor. Bizim hareketimiz öyle görüyor. Öyle midir? Öyleyiz. Daha doğrusu böyle olmak zorundadır; bu bizim kaderimizdir. Sadece kendimizi kurtarma mücadelesi yaparak kendimizi kurtaramayız. Onun için Önderlik Türkiye'deki demokrasi mücadelesiyle Türkiye halklarıyla birlikte Kürtleri özgürleşmek istiyor. Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümünü aynı süreç olarak görüyor. Hatırlarsanız

''Şengal direnişi bizim kimliğimizdi. Biz rüştümüzü Şengal'de ispat ettik. Biz Şengal'e sahip çıkmasaydık bugün Rojava devrimini de kaybederdik, Kobanê'yi de kaybederdik. Eğer Şengal'de direnmeseydik, biz de KDP gibi kaçsaydık kimse bize sahiplenmezdi.''

Rojava'da devrim oldu, şehirler kurtarıldı. Önderlik ne dedi? 6 şehri ele geçirerek kendinizi özgürleştiremez ve kurtaramazsınız dedi. Sadece Kürt şehirlerini kurtararak bir şey olmaz dedi. Devrimi Suriye'ye yayacaksınız, devrimi Suriye'nin demokratikleşmesinin parçası yapacaksınız, dedi. Irak'ta da devrimi ve demokrasiyi Bağdat'a kadar götürmemiz lazım. Doğrusu budur. İnanın şu anda Irak'ın, Güney'in en büyük eksikliği budur. Halbuki Kürt kendini demokratikleştirerek bütün Irak'ı etkileyebilir, Irak'ı demokratikleştirebilir. Şimdi nasıl ki Bakurê Kurdîstan'da bizim mücadelemiz tüm Türkiye'yi etkiliyorsa, Başurê Kurdistan'da da Kürtler demokratikleşmeyi yaşasalar, gerçekten demokratik bir toplum olsalar bütün Irak'ı demokratikleştirirler, Bağdat'ı da değiştirirler. Güney'deki güçlerin böyle bir derdi yoktur. Irak'ı, Bağdat'ı etkileme, değiştirme dertleri yoktur. Rojava'da Şam'ı etkileme dertleri yoktur. Hatta KDP'nin işbirlikçileri Rojava'da ne yapmak istiyor biliyor musunuz? Afrin'i bırakalım, Kobanê'yi bırakalım, Serêkanî'yi bırakalım, Cezire'yi, yani petrol bölgesini beyliğimize katsınlar yeter diyorlar. KDP'nin ve Rojava'daki yandaşlarının yaklaşımı da belirli güçlerle anlaşması da bu yönlüdür. Rojava'da hakim olsalardı böyle bir pratik içine gireceklerdi. Cezire bölgesini kendi petrol emirliklerine katacaklar, diğer alanları ise kültürel soykırımcı güçlerin egemenliğine ve insafına bırakacaklardı.

Biz kendimizi değiştirerek Ortadoğu'yu değiştirmek istiyoruz. Önder Apo niye bu kadar demokratik devrimden söz ediyor? Diyor ki ben kendimi değiştireceğim ki, onları da değiştireyim. Bugün Bakurê Kurdistan'da kendimizi değiştirerek Türkiye'yi değişime zorluyoruz. Türkiye'de herkes Amed'e, Batman'a gidiyor şaşırıyor, bir örnektir diyor. Amed'e giden, Batman'a giden Türk aydını şaşırıyor. En başta da kadına bakarak şaşırıyor. Kadının bu kadar ilerlemesi karşısında kendilerini geri görüyorlar, hatta komplekse giriyorlar. Evet, şu anda Kürdistan'a giden Kürt aydını, feministi, devrimcisi herkes komplekse giriyor. Bunu derken çok olumsuz anlamda söylemiyoruz; Kürdistan'da gelişmenin büyüklüğü onlarda bu yönlü duygular yaratıyor. Kürdistan'a gelen Türk solundan örgütler de bu gerçeği dillendiriyorlar. Biz sizleri böyle bilmiyorduk, diyorlar. İçimizde milliyetçilik var, yardımcı olun içimizdeki milliyetçi ulusalcı eğilimleri giderelim, diyorlar. Gerçek öyle midir, öyledir. Bu bakımdan kendimize yaklaşırken bu Newroz gününde gerçeğimizi iyi bilelim.

Newroz'un Kürtler açısından çok büyük değeri var, ama Ortadoğu halklarının da bir değeridir. Biz Newroz'u bütün Ortadoğu halklarının değeri haline getirmek istiyoruz. Zaten Newroz onların da değeridir; ama Newroz'un zengin içeriğini onlara da yedirmek, onlara da kabul ettirmek, halkların kardeşliğine dayalı, özgünlüğüne dayalı yeni bir Ortadoğu yaratmak için önemlidir. Bu yönüyle Önder Apo'nun kendimizi değiştirmemiz gerekir gerçeğini bir de bu yönlü ele alacağız. Önderlik ne diyor, benim kimseye gücüm yetmiyorsa kendime yetiyor. Bizim Türk'e, Arap'a, Fars'a şu anda gücümüz yetmiyorsa ilk önce kendimize gücümüz yeter, kendimizi demokratikleştirir, kendimizi özgürleştiririz, kendimize dayanarak onları da değiştirir, demokratik ve özgürlükçü bir çizgiye getiririz. Yapıyor muyuz, yapıyoruz. Evet, istedikleri kadar uğraşsınlar biz Önderlik çizgisiyle bunu gerçekleştiriyoruz. Bin bir gece masalları var, burada kadın 'cin' olarak görülüyor. Iblis ve fitne düzeyinde ele alınıyor. Sorunların kaynağı 'cin'in şişeden çıkması olarak görülüyor. Aslında 'cin' dediği kadının özgürlük ruhunun şişeden çıkmasıdır. Dolayısıyla bu anlamda, biz özgürlük fitnesini, demokrasi fitnesini, devrim fitnesini her yere sokmuşuz. Irak'a da, İran'a da, Suriye'ye de, Türkiye'ye de sokmuşuz. Artık 'cin' şişeden çıkmıştır. Bin bir gece masallarındaki destanda 'cin' şişeden çıktı mı zapt edemiyorlar, sonradan yakalıyorlar tekrardan şişeye sokuyorlar, tabii 'cin' tekrardan fırsatını buluyor şişeden çıkıyor; hikayenin hepsi böyledir. Ortadoğu kültürünü yansıtan en güzel yapıtlardandır. Bin bir gece masallarıdır, Firdevs'inin Şahnamesidir, bunlar Ortadoğu'nun temel kültürel kitaplarındandır.

Biz rüştümüzü Şengal'de ispatladık

Önder Apo Kadın Özgürlük Hareketiyle ne yarattığını, ne sonuçlar ortaya çıkacağını çok iyi biliyor. Önder Apo otoriter ve despotik rejimlerin haline bakarak kıs kıs gülüyor. İçinden siz istediğiniz kadar uğraşın, ben sizin içinize öyle fitneler soktum ki, artık baş edemezsiniz, diyor. Nedir? Özgürlük fitnesi, demokrasi fitnesi! Önder Apo Kürdistan'dan başlayarak tüm Ortadoğu'da özgürlük ruhu ve demokrasi tutkusunu gerçekten yükseltmiştir. Şimdi bunu Kürdistan'dan başlatarak bütün Ortadoğu'ya yaymaya çalışıyor. Gerçekliğimizi, kendi pozisyonumuzu böyle görmek gerekir. Kendimize sıradan yaklaşmayalım, büyük rol biçelim. Önderliğin öfkesi zaten bunadır. Beni anlamıyorsunuz derken, beni çok sıradan anlıyorsunuz, çok basit anlıyorsunuz, ben sizin ufkunuza giremeyecek kadar büyüğüm demek istiyor. Bunun için ufkunuzu genişletin, ufkunuzu büyütün, diyor. Önderliğin eleştirilerini en fazla böyle anlamak lazım. Yani benim ufkumda değilsiniz, yaratıcı değilsiniz, dünyanız dar diyor. O bakımdan kendimize sıradan, basit, dar yaklaşmayacağız. Ufkumuzu dar tutmayacağız.

Rojava Devrimi önemli, Suriye'de önemli başarı elde edildi; Şengal'de elde edildi. Şengal direnişi çok önemliydi. **Şengal direnişi bizim kimliğimizdi. Biz rüştümüzü Şengal'de ispat ettik.** Parti tarihini anlatırken hep Hilvan direnişini bir dönüm noktası, Apocuların kendi kimliğini kazanmasının kararlılığı olarak anlatırım. Hilvan'da ağalar üzerimize geldiği zaman onlara karşı direnmeseydik Apocu ola-

''Şengal de Kürdistan'ın bir parçası olarak özerk olacak, Kerkük de özerk olacak, Kakiler kültürel özerkliklerine sahip olacak. Tel Afer'de Türkmenler de, Ninova'da Süryaniler de özerk olacak. Bunlar Kürt federasyonunu da güçlendirir, Kürtleri de daha özgür kılar.''

mazdık, PKK olamazdık. Ya Hilvan'da direnecektik ya da direnmemeye diğer örgütler gibi gerekçe bulup kendi kimliğimizden vazgeçecektik. Hilvan'da Süleymanlar denen halkın üzerinde baskı ve hegemonya kuran bir aşiret vardı. Ya onların şerrinden kaçacaktık ya da senin şerrine şer diyecektik. Şerrinden kaçmadık, şerrine şer dedik, onlarla savaştık, kendi rüştümüzü ispatladık. Orada geleceğimiz belli olacaktı, ya sıvışacaktık ya da Apoculuğa devam diyecektik. Halk üzerinde baskı ve zulüm kuran Süleymanlara karşı tutum koyarak kimliğimizi ispatladık ve şekillendirdik. Şengal'de de bir yönüyle rüştümüzü, kimliğimizi ispatladık. Ya kaçacaktık, ya da Şengal'e sahip çıkacaktık. Biz Şengal'e sahip çıkmasaydık bugün Rojava devrimini de kaybederdik, Kobanê'yi de kaybederdik. Bugün dünya Kobanê'ye niye sahip çıktı biliyor musunuz? **Dünya Kobanê Günü**'nün ilan edilmesinin nedeni nedir biliyor musunuz? Şengal'de Êzîdîleri IŞİD'e teslim etmedik. Bu çok önemliydi. Daha sonra Kobanê'de de direnince bütün dünya sahiplendi. Eğer Şengal'de direnmeseydik, biz de KDP gibi kaçsaydık kimse bize sahiplenmezdi. Niye? Kürt'ün en mazlumuna, farklı inancı olan Êzîdîlere sahip çıkmayan Kürtlüğü kimse dikkate almaz, değer vermezdi. Ama biz Kürt'ün en zayıf yanı olan, farklı inancı olan Êzîdîlere sahip çıktığımız için PKK kendi kimliğini bugün dünyaya kabul ettirdi. Bu çok önemlidir, bunu bileceksiniz. Bu yönüyle Şengal direnişi deyip geçmeyeceğiz. Bazıları Şengal'de KDP'nin kaçışını, IŞİD'in girişini meşrulaştırıyordu. Ne diyorlardı? IŞİD bir Sünni devlet kuracaktı, Kürtler de bir devlet kurmaya hazırlanıyordu, Kürt devleti Sünni devletle kavga etmek istemedi, bu nedenle Şengal'den çekildi! Doğru bulalım, bulmayalım bunu anlamak lazım; KDP rasyonel davrandı, dedi. Ben de dinlerken senin rasyonelliğin yere batsın dedim.

Apocular ilk çıktığında "*akılcı*" düşünseydi Apocu olmazdı. Devletin akıllısı olsaydık, anamızın, babamızın, çevremizin, köyümüzün akıllısı olsaydık, o zaman akıllı dediklerine uysaydık zaten Apocu olmazdık. Benim anama, babama göre akıllı olmak okulunu okumak, devlete ses çıkarmamak, boyun eğmek, gidip memur olmaktı. Köyün akıllısı nasıl olacaksın? Suya sabuna dokunmayacaksın, gidip kendi işini yapacaksın! Biz öyle akıllı olsaydık zaten Apocu olmazdık. Düşünebiliyor musunuz, Şengal'de Êzîdîler kırımdan geçiriliyor, normal görülüyor. KDP devlet kuracaktı, rasyonel düşündü, böyle yaptı, denilebiliyor. Eğer Kürt devleti böyle kurulacaksa o devlet yere batsın. Kürtlerin bazıları bir şeyler elde edecek, ama yanı başındaki Kürt'ün en mazlumu yok edilecek! O zaman bu mücadele batsın! PKK böyle yaparsa o bile batsın! Çünkü PKK'nin kimliği mazluma sahiplenme kimliğidir. Bizim karakterimiz budur. Bu açıdan gerçekten Şengal'e sahip çıkmak önemliydi. O moral güç bizi savaştırdı, o moral güç bugün hareketimizin konumunu oldukça güçlendirdi. Moral güç çok önemlidir. O moral güçle dünya bizi destekledi. Dünyadan aldığımız bu moral güçle direniş gücümüzü daha da yükselttik. Bütün Türkiye'de aydınlar bizi destekledi. Baktılar ki PKK gerçekten de özgürlükçü, demokratik, tutarlı bir hareket. Bunun için desteklediler. Dünya Kobanê Günü ilan edildi. Bu moral güçle Kobanê Direnişi büyük bir başarı kazandı. Kayıplarımız çoktur, ama **Kobanê büyük bir zaferdir; inancın ve moral gücün zaferidir.** Her şeyi kazandıran inançtır, ideolojidir, bunların oluşturduğu moral düzeyidir. Orada Önder Apo'nun çizgisi kazandı, inancı kazandı. Tabii kırk yıllık savaş deneyimimiz kazandı. Kırk yıllık savaş deneyimimiz orada savaştı.

Tarihin en büyük gerilla mücadelesini veriyoruz

PKK kırk yıldır savaşıyor. Kırk yıldır dünyada savaşan başka bir hareket, ordu var mı? Kırk yıldır savaş içinde olan başka bir halk var mı? Bizim kadar tecrübeli bir ordu yok. Öyle tatbikat yapmıyoruz, kırk

‘’Kürt’ün temel değeri eğer Newroz’sa, Newroz da zalime karşı isyansa, o zaman bütün Kürtlerin karakterinin isyan olması gerekiyor. İşte bu açıdan Newroz’u yaşatmak önemli, Newroz’u güçlü kutlamamız önemlidir.’’

yıldır savaşıyoruz. Özellikle otuz yıldır daha da şiddetli bir mücadele yürütüyoruz. 15 Ağustos 1984’ten beri eksiği ve yetersizliğiyle tarihin en büyük gerilla mücadelesini veriyoruz. Bu deneyim ve birikimle Rojava Devrimci Güçleri kazandı. Kuşkusuz sadece bu yönlü başarılar yetmez. O başarının Önder Apo'nun belirttiği gibi demokratik Suriye ile taçlanması gerekir. Demokratik Suriye haline gelmesi gerekir. Yani Rojava Devrimini Suriye’nin geneline taşırmak gerekir. Yoksa kaybederiz. Bakın sadece Qamişlo’yla, Afrin’le, Kobanê’yle sınırlı kalır, eğer demokratik Suriye haline gelinmezse Rojava Devrimi, demokratik Suriye’yi yaratacak performans göstermezse kaybederiz. Onun için demokratik Suriye ufku ve bu yönlü çalışma çok önemlidir. Evet, her türlü saldırı karşısında direneceğiz, Cizre’yi de, Afrin’i de, Kobanê’yi de koruyacağız, ama bunu Suriye’nin demokratikleşmesiyle tamamlayacağız. Rojava Devriminin etkisini oraya yaymamız lazım. Bu konuda geçmişten bugüne eksiklikler oldu, darlıklar oldu, yetersizlikler oldu. Önderlik uyarmasına rağmen gereklerini yerine getiremedik, eksik kaldık. Önderlik bunları eleştiriyor. Ben söylüyorum, siz yine bildiğinizi okuyorsunuz diyor. Önderlik iki yıl önce altı şehri ele geçirmek yetmez, dedi. O zaman buna göre planlama yapmamız gerekirdi, yapamadık. Bazı çalışmalar yapılsa da bu yetmedi. Sadece savaşmak yetmez, eğer o silahlı güçle ideolojinizi birleştirmezseniz, doğru politikanızla birleştirmezseniz başarı elde edemezsiniz. Evet, fedai gücü var, silahlı tecrübesi var, ama bunu Rojava’da doğru politika ve ideolojiyle birleştirmek lazım. Halkların kardeşliği politikasını somutlaştırmamız, başta Araplar olmak üzere diğer toplulukları farklı güçlerin istismar edeceği durumdan çıkarmamız lazım. Araplar bizim için önemli değildir dediğimiz an Önder Apo çizgisi bırakılmış demektir. Bu da kaybetmektir. Önder Apo'nun çizgisinde, ideolojisinde, PKK gerçeğinde fedailik vardır. Ancak ideolojisi ve politikasından kopulduğunda fedailik de yapılamaz. Ufku dar olanların her şeyi dar olur, fedailiği de olmaz.

Fedailiği büyüten, özgürlük tutkusunun genişliğidir, derinliğidir. Özgürlük tutkusu büyüdükçe fedailik olur. Eğer sen bütün dünyayı özgürleştireceğim dersen en büyük fedai olursun. Sadece köyümü özgürleştireceğim diyen ne kadar fedai olabilir? Hele Ortadoğu'da bütün Ortadoğu'yu demokratikleştirmeden, özgürleştirmeden Kürt’ü özgürleştiremeyiz, Kürdistan'ı özgürleştiremeyiz. Bu basit bir söylem değil, bir stratejidir. Kürt’ün özgürlük stratejisi böyle olmak durumundadır. Onun için Önder Apo bu kadar çaba gösteriyor. Onun için Rojava Devrimini böyle ele alacağız, Suriye’nin demokratikleşmesi mücadelesini yürüteceğiz. Tabii ki IŞİD'e karşı bundan sonra da sonuna kadar savaşacağız. Zaten IŞİD hemen bitmeyecektir. IŞİD bitse mevcut Ortadoğu gerçeğinde başka bir IŞİD çıkar, çıkarılır. Çünkü bugün Ortadoğu'da dengeler kuruluyor, dengeler savaşı veriliyor. Yeni statüko kurulacak, herkes sağını solunu itiyor, herkes birbirini iterek kendine yer açmaya çalışıyor. Şu anda Ortadoğu'da büyük bir kavga yaşanıyor, savaş yaşanıyor. Burada izleyici olamazsın. Bu Ortadoğu gerçeğinde hamleci olmazsan, kavgacı olmazsan, savaşçı olmazsan herhangi bir pozisyon kazanamazsın.

Direnirsen, mücadele edersen bütün devlet kapıları açılır ve açılmıştır

Önderlik son görüşme notunda hamleci olma anlamında çok çarpıcı bir kavram kullanıyor. Amiyane deyimle girdin mi süpüreceksiniz, alıp götüreceksiniz ve büyük kazanacaksınız, diyor. Öyle mevzide çakılı kalan bir savaş yürütmeyeceksin, diyor. Çünkü Ortadoğu'da herkes büyük savaş veriyor, herkes bütün gücünü kullanıyor, öyleyse sen de kullanacaksın. Yorgun ve ürkek olmayacaksın. Ortadoğu'da yorgun olursan, savaşmayı göze alamazsan kaybedersin. Onun için gerekirse dört cephede bile savaşılacaktır. Bunu derken ille de savaşalım demiyorum, ama eğer Kürt'ün özgürlüğü için gerekiyorsa, İran, Irak, Suriye, Türkiye Kürt’ü köle yapmak istiyorsa gerekirse dördüyle aynı anda da savaşırız. Kaçacak mıyız? Bazı şeylerden kaçamazsınız. Onun için tarih ve coğrafyanın getirdiği bir kader vardır, bundan kaçılamaz. Gerekirse özgürlüğü kazanmak için birkaç cephede savaşacaksın. Kuşkusuz politika yaparsın, biriyle savaşırken diğeriyle ilişkiyi sürdürürsün, bunlar ayrı şeylerdir. Ama gerektiğinde, böyle olmuyorsa, üçü de, dördü de üzerimize gelirse, Kürt’ü köle ve yok etmekte ısrarlı davranırsa, savaşamaz mıyız diyeceğiz? Hayır, gerekirse üçüne de dördüne de karşı savaşacağız. Hatta beşine karşı bile savaşma ufkumuz olmalıdır.

Ortadoğu'da dengeler oturmadığı müddetçe, yeni dengeler kurulmadığı müddetçe bu savaş sürer. Bugün bununla sürer, yarın şununla sürer. Ortadoğu'da eğer özgürlüğü ve demokrasiyi kazanacaksak, eğer kapitalist moderniteyi def edeceksek, işbirlikçilerini, kapitalizmin gübreliğinde yetişen IŞİD’i ya da gübreliğinden çıkacak yeni IŞİD’leri durduracaksak militan ruhumuzu, savaşçı ruhumuzu her gün keskinleştireceğiz. Buna gücümüz vardır. Çünkü ideolojimiz var, Önderliğimiz var, kırk yıllık savaş tecrübemiz var, her şeyimiz var. Şunu söyleyebilirim, her türlü imkanımız var. Şu anda kim derse PKK'nin, KCK’nin şu imkanı, bu imkanı yok, doğru söylemiyor. Şu anda dünyada en büyük imkan bizim elimizdedir. Bu da ideolojidir, halktır. Savaşan halk gerçekliğimiz de var, ideolojimiz de var. Bunlar olduktan sonra parası da gelir, silahı da gelir, her şeyi de gelir. Yeter ki sen halka dayan, o ideolojiyi kendine yedir her şeyi geliştirirsin, her şeyi bulursun. Onun için IŞİD’tir, şudur, hepsine karşı savaşabiliriz, onları yenilgiye uğratabiliriz. Şimdi herkesle ilişkimiz var, herkes bizimle ilişki kurmak istiyor. Eskiden diyorlardı diplomasiniz yok, demek ki diplomasiyle değil; direnirsen, mücadele edersen bütün devlet kapıları açılır ve açılmıştır. Kuşkusuz diplomaside yaratıcılık ve etkinlik gerekir. Ama mücadele gücün yoksa, siyasi etkin yoksa diplomatik gücün de olmaz.

Şu anda Suriye’de rejim de herkes de Kürtleri dikkate almak zorunda kalmaktadır. Rejimin yetkilisi Kürtlerle oturup özerkliği tartışabiliriz demiş. Kuşkusuz rejim de politika yapıyor, kabul ettiğinden değil. Önceden Cenevre’de, şurada burada yapılan konferanslara ve toplantılara Kürtleri almıyorlardı. Şimdi hepsi Kürtlerle ilişki kurmak istiyor. Gelinen aşamada Suriye demokrasisinin, Suriye’nin geleceği Rojava Devriminin elindedir. Rojava Devrimi doğru politika yaparsa, izlerse yeni Suriye Rojava Devrimi üzerine şekillenir. Rojava’yı dışlayarak artık ne rejim, ne muhalifler, ne ABD, ne Avrupa, ne Rusya, ne de başka bir güç yeni Suriye’yi oluşturabilir. Bu önemlidir. Bu noktaya nasıl geldik? Tabii ki direnerek. Direnerek Suriye’nin temeli olduk. Herkes Rojava Devrimini dışlamak isterken, kendilerine göre toplantılar yaparken şimdi Suriye’nin temeli olundu. Şimdi Türkiye bile kendine göre Rojava Devrimini etkilemek istiyor. Rojava Devrimini kabul etmiş ve sindirmiş değil, ama ne olur ne olmaz, ben de etkileyeyim, diyor. Herkes Rojava Devrimini etkilemeye, yönlendirmeye, kullanmaya çalışıyor. Tabii kendi çizgileri, kendi politikaları çerçevesinde yapıyorlar. Ama gücümüzden dolayı bu kadar ilgileniyorlar. Biz doğru politika yaparsak biz onları kendi politikamız doğrultusunda kullanırız. Onlar bizi mi kullanmak istiyor, biz onları kullanırız.

PKK ve gerilla aynı zamanda Güney Kürdistan gücüdür

Irak’ta da, Şengal’de, Kerkük’te de, her yerde de direniyoruz, direneceğiz. Hatta halk eleştiriyor, arkadaşlara nasıl çıkarsınız diyor. Kuşkusuz gerillanın geri çekilme hakkı yoktur. **Artık Başur’da gerilla dolacak. KDP’nin çık demesiyle gerilla çıkamaz.** Başur hiç kimsenin babasının malı değildir. Kürdistan bütün Kürtlerindir, o sınırları biz çizmemişiz. Sınırları devletler çizmiş, uluslararası güçler çizmiş. Biz ille de bütün sınırlar kalksın, bir ulus devlet kuralım demiyoruz, ama mevcut sınırlar bizim için anlamsızdır. Dolayısıyla KDP'nin tekelinde değildir. Rojava da kimsenin tekelinde değildir. Devrimci olsunlar, devrime sahip çıksınlar, herkes Rojava Devriminde yer alsın. Ama devrimcilik yapmıyor, iktidar olmak istiyor, devlet olmak istiyor, imkan sahibi olmak istiyor, Rojava Devrimiyle çatışıyor. Bu tabii ki kabul edilemez. Yoksa herkes gelip Rojava’da direnebilir, Rojava Devrimi içinde yer alabilir; İran’da direnebilir. Gerilla da Güney Kürdistan'da direnir. PKK ve gerilla aynı zamanda Güney Kürdistan gücüdür. Gerilla birilerinin isteğine göre Güney’den çıkacak değildir; çıkmaya da kendi başına karar veremez. Çünkü ne Hewler’in, ne Süleymaniye’nin, ne Şengal’in kaderi artık KDP’ye ya da YNK’ye bırakılabilir. Ne yapacakları belli değildir. Yarın Şengal’de yaptıklarını başka yerde yapmayacakları nereden bilinebilir? Belki yarın Hewler’i de, Kerkük’ü de bırakır! Buraların güvencesi ne olacak? KDP ya da YNK ile savaşılır demiyoruz, ama biz oradayız. PKK ve gerilla iktidar savaşı vermiyor; devlet olmak istemiyor, toplumu güç yapmayı hedefliyor. Özgür ve demokratik yaşamın güvencesini sağlamayı hedefliyor. Şengal toplumunu güç yapmak istiyoruz, Kerkük toplumunu güç yapmak istiyoruz, Süleymaniye’yi, Hewler’i güç yapmak istiyoruz. Kendimizi iktidar ve güç yapmak gibi bir amacımız yoktur, toplumu güç yapmak istiyoruz. O bakımdan biz toplum gücüyüz, devlet ve iktidar gücü değiliz. Devlet ve iktidar gücü olmak isteyen varsa onlarla çatışabilirler. Biz devlet ve iktidar gücü değiliz, toplumun parçasıyız, onun için kimse gerilla çıksın diyemez. Gerilla çıkarsa Güney halkına ihanet etmiş olur.

Zaten Önderlik çıkma tartışmasını eleştirdi. Zaten Yürütme Konseyi Önderliğin eleştirileri gelmeden önce bir toplantı yaparak yapılan açıklamanın doğru olmadığını, KDP'nin yaklaşımlarına tepki olarak böyle bir açıklama yapmaya gerek olmadığını tartışmış ve bu yönlü özeleştiri vermiştir. Çünkü gerilla çıkabilir değerlendirmesi bir nevi gerillanın misafir olarak görülmesi anlamına geliyordu. Acaba gerillayı çekelim, bakalım onlar ne yapacak gibi düşünceler vardı. Ama kamuoyuna açıklama olunca yanlışlığı fark edildi. Tartışırken sonucun ne olacağının farkında değildik, açıklama olunca fakrına vardık ki doğru olmadı. Biz istiyoruz ki Güney Kürdistan'da KDP ve YNK, bütün güçlerle birlikte IŞİD’e ya da Kürt halkının özgürlüğüne karşı bunu yapalım. Kuşkusuz Güney Kürdistan'ın demokratik olması ve bu temelde toplumun özgür bir yaşama kavuşması da sorumluluklarımız içindedir. Güney Kürdistan'ı da demokratikleştirelim diyoruz. Güney Kürdistan'ın böyle olmasını kabul edemeyiz. KDP, burası Güney Kürdistan’dır karışamazsın, ben ister otoriter olurum, ister ağa olurum, ister bey olurum, toplumun üzerinde hegemonya kurarım, demokrasi olup olmaması kimseyi ilgilendirmez, Güney'i istediğim gibi yönetirim diyemez. Güney Kürdistan'da baskı varsa, demokrasi yoksa tabii ki demokrat ve özgürlükçü güçler bunu kabul etmez. Demokrasi yoksa demokratlar ve özgürlükçüler buna karşı çıkar. Biz her yerde demokrasi istiyoruz. Devlet istemiyoruz, iktidar istemiyoruz, ama demokrasi istiyoruz. Şu veya bu parti yönetim olabilir, ama demokrat olunması, demokrasinin savunulması gerekir. KDP Şengal’in meclisini tanımıyor. Şengal’in kendi kendini yönetmesini tanımam, meclisini tanımam, diyor. Sen kim oluyorsun derler. Belki politik olarak, diplomatik olarak bunu açıkça demeyiz, ama yaklaşımımız, tutumumuz bu olmalı. Belki siyasi olarak, diplomatik olarak farklı dil kullanırız, ama tutumumuz kesinlikle böyle olmalıdır.

Güney Kürdistan’da yönetim olabilir, devlet de olabilir. Eğer demokrasi yoksa Türk devletine ya da İran’a karşı nasıl mücadele ediliyorsa Kürt halkı demokratik olmayan bir Kürt yönetimine karşı da mücadele eder. Güney Amerika’da devrimciler kendi devletlerine karşı mücadele etmiyor mu? Biz devrimciyiz, özgürlükçüyüz, demokratik değilse Kürt devleti de olsa ona karşı da mücadele edilir. Kürt yönetimine ya da devletine karşı mücadele edilmez diye bir şey olabilir mi? Biz devrimciyiz, bütün devrimciler kendi devletlerine karşı mücadele vermiyor mu? Kaldı ki Güney Kürdistan'da halk şu anda mevcut yönetime karşı demokrasi mücadelesi veriyor, demokratik direniş gösteriyor. Eğer despotsa, özgürlükçü ve demokratik değilse biz de tutum alırız. Kuşkusuz Kürt sorununun Ortadoğu'da çözülmediği koşullarda farklı siyasi zihniyetli olan güçlerle ilişki kurulabilir, belli konularda ortak tutum takınılır, ittifak yapılabilir. Bu ayrıdır. Ancak demokratik olmayan politikalara karşı tutum takınmak ve mücadele etmek ayrı bir konudur.

Güney'de demokrasiyi geliştirmek, toplumun özgürlüğünü sağlamak temel görevdir

KDP artık eskisi gibi Irak’ı yönetemez. Bizimle ilgili bir şey değil. Bakurê Kurdistan’da devrim var, Rojava’da devrim var, Ortadoğu kaynıyor, Arap Baharı deniyor. Peki, Güney Kürdistanlı herhangi bir siyasi güç mevcut ortamda eskisi gibi Güney’i yönetebilir mi? Yönetemez. Eski Ortadoğu iktidar zihniyetiyle yönetim sürdürülebilir mi? Güney Kürdistan'da şimdi klasik Ortadoğu iktidar anlayışıyla yönetim olunmak isteniyor. Kuşkusuz bizim mücadelemizden etkilenmişler, etkileniyorlar; ABD ve Avrupa’yla ilişkileri var. Bu nedenle bazı değişiklikler yaşamışlar. Ama özde klasik iktidar anlayışını sürdürüyorlar. Ortadoğu'da halklar ayakta, Bakur’da ayakta, Rojava’da devrim var, demokratik devrim diyoruz. Dünya gözünü Rojava’ya dikmiş de Hewler dikmeyecek mi? Dünya Rojava’yı model alacak da yanındaki Zaxo model almayacak mı? KDP’yi ya da Güney’deki yönetim gücünü öyle mi kabul edecek? Eğer dünya gözünü Rojava’ya dikmişse, eğer demokratik modernite olarak, özgürlük modeli olarak dünya Rojava’ya gözünü dikmişse, Hewler de dikecektik, Süleymaniye de,

Zaxo da. Dikiyor da. Çok şey değişiyor. Köprünün altından çok sular geçiyor, toplum kaynıyor, mayalanıyor. Öyle göründüğü gibi değil, toplum dinamik, değişiyor. Güney toplumu da dinamik, değişiyor, değişecekler. Biz olsak da olmasak da Güney değişecektir. Siyasete böyle bakmak lazım, topluma böyle bakmak lazım. Dinamik bakmak lazım. Öyle mekanik bakmamak lazım. Fransa'da bir devrim oluyor, halk devrimi oluyor. Bu devrim bütün Avrupa'yı, Rusya'yı etkiledi. Amed merkezli bir Kürt devrimi olacak, Rojava'da toplumsal bir devrim olacak, ama Güney'i etkilemeyecek! Bu mümkün değildir, böyle yaklaşılamaz. Değişmez demek, sosyolojiden, siyasetten, tarihten, psikolojiden, özgürlüğün ve demokrasinin toplumları etkileme dinamizmi ve diyalektiğinden hiçbir şey anlamamak olur. Etkiliyor. Yeter ki biraz örgütlensin çok büyük gelişmeler olur.

Gerilla da Önderlik çizgisi de Güney Kürdistan'ı derinden etkiliyor. Süleymaniye'ye gerilla gitti Newroz'a katıldı. Niye çağırdılar? Güney toplumu moralsiz, moral değerler zayıflamış, bu tüm siyasi güçleri de zayıf bırakıyor. Bakur'da büyük bir devrim var; Gerilla büyük bir moral güç haline gelmiş. İşte bu moral gücü Güney'e yansıtmak istiyorlar. Peşmerge gerilla gücünde var olan moralden etkilenerek savaşıyor. Eğer gerilla olmasaydı Kerkük düşmüştü. Ya ABD gelip kurtaracak ya da gerilladan moral alıp direnecek. ABD gelir, Avrupa'nın tankı, topu, askeri gelir, o zaman peşmerge savaşa girebilir. Bunun dışında peşmergenin savaşacak bir durumu kalmamıştır. Hepsi ne kadar arabam olsun, ne kadar evim olsun, daha da ötesi -lanetli bir durum olduğundan bundan utanıyorum- bir de kölem olsun diyorlar. Bangladeş'ten, uzak Asya'dan, Afrika'dan insan getirip evlerde köle olarak kullanıyorlar. Bu gerçekten moral düzeyi olarak bir düşkünlüktür. Kutsal kitapta var olan Sodom-Gomore'nin tanrının gazabına uğraması gerçeği gibi bir yaşam ve moralsizlik gerçeği Hewler'de de gelişmiş durumda. Bangladeş'ten getir, Afrika'dan getir, köle çalıştır! Kimin kölesi varsa o daha itibarlı oluyor. Güney bu hale gelmiş. Utanç verici bir şey! Köle çalıştırıyorlar. Köle sahibi olmak demek 'itibar' sahibi olmak demektir. Bunu özgür ve demokratik Kürt olarak kabul etmek mümkün müdür? Bu bakımdan Güney'de demokrasiyi geliştirmek ve bu temelde toplumun özgürlüğünü sağlamak temel bir görevdir.

Ulusal kongre yapılırsa IŞİD diye bir şey kalmaz

Şengal de Kürdistan'ın bir parçası olarak özerk olacak, Kerkük de özerk olacak, Kakiler kültürel özerkliklerine sahip olacak. Tel Afer'de Türkmenler de, Ninova'da Süryaniler de özerk olacak. Bunlar Kürt federasyonunu da güçlendirir, Kürtleri de daha özgür kılar. Demokrasi gelişecek ve kendi demokrasimiz temelinde Irak'ı da değiştireceğiz. Güney biraz demokrat olsun, demokratik zihniyete kavuşsun, Irak da demokratikleşir. O Sünni-Şii kavgası da biter. Ama mevcut zihniyet ve politikayla bu kavganın bitmesinde rol oynanabilir mi? KDP Şengal'in özerkliğini kabul etmiyor, öteki Sünnilerin hakkını kabul etmiyor, Sünni Şii'ninkini kabul etmiyor! Tabii ki birbirlerinin haklarını tanınmazlarsa kavga çıkar. İşte o kavgayı durduracak olan Önder Apo'nun demokratik ulus anlayışıdır. Demokratik ulus anlayışı nedir? Herkesin birbirini ve özyönetimini kabul ettiği, herkesin kendini yönettiği, kendi öz savunmasını yaptığı bir ulus anlayışıdır. Demokratik ulus anlayışında Arap Kürt olabilir, Türk Kürt olabilir, Türk Arap olabilir, Kürt Fars olabilir. Gerçek ve tam demokrasi içinde kültürler birbirine yaklaşabilir. Hatta biri ben Arap olmayı beğenmiyorum, Türk olurum, Türk olmayı beğenmiyorum Arap olurum, Fars olmayı beğenmiyorum Kürt olabilirim, Kürt yerine Arap olurum diyebilir. Yani kültürler birbirinden alışveriş yapabilir. Ama bunlar kendi kimliği ve kültürü temelinde toplumların kendi kendini yönettiği tam demokrasi içinde olursa anlaşılır bir durumdur. Yoksa zoraki asimilasyon ve kültürel soykırımlar her zaman bir direnme gerekçesidir.

Ulusal kongre çalışmaları da Kürtler açısından çok önemlidir. Önder Apo çabalarıyla, kurduğu ilişkilerle başta KDP olmak üzere tüm ulusal güçleri bir kongre içinde ortaklaşmayı sağlatmaya çalışıyor. Ulusal kongre içine çekilmediği takdirde her zaman bazı siyasi güçlerin tehlikeli olma durumları yaşanabilir. KDP gerçekten şu politikasıyla eğer bir ulusal kongre içine gelmezse, bir ulusal çizgi içine girmezse ileride Kürtlerin zarar göreceği durumlar ortaya çıkabilir. Onun için herkesin ulusal kongre içine çekilerek bu temelde varlıklarını sürdürmesini sağlamak önemlidir. Hareket olarak KDP ya da başka bir Kürt siyasi gücünü bitirelim gibi bir anlayışımız yoktur. Bu tür yaklaşımları da doğru bulmuyoruz. Ulusal kongre olsun, demokratik ilişkiler olsun, demokratik toplum gelişsin, bir değişim olacaksa bu çerçevede olsun anlayışındayız. Demokrasi içinde toplumlar değişir, bizim çizgimiz olur, KDP'nin çizgisi mi olur, toplum kendi tercihini yapar. Bunun dışında şu ya da bu gücü şöyle tasfiye edelim ya da şuradan çıkaralım gibi bir yaklaşımımız yoktur. Bir ulusal kongre olsun, ulusal politika belirleyelim, kendi iç demokrasimizi kabul edelim, toplum ne yapar, ne eder ona da saygılı olalım. KDP ulusal kongreye gelmez dememek lazım. Israrlı olup çekmek lazım. Önderlik görüşme notunda da belirtiyor, ulusal kongre olursa Ortadoğu'da herkes Kürtler karşısında hizaya gelecek diyor. Gerçekten de ulusal kongre gerçekleştiğinde İran da hizaya gelecek, Irak da hizaya gelecek, Türkiye de hizaya gelecek, Suriye de. Herkes Kürt'ün özgür ve demokratik yaşamını kabul edecek, Kürt'le anlaşacak. Dünya bile, ABD bile, Avrupa da, Rusya da gelip bizimle oturacak. Kürt'ün o gücü var. Ulusal kongre yaptığımız zaman, yaptığımız gün ortada IŞİD diye bir şey kalmaz. Ulusal kongre gerçekleşsin, ortak diplomasi kuralım, ortak politika diyelim, ortak savunma diyelim IŞİD kaçar Fas'a kadar, Arabistan çölüne kadar gider. Gücünü birleştirmiş, siyasetini birleştirmiş, askeri gücünü birleştirmiş Kürt'ün karşısında hiç kimse duramaz. Öyle Kürt'ü hiç kimse küçümsemesin, Kürt fedaidir, savaşçıdır. Biz öyle bir özgürlük ruhu verdik ki, özgürlüğü öyle bir derinleştirdik ki, özgürlüğünden vazgeçmez. Kürt özgürlüğü için bin yıl daha direnir. Ulusal kongre bu açıdan önemlidir. Gerçek anlamda ulusal kongre olsun hemen Türk devleti çözüme gelecektir. İran da, hepsi de çözüme gelir, çözüme gelmek zorunda kalırlar.

KDP bu gerçekliği anlamıyor. Siyasal gelişmelere çok dar yaklaşıyor. Diyor ki, benden başka hiç kimse olmasın, Kürdistan'ın ağası ben olayım, PKK de tasfiye olsun, YNK de olmasın, diye düşünüyor. Öyle olmaz. Tek hegemonik güç olayım dönemi bitmiştir. Hele PKK kırk yıllık mücadele verdikten sonra artık kontrol altına almak mümkün değildir. Hala PKK'yi ve Kürtleri kendi kontrolü altına alacağını sanıyor. Öyle ki, Rojava'yı bana teslim edin, diyor. Böyle olamaz. KDP'nin de gerçekçi olması lazım. PKK gerçeğini kabul edip ulusal kongreye gelirse KDP de kazançlı çıkacaktır. Yoksa ne olacağı belli olmaz. Ömrü ulusal kongreyle uzar. Ulusal kongre olmazsa onun da ömrü kısa olur. Bu bakımdan ulusal kongre çalışmalarını da yürüteceğiz. KDP ile ilişkiler şu anda ulusal kongre yapacak düzeyde değil, ama Önderlik çabalıyor, biz çabalıyoruz. Önderlik bu konuda hem Mesut Barzani'ye hem de Celal Talabani'ye mektuplar göndermiştir.

İran'ın idamlarına, tehditlerine boyun eğecek bir halk gerçeği yoktur

İran'ın durumu karmaşıktır. İran da sıkışmış durumda ama hamle de yapıyor. Suriye'de etkili oldu. Şimdi Irak'ta etkili olmaya çalışıyor, Tigrit'e gidiyor, Irak'ta IŞİD'e karşı savaşıyor, Irak'a destek veriyor. Yemen'de Husiler üzerinden etkili olmaya çalışıyor. Kendisini Güney Kürdistan'da da güç yapmaya çalışıyor. Fakat bu biraz kendini kandırmadır. İran sanıyor ki eskisi gibi yaparsam, savaşı İran dışında tutarsam, Suriye'de etkili olursam, Irak'ta etkili olursam, Yemen'de etkili olursam güç olurum. Evet, İran tarihte hep böyle yapmış, hep savaşı başka yerlerde yapmış, dış politikaya dayanarak güç olmuştur. İran büyük devlettir, dört bin yıllık devletçi egemenlik tarihin en eski devleti İran'dır. Şimdiye kadar yıkılmayan, sürekliliği süren tek devlettir. Bir devlet gitmiş, başka bir devlet gelmiştir, ama devlet geleneği sürmüştür. O zaman ordusunu güçlü tutarak, diplomasisini ve politikasını güçlü tutarak ayakta kalmıştır. Ama bunu yaparken İran tarihte kendi içinde Kürtlere değer vermiş, Bellucilere değer vermiş, Azerilere değer vermiş, herkese değer vermiş. Milliyetçilik yapmamış. 20. yüzyıldan önce İran'da hiç milliyetçilik yoktur denilemez, ama Araplar ve Türkler gibi değildir. Kendi içinde hala Kürdistan eyaleti vardır, Bellucistan eyaleti var, Azeri eyaleti var. Aslında bu, geçmişten gelen bir geleneğin parçasıdır. Dünya siyasetinin ilk siyaset kitabı İran'da yazılmıştır. Nizamül Mülk yazmıştır. Nizamül Mülk Siyasetname kitabında padişaha öğütler verir. Der ki, ordunu, memurlarını, siyasal, sosyal ve ekonomik yaşamını tek bir milleti esas alarak kurmayacaksın, tek bir millete dayanmayacaksın; ordunu da bütün siyasi gücünü de farklı milletlerden alacaksın, demiş. Bu öğüte de İranlılar tarihte uymuştur, dikkate almışlardır. İran böyle ayakta kalmıştır. Hatta konuyla bağlantılı değil ama yine de söyleyeyim; şu anda İsrail varlığını bile Perslere borçludur. Persler farklı halklara karşı yumuşak yaklaşıyorlar. Farklı dinlere de hoşgörüyle yaklaşıyorlar. Pers hoşgörüsü var. Medlerden sonra Persler de hoşgörülerle tanınıyor. Pers iktidarı döneminde Güney Kürdistan'ın yarısı da Yahudi'dir. Bin yıl öncesinde de Yahudi nüfusu Güney Kürdistan'da çok yoğundur. Musul'un çoğunluğu Yahudi'dir. Babilliler Yahudileri İsrail'den sürerek Mezopotamya'ya yerleştiriyorlar. İlk sürgün Babil sürgünüdür. Persler Yahudilere şunu söylüyor; burada mı kalacaksınız, tekrar İsrail'e mi gideceksiniz? Burada kalacaksanız size burada yardım edelim, Sinagogunuzu tamir edelim, yer verelim, yurt verelim. İnancınızı istediğiniz gibi yaşayabilirsiniz. Eğer gidecekseniz yol hazırlıkları yapalım İsrail'e dönün. Hepsi dönmese de birçoğu dönüyor. Böyle bir Pers geleneği, İran geleneği var. Ama şimdi hem milliyetçi hem de dinci. Halbuki milliyetçi olmaması lazım. Şu andaki İran şialığı da dinci ve milliyetçidir. Bu bakımdan içeride Kürtlerle anlaşmadan, Belucilerle, Azerilerle anlaşmadan İran isterse artık dışarıda savaş yürütsün, Suriye'de güçlü olsun, kendisini kurtaramaz. Artık içeride demokratikleşmeden tarihte olduğu gibi sadece dış savaşlarla, diplomasiyle İran kendisini yürütemez. O eski çamlar artık bardak oldu...

''Kürt'ün en büyük değeri şu anda zalime karşı direnme değeridir. Kürt'ün en ayırt edici özelliği zalime karşı direnme kimliğidir. İşte bunu Newroz gerçeğinde yarattık. Bu hareket bunu yarattı. Bunun anlamını, değerini bilmek lazım. Bir halkın en temel kültürünü, en temel değerini zulme karşı direniş değeri haline getirmek ya da Kürt'ün en temel değerinin zulme karşı direniş değeri olması çok anlamlıdır, çok değerlidir, çok kıymetlidir. İşte bunu Önder Apo yaptı, Apocular yaptı.''

İran, Kürtlerle uzlaşacak mı, haklarını kabul edecek mi, etmeyecek mi? Mevcut durumda etmiyor, idama başvuruyor. İdamla korkutmak istiyor. İdamları onun için yapıyor. Rojava'da Kürt uyanmış, Kuzeyde uyanmış, Güney'de uyanmış, Rojhilat'taki Kürt mevcut durumu kabul edebilir mi? Kim diyebilir İran'da Kürt kaynamıyor? Rojava'da devrim olacak, Kuzey'de ve Güney'de bu kadar gelişme olacak İran'da Kürt suskun olacak! Yok, İran'da da Kürt patlamak üzeredir. Önderlik çizgisinde olan devrimci güçler fitili ateşlesin, İran toplumu patlar. Kuşkusuz bunu sadece Önderlik çizgisinde olan siyasi güçler yapabilir, başkası yapamaz. Komala'dır, İran KDP'sidir, şunlar bunlar yapamaz. Önderlik çizgisi dışında İran'a karşı, Türkiye'ye karşı hiç kimse savaşamaz. Onu da bilelim. Gerilla savaşı başlatırsa İran'ı altüst eder. Bir yıl içinde İran'ın hali duman olur. Ama biz sorunun uzlaşmayla, siyasetle çözülmesinden yanayız. Eğer İran bu idamları devam ettirirse, idamlarla Kürtleri korkutmaya çalışırsa, Kürtlerin haklarını tanımazsa, Rojava Devrimine Haseki'de olduğu gibi saldırırsa, Güney'i kontrol etmeye çalışırsa, Kuzeyde Hizbullah'ı harekete geçirmeye çalışırsa, İran'a karşı da savaşılır. İran'a karşı da gerilla hazırlıklı olmak durumundadır. Devrimci güçler gerekirse İran'a karşı da savaşı, mücadeleyi yürütür. Öyle İran'ın idamlarına, tehditlerine boyun eğecek bir halk gerçeği ve Özgürlük Hareketi karşısında yoktur. Devrimci güçler tehdide pabuç bırakmazlar. Yani öyle İran'ın tehditlerine boyun eğilecek değildir. İran sıkıştırırım, bastırırım, dediğimi kabul ettiririm derse yanılır ve kaybeder. Çünkü Kürtlerin bugün ideolojisi de var, örgütü de var, savaşan halk gerçekliği de var. Amed'te iki milyondan fazla toplanan insan sadece Bakur'un değil, tüm Ortadoğu'nun özgürlük gücüdür, dayanağıdır, kaynağıdır. Doğu Kürdistan halkı da bu özgürlük gücünün bir parçasıdır. Kürt'ün bu özgürlük tutkusundan sadece Kürtler değil, tüm Ortadoğu halkları nasibini almakta, baskıyı ve zulmü kabul etmeyecek bir zihniyet İran dahil her yerde gelişmektedir.

Türkiye siyasetini Önder Apo belirliyor

Kuzey Kürdistan'da Önderlik bir görüşme yürütüyor, diyalog yürütüyor. Eskiden de yürütüyordu, şimdi daha da hızlandı. Giderek resmileşti. Artık Türkiye siyasetini Önder Apo belirliyor. Herkes kulağını açmış İmralı'dan ne gelecek, Newroz'da ne okunacak, Dolmabahçe'de neler söylenecek, bu hafta heyet İmralı'ya gitmiş, dönüşte neler söyleyecek, bunu bekliyor. Tabii Önder Apo İmralı'da yaptığı bütün görüşmelerle kırk yıllık mücadelemizi sonuca götürmek istiyor. Sadece bizim değil, **Denizlerin, Mahirlerin, İbrahim Kaypakkayaların**, Türkiye'de bütün demokrasi mücadelesi verenlerin yarattığı değerleri sonuca götürmek istiyor. Yani on yıllardır yürütülen mücadeleleri demokratik Türkiye özgür Kürdistan'la taçlandırmak istiyor. Görüşmelerle yaratılan bütün değerleri somutlaştırıyor, Türkiye'nin gündemine koyuyor. Şu anda demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü Türkiye'nin gündemine oturmuştur. Bunlar, kırk yıllık mücadelenin, on yıllardır yürütülen demokrasi mücadelesinin, sosyalistlerin mücadelesinin somut hale gelmesi, toplumsal güç haline getirilmesidir. Toplumun sahiplendiği değerler haline getirilmesidir. Bu gerçekleşmiş midir, gerçekleşmiştir. Eğer Türkiye demokratikleşir, Kürt sorunu çözülürse İran da çözülecek, Suriye de, Irak da. Hatta Mısır da çözülecek, bütün Ortadoğu'da gericilik çözülecek ve demokratikleşme gelişecektir. Biz Türkiye'de bunu gerçekleştirdiğimiz takdirde hiçbir gericilik ortada duramayacak, Türkiye'ye Önderliğin çizgisi, düşüncesi hakim olacaktır. İran'a da, Irak'a da bu hakim olacaktır. Türkiye demokratikleşip Kürt sorunu çözüldüğünde tüm Kürdistan'da da demokratik çizgi hakim olacaktır. Çünkü Ortadoğu'da olduğu gibi Kürtler içinde de demokratik olmayan çizgiyi güçlendiren Türkiye ve AKP hükümetidir. Türkiye demokratikleştiğinde, İran ve Suriye etkilendiği zaman Kürtler içindeki otoriter eğilim de kalmaz. Kürt ağası ve beyi de kalmaz. Onun için Türkiye'nin demokratikleşmesi, Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde Kürt sorununun çözülmesi stratejik sonuçları olan bir çalışmadır. Önder Apo bu nedenle bu görüşmeleri yürütüyor.

İmralı'da yapılan görüşmeler mücadeleyi gevşetme, zayıflatma, daha az mücadele etme, haklardan vazgeçme, az şey isteme ve alma değildir. Türkiye gerçek anlamda demokratikleştiği an azı değil, hepsini alacağız. Devlet ve iktidar olunmayacak, ama özgürlük harklarımızın, demokrasi haklarımızın hepsine kavuşulacaktır. Sadece Kürtlerin değil, Türklerin, Çerkezlerin özgür ve demokratik yaşam hakları elde edilecektir. Herkes bütün haklarını elde edecek, öyle azını değil, ne hakkı varsa hepsi gerçekleşecektir. Önder Apo bunun için orada çalışıyor. Türkiye'deki rejimin çözülmesinin sonuçları, demokratikleşmesinin sonuçları muazzam olacaktır. Önceki direnişleri bir tarafa bıraksak bile kırk yıldır Bakurê Kurdistan'da çok kapsamlı mücadele veriyoruz, yüz yıldır Türkiye'de demokrasi mücadelesi var. Yani Türkiye'deki ve Kürdistan'daki demokrasi ve özgürlük mücadelesi zayıf değil, temelsiz değil, arkasında büyük bir tarih var. Bu tarihe dayanarak Türkiye demokratikleştiğinde artık demokratikleşmenin merkezi ya da demokrasinin merkezi Avrupa ve İsveç olmayacak. Kürt sorununun çözüldüğü bir Türkiye'de, Türkiye demokratikleşip Kürt sorunu çözülüp Ortadoğu'yu etkilediğinde artık yeni uygarlık merkezi Ortadoğu olacaktır. Artık demokratikleşme derken herkes yüzünü Türkiye'ye, Kürdistan'a, Ortadoğu'ya dönecektir. Sonuçları böyle olacaktır. Bunlar büyük devrimci çalışmalarıdır. Devrimci çalışma bazen savaşla olur, bazen fedailikle olur, bazen de böyle olur. Yoksa Önderlik geri adım attı, Kürtler bilmem haklarından vazgeçti, az hak istiyor, öyle değil. Tam tersine, bu strateji, bu çalışma bütün hakları en yüksek düzeyde elde etme çalışmasıdır. Çünkü biz zaten devlet istemiyoruz, biz özgürlük istiyoruz, demokrasi istiyoruz, Kürt toplumunun güç olmasını istiyoruz. Kürtlerin diliyle, kültürüyle, kimliğiyle kendi yaşamını örgütlemesi, kendi kendini yönetmesini istiyoruz ve bütün çalışmalar bunun içindir.

Diyalogu ve görüşmeleri ele alırken şöyle yaklaşmak lazım; sorun devletle ya da AKP'yle çözme meselesi değildir. AKP adım atacak mı, atmayacak mı? Böyle yaklaşmak yanlıştır. Biz de bir mektupta Önderliğe AKP ile sorun çözülmez dedik. Önderlik, ben kırk yıldır devletle savaşıyorum, bu savaşı AKP ile başlatmamışım ki, dedi. Bu yönüyle çözüm AKP ile olacak ya da olmayacak, AKP adım atar mı, atmaz mı dememek lazım. Önderliğin bü-

tün bu çabaları demokrasi güçlerini güçlendirmek için, özgürlük güçlerinin pozisyonunu güçlendirmek için, onları güç haline getirmek için, onları güç haline getiren ortamı yaratmak içindir. Demokrasi güçlerinin pozisyonu güçlendirildi mi? Güçlendirildi. Şu anda seçimler öncesi Türkiye'nin gündemi demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümüdür. HDP güçlenmiştir, demokrasi güçleri güçlenmiştir. Bu ortamda sol güçler ve demokrasi güçleri belirli düzeyde ittifak yapıyor. Aleviler bu ittifaka kayıyor, Çerkezler kayıyor, Ermeniler kayıyor. Bu büyük bir değişimdir. Türkiye'yi değiştiriyoruz. Türkiye'nin siyaset algısını değiştiriyoruz.

Demokratik ittifaklar temelinde HDP seçimden başarılı çıktığında yeni bir Türkiye doğacaktır. Onun için Önderliğin çabalarını çok önemseyelim. HDP projesinin Türkiye'de tutmasını çok önemseyelim. Önderlik, HDP yüzde on beşi aldığında Kandil'in yakasına yapışacağım, diyor. HDP projesine inançsızlık olduğu ve yeterince destek verilmediği için bunu söylüyor. HDP projesine en fazla da BDP içinde direnç vardı. Milliyetçi eğilimden, KDP'den etkilenenler direniyordu. Milliyetçi eğilimler BDP içinde yansımasını buluyordu. Kürtlükten vazgeçiyoruz, Kürt partisi olmayı bırakıyoruz, Kürtlerin haklarını savunmuyoruz deniyordu. Böylece HDP'yi engellemek istediler. Önderlik ısrarlı oldu, hareket ısrarlı oldu, onun için HDP kabul gördü. Yoksa BDP içinde birçoğu bu projeye karşı çıkıyordu. Böyle yaklaşmak yanlış bir strateji olduğu gibi, ideolojik ve politik olarak da doğru bir çizgiyi ifade etmemektedir. Bu yanlış yaklaşımdı. Sanki 20-30 milletvekili alırsak Kürtler özgürleşecek! Bu sayıda milletvekiliyle hiçbir şey olmaz. Kürtler Türkiye'yi demokratikleştirmeden, Suriye'yi, İran'ı, Irak'ı demokratikleştirmeden kendi özgürlüklerini kazanamazlar. Bu açıdan HDP projesi önemlidir. HDP projesi fazla milletvekili kazanma projesi değildir. Türkiye'de demokrasi güçlerini güçlendirme ve mücadeleyi geliştirme projesidir. Kürt sorununu bu temelde çözme projesidir. HDP projesi boşa çıkarılarak Önderliğin ideolojik-politik çizgisi boşa çıkarılmak isteniyordu. HDP projesi boşa çıktığında, halkların kardeşliğiyle olmuyor, demokratikleşmeyle olmuyor, o zaman işbirlikçilikle ABD'ye dayanacaksın, Avrupa'ya dayanacaksın, milliyetçilik yapacaksın, sorunu öyle çözeceksin, denilecekti. Kürtleri o tercihe mecbur etmek için HDP projesin boşa çıkarmak istediler. HDP projesine karşı çıkmak öyle masum bir yaklaşım değildi. Bu nedenle Önderlik HDP başarılı olursa Kandil'in ve HDP'lilerin yakasına yapışacağım, demektedir.

Demokrasi güçlerinin eli güçlenmiştir

Türkiye'deki gelişmeler olumludur. Önderliğin adımları kazandırmıştır. Dolmabahçe'de HDP ile oturmuşlardır. Dolmabahçe biliyorsunuz Atatürk'ün sarayıdır. Atatürk'ün sarayında Türkiye Cumhuriyetinin bakanlarıyla HDP'liler yan yana oturmuştur, Önder Apo'nun metnini okumuşlardır. Önderlikten söz etmişlerdir. Bu önemli bir gelişmedir. Tabii biraz bir mücadele oldu. Mektup geldi iki defa kabul etmedik. Gitsinler, Önderliğe götürsünler eğer Önderlik kabul ediyorsa biz kabul ederiz, dedik. Onlar, hemen yayınlanmazsa bir daha İmralı'ya gidilmez dediler. Biz bu şantajı ve harekete emrivaki yapılmasını kabul etmedik. Bu durum karşısında heyeti ve belgeyi Önderliğe götürmeyi kabul ettikleri gibi, Dolmabahçe'de söz konusu biçimde bir açıklama yapılmasını da kabul ettiler. Çünkü bize gönderilen ilk metin kabul edilecek durumda değildi. Sonraki metin de HDP'lilerin hazırladığı metin değildi. Bu nedenle reddettik. HDP'nin iradesi alınmadan metnin değiştirilmesini ve İmralı'ya götürülmesini kabul etmedik. Biz tutum koyunca AKP telaşa düştü. Dediğini kabul ettirmek için İmralı'ya götürmeme şantajı yaptı. Önderliğin yüzünü göremezsiniz dediler. Biz dedik hiç merak etmeyin, sizi tıpış tıpış Önderliğin yanına götürecekler. Nitekim hemen Önderliğin yanına koşa koşa götürdüler. Dolmabahçe'de törenle açıklama yaptılar.

AKP Dolmabahçe açıklamasından seçim öncesi yararlanacağını düşünüyordu. Bu açıklamayı da araçsallaştırıp seçimde başarılı çıkmak istiyordu. Ancak tersi olup demokrasi güçleri güçlenince Erdoğan Dolmabahçe açıklamasına da, izleme heyeti oluşturulmasına da karşı çıktı. Sanki görüşme sürecinin en önemli aktörü Önderlik değilmiş gibi Apo'yu meşrulaştırıyorlar, dedi. Önder Apo'nun Türkiye siyasetinde etkili olmasını sindiremedi, bunu tersine çevirme çabası içine girdi. AKP, Erdoğan kendi gündemlerini seçim öncesi hakim kılmak istiyorlardı. Güvenlik yasasını gündeme getirme ve otoriterleşmenin gerekçelerini güçlendirme çabası içine girdiler. AKP, Türkiye için tehlikeler var, bu tehlikeleri gidermek için paketler gerekir, başkanlık sistemi gerekir diyerek seçime girmek istiyordu. Önderlik bu otoriterleşme ve başkanlık sistemini gündeme koymalarını engellemek için Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümünü gündeme oturttu. Şu anda gündem budur. Seçim öncesi Türkiye kamuoyunun gündemine bunu koymak önemlidir. Erdoğan bu gündemi değiştirmeye çalışıyor. Dolmabahçe'yi kabul etmiyorum, izleme heyetini kabul etmiyorum, Dolmabahçe'de iki ayrı bildiri vardı, bunlar ortak açıklama değildir, biçiminde konuşuyor. Hem Önderliğin inisiyatifini kırmaya, hem de gündemin demokrasi güçlerine ve HDP'ye hizmet etmesini engellemeye çalışıyor. Erdoğan istediği kadar konuşsun, gündemi ve havayı değiştirmeye çalışsın, başarılı olması zordur. Dolmabahçe açıklaması oldu mu, oldu, o bildiri okundu mu, okundu. İzleme heyetlerinin oluşturulacağı açıklandı mı, açıklanmadı mı? Bu gündemler tartışılıyor mu, tartışılmıyor mu? Sen reddetsen ne olacak, etmesen ne olacak? Apo meşrulaştırılıyor diyor, Önder Apo zaten meşrulaştı. Dolmabahçe'de Önderliğin görüşlerini içeren bildiri okundu ve herkes dinledi. Bu açıdan sürecin inisiyatifi hareketin ve Önderliğin elindedir. Bunu da büyük bir mücadele olarak görmek gerekir. Nitekim Özgürlük Hareketi ve demokrasi güçleri açısından önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır.

Görüşmeleri sadece devlet ve AKP ile çözüm aramak olarak ele almak yanlıştır. AKP çözer çözmez, demokrasi güçlerinin eli güçlenmiştir. AKP'nin bu sorunu çözme zihniyeti de projesi de yoktur. Eğer demokrasi güçleri doğru ittifak yaparsa, biz demokrasi güçlerini etrafımızda toplarsak, seçimde başarılı olursak, seçimden sonra da demokrasi güçleriyle birlikte parlamentodaki mücadeleyi de birleştirirsek Türkiye'de gericilik çözülecek, demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü gerçekleşecektir. O çözüldüğü an bütün barajlar yıkılacaktır. Hiç bir şeyin önü alınamaz. Türkiye'de radikal demokrasinin önü açılacaktır. Artık çorap söküğü gibi herkes haklarını elde edecektir. Kürt sorunu da çözülecektir, Alevi sorunu da çözülecektir, Çerkez sorunu da çözülecek, herkes haklarını elde edecektir. Artık o despotik, tekçi Türkiye kalmayacaktır. Bu açıdan Önder Apo'nun çabalarının böyle sonuç vereceğini bilmek gerekir. Önder Apo'nun çabaları bir mücadelesizlik değildir, mücadeleyi daha fazla yükseltme çabalarıdır. Önder Apo'da mücadeleyi gevşetme yoktur, mücadeleyi geriye çekme yoktur, yavaşlatma yoktur; Önder Apo'nun siyaset tarzında hep mücadeleyi derinleştirme ve geliştirme vardır.

Kadın özgürlük mücadelesi şu anda tarihin en devrimci mücadelesidir

Önder Apo tarihin en büyük devrimci önderidir. Önder Apo'dan daha büyük bir devrimci Önder daha gelmemiştir, bundan sonra da gelir mi bilinmez. Tabii ki Önder Apo'dan daha büyük lider gelmez diyemeyiz. Ancak Önder Apo'nun şu andaki düşüncesi ve pratiği dört bin yıllık, beş bin yıllık bütün düşüncenin, politikanın, bütün düşüncelerin süzülmüş halidir. Zaten Önderlik, ben size düşüncelerimi, deneyimimi, her şeyimi süzülmüş bal kıvamında verdim, demektedir. Gerçekten önümüze süzülmüş bir bal kıvamında her şey verilmiştir. Bu açıdan Önder Apo'nun çabalarını devrimci çabalar olarak göreceksiniz, özgürlük çabaları olarak göreceksiniz. Zaten kadın özgürlüğünü de bunun için geliştiriyor. Kadın özgürlüğünün derinleşmesi en derin özgürlük ve en kapsamlı devrimci çalışmadır. Şu anda en radikal devrimci çalışma kadın özgürlük çalışmasıdır. En devrimci karaktere sahip olanlar da kadın özgürlük mücadelesi verenlerdir. Eğer doğru anlamışlarsa, derinleşme varsa, kadın özgürlük mücadelesi şu anda tarihin en devrimci mücadelesidir. Onu aşacak daha büyük bir mücadele yoktur. Kadın özgürlük çizgisi reformist bir çizgi değildir; reformist bir mücadele değildir; bir kadın haklarını iyileştirme, şu bu değildir. Bütün toplumu, dünyayı radikal temelde değiştirme mücadelesidir. Gerçek sosyalist mücadeledir, gerçek özgürlük mücadelesidir, gerçek demokrasi mücadelesidir. Evet, en radikalidir, en devrimcisidir. Öyle bileceğiz. Kadın özgürlük mücadelesinden daha devrimci bir çizgi, daha devrimci bir ideoloji, daha devrimci bir mücadele yoktur. Bu Önderlik gerçeğinde bu kapsamda bir değiştirici dönüştürücü devrimcilik vardır.

Kadın özgürlük çizgisindeki demokrasi, özgürlük ve sosyalizm mücadelesi önünde hiçbir güç duramaz. Güneş giren eve doktor girmez, hastalık girmez derler ya, Önder Apo'nun ideolojisinin girdiği hiçbir yere hastalık, hiçbir şey girmez. Güneşin girdiği yerde nasıl ki kar erirse, bizim çizgimizin, mücadelemizin girdiği bir yerde de her türlü gericilik erir. Bu bakımdan Önderliğin çabalarını, çalışmalarını en devrimci çalışmalar olarak anlamak gerekir. Önderliğin çabalarıyla çok büyük sonuçlar çıkarmak istediğini görmek gerekir. Bütün imkanları en iyi biçimde kullanan Önderliktir. Siyaset sanatının özü şudur; siyaset sanatı, imkanları en iyi kullanıp harekete geçirerek amaca ulaşma sanatıdır. Önder Apo da İmkanları en uygun araçlarla, en etkili araçlarla harekete geçirip sonuç almak istiyor. Devrimci siyasetin en etkilisini yapmaya çalışıyor. Kuşkusuz İmralı'daki çabaların belirli yönleri de reform çalışmaları olarak görülebilir. Önderlik reformasyon, restorasyon, revizyon, diyor, ama gerçekleştiğinde bu restorasyon, revizyon ve reformlar tarihin en büyük sonuçlarını doğuracaktır. Evet, şimdi öyle ifade ediyor, ama gerçekleştiğinde, yani Türkiye demokratikleşip Kürt sorunu çözüldüğünde orada her şeyin, derler ya pandoranın kutusu açılması, kilit açılacak, her türlü demokrasi, özgürlük gelişmesi ortaya çıkacaktır. Önderlik reform, revizyon ve restorasyon derken, içinden, hele bir olsun hangi devrimci gelişmeler olur, onu da ben biliyorum diyor. İçinden öyle düşünüyor. Evet, öyle midir, öyledir. Bunu Önderliğin ideolojik, teorik gücüne, kırk yıllık mücadelemize, beş bin yıllık Ortadoğu tarihine, Türkiye'deki onlarca yıllık demokrasi mücadelesine ve Ortadoğu'nun toplumsal gerçekliğine dayanarak söylüyor. Önderlik, demokrasiyi Avrupa'da aramayacaksınız, demokrasinin esas kaynağı Ortadoğu'dur, diyordu. Bu dinamiklerin önü açıldığı zaman, o gerici tortular bir tarafa itildiği zaman, tarih içinde despotların, gericilerin, iktidarcı devletçi sistemin yarattığı tortular bir tarafa atıldığı zaman Ortadoğu'da her türlü özgürlük ve demokrasinin önü sonuna kadar açılacaktır.

PKK tarihinin en güçlü dönemini yaşıyor

Seçim önemlidir. Bu seçimlerde baraj aşılacaktır. Seçim daha şimdiden önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Demokrasi güçlerinin ittifakından bütün aydınlar umutludur. Herkesin gözü HDP'dedir, HDP çekici hale geldi. Şu anda Türkiye'nin gündemi AKP değil, HDP'dir. HDP yükselen değerdir. Şu anda herkesin gözü HDP'dedir. HDP barajı aşacaktır, hatta büyük sürpriz bile yapabilir. Eğer iyi bir seçim çalışması yapılırsa, bu süreç iyi idare edilirse, yanlışlar yapılmazsa yüzde 15'i bile aşabilir. Bir sonraki seçimde ise Türkiye'nin bütün demokrasi güçlerini etrafında toplayacaktır. Şimdi hala bazıları diyor, acaba HDP bunu yapar mı, yapmaz mı? MHP engellemeye çalışıyor, derin devlet engellemeye çalışıyor. HDP Karadeniz'e konulmuyor, Ege'ye konulmuyor, Trakya'ya konulmuyor, engellenmeye çalışılıyor. Ama yüzde 15 bulunursa oralarda da engellenme kalkacak, oranın halkı da sahip çıkacaktır. Gelişmeler bu düzeydedir.

Kuşkusuz Önderliğin çalışmalara yönelik eleştirileri vardır. Biz bu görüşleri dikkatle anlamaya ve ona göre davranmaya çalışıyoruz. Önderliğin eleştirilerini dikkate alıyor, pratiğimizi ona göre yapmaya çalışıyoruz. O yönüyle hareketin yönetimi sürekli toplantı halindedir. Önderliğin görüşmelerini tartışıp bu konuda pratikleşmeye çalışıyor. Eksiği var, yetersizliği var, Önderlik zaten sürekli eleştiriyor. Zaten eleştirmezse gelişme olmaz. Bu doğru bir yöntemdir. Önderlik Kürt'ü eleştirmeseydi bu kadar gelişme olmaz, bu noktaya gelmezdik. Bizi de eleştirmezse bir süre sonra rutinleşiriz, halimizden memnun oluruz, o da çürüme olur. Bizim gerçeğimiz böyledir, Kürt yönetim gerçeği böyledir. Böyle sarsıcı eleştiriler olmasa çalışmalar rutinleşebilir, sıradanlaşabilir. Hepimiz kendimizden bunu biliyoruz. Bu açıdan Önderlik sürekli eleştirerek bizi eksiklerden uzaklaştırmaya çalışıyor, eksiklerimizi gidermeye çalışıyor. Şu anda da bütün eksik ve yetersizliğiyle PKK tarihinin en güçlü dönemini yaşıyor. En fazla imkanlara sahip, en fazla halk desteğini aldığı, dünya desteğini aldığı, diplomasi desteğini aldığı, moral desteğini aldığı bir düzeydedir. Rojava'ya her yerden geliyor şehit düşüyorlar. Avusturalya'dan, Avrupa'dan, Amerika'dan, Güney Amerika'dan geliyorlar. Türkiye ve Ortadoğu'dan gelenler zaten süreklidir.

2015 Newroz'u önümüzdeki yılın nasıl geçeceği mesajını vermiştir. 2015'te daha güçlü gelişmeler olacaktır. Gelişmelerin önü hem Türkiye'de, hem Ortadoğu'da açılmıştır. Eğer büyük hatalar yapmazsak doğru yönetirsek, doğru mücadele edersek, cesaretlice mücadele edersek adımlarımızı zamanında atarsak 2015'te de 2014'te olduğu gibi büyük gelişmeler yaratacağız.

■■■

''Kürt'ün en büyük değeri şu anda zalime karşı direnme değeridir. Kürt'ün en ayırt edici özelliği zalime karşı direnme kimliğidir. İşte bunu Newroz gerçeğinde yarattık. İşte bunu Önder Apo yaptı, Apocular yaptı.''

KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Cemil Bayık'ın Zindan Direniş Konferansı'nda yaptığı değerlendirme

Bu dönemin tasfiyeciliğinin karakteri devrime yürümemektir, devrimi başarmamaktır

"Bu hareketin kadrosu iktidar peşinde, maddiyat, şan-şöhret ve popülizm peşinde koşamaz. Bu hareketin kadrosu özgürlük peşinde koşar. Partinin amaçları peşinde koşar. Bunu esas alan bu hareketin kadrosudur."

Bilindiği gibi hareketimiz büyük bir direniş yürüttü, savaştı, mücadele etti. Büyük zorluklar, acılar yaşandı. Büyük bedeller ödendi ve büyük değerler yaratıldı. Bütün bunların sonucunda örgüt ve halk olarak özgürlüğü hak ettik. Ama bunu hala gerçekleştirmiş değiliz. Bunun öncülükten ve kadrodan kaynaklandığı çok nettir. Eğer öncülük ve kadro sorunlarının çözümünü Önder Apo'nun ortaya koyduğu ölçüler temelinde gerçekleştirmiş olsaydık, bugün özgürlük hedefimize oldukça yakınlaşmış olacaktık ve belki de bunu gerçekleştirmiş olacaktık. Eğer hala bunu gerçekleştirememişsek, bunun nedeni öncülük ve kadrodan kaynaklanan yetersizliktir. Önder Apo, daha yakın tarihte durumumuzu çok net ve çarpıcı bir biçimde ortaya koydu. Ne dedi Önder Apo, "*Sanıldığından daha fazla gerilikler ve özgürleşememe durumu yaşanıyor*" dedi. Kadronun ve öncünün durumunu bundan daha çarpıcı ortaya koyan bir değerlendirme olamaz.

Bilindiği gibi PKK hem başlangıcında hem de daha sonra paradigma değişiminde büyük bir eleştiri ve özeleştiri hareketi olarak gelişti. Belki de paradigma değiştirmede başlangıcınkinden daha fazla, daha kapsamlı ve daha derinlikli bir eleştiri ve özeleştiriyi geliştirdi. Partileşmeyi, katılımı, başarıyı, eğitimi, bu ilke temelinde geliştirmeyi esas aldı. Eğer bugün partimiz ve mücadelemiz bu düzeye ulaşmışsa bu, partileşmemizin en temel ilkesi olan eleştiri-özeleştiriyi sürekli geliştirmesiyle mümkün olmuştur. Ama ne yazık ki en temel partileşme ve başarı ilkemiz olan eleştiri ve özeleştiri ilkesinin Kuzey'deki kadromuzda, örgütümüzde yeterince ve doğru işletilmediği bilinmektedir. Eğer Kuzey'de partileşme ve doğru katılım ve bu temelde yetkin bir mücadele geliştirilemiyorsa, birtakım kirlenmelerden bahsediliyorsa, bu ilkenin işletilmemesiyle yakından bağını görmek gerekiyor. Eğer bu kadar sorunlar ve zayıflıklar yaşanıyorsa, bu ilkenin işletilmemesinin sonucudur.

Partimizin temel partileşme ilkelerinden olan açıklık ilkesini kendilerinde esas almaları ve bu temelde değerlendirme, eleştiri ve önerilerini, sorgulamaları ve çözümlemelerini geliştirmeleri gerekiyor. PKK'nin en temel partileşme ilkelerinden olan açıklık ilkesinin esas alınması gerekiyor. Hiçbir eksiğin, hatanın, çirkinliğin ve tabi ki başarının da gizlenmemesi gerekiyor. Bunların çok net ortaya konulması gerekiyor.

Partileşmeyi doğru yaşamak, mücadeleyi doğru yürütmek, özgürleşme hedefimizi gerçekleştirmek, ancak Önderliğin paradigmasını kavramakla ve bunun gereklerini anı anına yerine getirmekle mümkündür. Ama ortaya çıkan bir gerçek var; paradigmamızın yeterince anlaşılmadığı, bazı kadrolarımızın paradigmayı anlamak istemediği ve bunun için bir direnme içerisinde olduğu, eski paradigmayla yeni paradigmayı hayata geçirmeye çalıştığı, eski paradigma ile yeni paradigma arasında kaldığı, paradigmayı kendine göre anlayıp yorumladığı çokça görülen durumlardır. Eğer demokratik modernite çizgisi, bunun örgüt, sistem ve mücadele anlayışı yeterince geliştirilemiyorsa, sonuç alınamıyorsa, paradigmaya belirttiğim bu tarzda yaklaşımların sonucudur. Artık paradigmanın kavranması, bunun için çabaların yeterince yürütülmesi gerekiyor. Gelinen aşamada paradigmayı kavramamak, artık herhangi bir şeyle izah edilemez. Bunun tek bir izahı vardır, o da paradigmaya karşı direnmedir, paradigmayı anlamamak için bir direniş içerisinde olmaktır. Bunun başka türlü izahı olamaz. Paradigmaya girmeyen, onu esas almayan, onun öngördüğü örgütlenmeyi, sistemi, inşayı, mücadeleyi geliştirmeyen bir kadronun kadroluğunun sorgulanması ve hakkında bazı kararlara ulaşılması gerekiyor. İşleri artık bundan önceki gibi ele almak olamaz, buna son vermek lazım.

PKK kadrosu oportünist olamaz

Önderlik anlaşılmak ve uygulanmak içindir. Bu Önderliğin militanı olduğunu söyleyenler, Önderliği anlamak ve uygulamakla görevlidir. Öyle "*Önderlik şunu söylüyor*" deyip, başkasına anlatmak, Önderlik çizgisini kavramamak, onun gereklerini pratikte yerine getirmemek, "*Önderlik bunu söylüyor*" diye başkasına bunu yüklemek, sorumluluktan kaçmak, çizginin gereklerini yerine getirmemek olamaz. Bu oportünizmdir, gevezeliktir. PKK kadrosu oportünist ve geveze olamaz. PKK kadrosu anlayan, anlam veren ve yapandır. Yaparak düşünen, düşünerek yapandır. Yoksa Önderliği tekrarlamak, başkasına "*Önderlik böyle söylüyor*" demek, işleri havale etmek bir kadro yaklaşımı olamaz. PKK kadrosu böyle olamaz. Artık buna son verilmesi gerekiyor. Kadromuzun paradigmayı, çizgiyi, devrimci tarzda ele alması ve bunun gereklerini yaşamda yerine getirmesi bir zorunluluk haline gelmiştir. Eğer paradigmamız hayata geçirilemiyorsa, bütün çabalara rağmen özgürlük hedefimizi gerçekleştiremiyorsak, düşmanı imana getiremiyorsak, bunun nedenini kendimizde aramalıyız. Nedeni, paradigmaya, çizgiye, devrimci tarzda yaklaşmamaktır. Reformist tarzda, kendine göre paradigmayı ele almanın, bu temelde paradigmaya yaklaşmanın sonucudur. Artık bu reformist, oportünist ve havaleci tarz terk edilmelidir. Paradigmaya, çizgiye devrimci tarzda yaklaşıp gereklerinin yerine getirilmesi gerekiyor.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de kadromuzda, örgütümüzde orta sınıf anlayışının egemen olduğu çokça söyleniyor ve bu eleştiriliyor. Hem çeşitli çevreler, hem kadrolarımız bunu söylüyor. En acısı da kadrolarımızın bunu söylemesidir. Neden orta sınıf anlayışı kadromuzda gelişti? Bunun anlamı nedir? Bunun da çok iyi sorgulanması gerekiyor. Devlet bütün çabasıyla örgütümüzde ve kadromuzda orta sınıf anlayışını egemen kılmak istiyor ve bunun çabalarını yürütüyor. Devletin bununla ne yapmak istediği çok net ve anlaşılırdır. Eğer devlet böyle orta sınıf anlayışını kadromuzda, örgütümüzde geliştiriyor, egemen kılıyorsa, bunun nedenini kadromuzun kendisinde aranması ve bulması gerekiyor. Eğer kadromuz orta sınıf anlayışından şikayet değil de buna karşı ideolojik mücadele yürütseydi, partinin ölçülerini esas alsaydı, partinin amaçlarını, çizgisini esas alsaydı ve bu temelde ısrarlı mücadele yürütseydi, ideolojik, örgütsel, cins özgürlüğüne dayalı bir mücadele yürütseydi, kesinlikle sömürgeci devlet kadromuzda ve örgütümüzde orta sınıf anlayışını geliştiremezdi, sonuç alamazdı. Kadromuzun orta sınıf anlayışını öyle kendi dışında değil, kendinde aranması gerekiyor. Kadroda bu anlayış geliştiği için örgütte de orta sınıf anlayışı gelişmiş, egemen olmuştur. Orta sınıf anlayışının gelişmesi demek, kapitalist modernitenin gelişmesi demektir. Kapitalist modernist sistemin dayanağı orta sınıftır. Sistem krize girdiğinde çözümü orta sınıfı güçlendirmede arar. Sistemi yaşatan bu kesimdir, bu anlayış ve bu sınıftır. PKK'de orta sınıf anlayışının gelişmesi demek, sistemin gelişmesi demektir. Bundan daha büyük tehlike olamaz. Bunun sorgulanması ve düzeltilmesi gerekiyor.

PKK'de PKK'nin zayıf düşmesi, PKK çizgisinin, amaçlarının, ölçülerinin aşılması bu orta sınıf anlayışının kadromuzda gelişmesinin sonucudur. Kadromuz bazı gaflet durumlarını yaşıyor. Kendini doğru, haklı, partili, başarılı, ama kendi dışındaki kadroyu, bu harekete her şeyini veren insanları ise parti dışı, haksız, yanlış ve başarısız görüyor. Bu bireycilikten kaynağını ve sistem içileşmeden, yani kapitalist modernitenin etkisine girmekten alıyor. Hiçbir PKK kadrosu kendisine, yanındaki mücadele arkadaşına, bu harekete her şeyini veren insanlara böyle yaklaşamaz. Partimizin böyle bir anlayışı ve tutumu yoktur. Bu tamamen kendini esas alan, kendine sevdalı kişiliğin yaklaşımıdır. Bunun PKK militanlığıyla hiçbir ilişkisi yoktur. Bu bile PKK militanlığından, Önderlik gerçeğinden ne kadar uzak düşüldüğünü ve kopulduğunu ortaya koyuyor. Bu anlayışın bir sonucu olarak herkes kendini, çalıştığı kurumu veya çalıştığı örgütü, alanı esas alıyor ve mücadelenin genelinden koparıyor. Onun için bireycilik, kurumculuk, alancılık vb. gelişiyor. Bu sömürgeci çizginin PKK içerisinde yürütülmesini ifade ediyor.

PKK çizgisi hakikati esas alan çizgidir. Hakikat bütündür, parçalanamaz. Dolayısıyla hiçbir PKK militanı sömürgecilerin parçalayıcı çizgisini esas alamaz, uygulayamaz, bunu doğru, haklı, parti anlayışı olarak göremez. PKK militanlarının görevi parçalanmayı gidermek, bütünlüğü gerçekleştirmek, bu temelde hareketin, halkın iradesini, gücünü ortaya çıkarmak ve mücadeleyi bu temelde yürütüp başarıya götürmektir. Parçalılığı hangi gerekçeyle olursa olsun esas almak, sürdürmek parti karşıtlığını ve partiye karşı mücadeleyi ifade ediyor. Hemen hemen birçok kadro veya kurumumuz, örgütümüz sorunları, yetersizlikleri, yanlışlıkları, çirkinlikleri, başarısızlıkları kendisiyle değil dışındakiyle izah ediyor ve bunu da doğru bir izah tarzı olarak görüp harekete dayatıyor. Oysa her militanın, her kurumun, örgütün aldığı görev parti görevidir. Parti görevinin yerine getirilip getirilmediği, nerede başarılı veya başarısız olunduğu, partinin amaç ve çizgilerine göre ele alınıp değerlendirilir. Hem parti görevi üstleneceksin, hem parti militanı olduğunu söyleyeceksin, ama değerlendirmelerinde partinin amaç ve çizgisini değil, kendi doğru ve yanlışlarını esas alıp değerlendireceksin. İşte bu, bireyciliğin

örgüte korkunç bir tarzda dayatılmasını ifade ediyor.

"Özel-psikolojik savaşın şimdiki hedefi gerilladır. Gerillaya inançsızlığı toplum ve kadro içinde geliştirmektir. Çünkü gerillaya karşı inançsızlığı geliştirebilirse, buradan artık tasfiye gelişir, çözüm gelişmez. Gerillaya da inançsızlık oldu mu mücadele biter."

Bütün militanlarımızın, örgüt ve kurumlarımızın üstlendikleri görevleri yerine getirip getirmediklerini partinin amaç ve çizgisine göre ele almaları ve sorgulamaları gerekiyor. Yetersizlikleri ve eksiklikleri, başarısızlıkları kendilerinde arayıp, çözümü de kendilerinde geliştirmeleri gerekiyor. Öyle sorunları, eksik ve hataları, çirkinlikleri kendi dışında, başkasında görmek, başkasıyla bunu izah etmek, kendini doğru, haklı çıkarmanın çabasıdır. Bireyci olan, toplumculuğu, partiyi yaşamayan biri elbetteki üstlendiği parti görevlerini izah ederken, ğartiyi ve çizgisini esas almaz, kendi doğru ve yanlışlarını esas alır. Kendisini doğru ve haklı çıkarmak için olay ve olgulara bu tarzda yaklaşır. Kendi doğrularını esas alan biri, elbette kendini doğru görür, başkasını yanlış görür. Eğer kendisinde bir başarısızlık varsa, hata varsa, bunun nedeni yine dışındakilerdir, kendisi değil. Özünde kendisi başarılıdır, dışındakiler ona başarısızlığı yaşatmıştır. Dikkat edilirse Kuzey'deki kadromuzun çoğundaki izah tarzı budur. Bu parti ve toplumu yaşamamaktır. Bireyciliği ve bireycilikte kapitalist moderniteyi yaşamadır. PKK yönetimlerinde, kurumlarında, kadrolarında böyle bir anlayışın, böyle bir izah tarzının olması, durumun ciddiyetini ortaya koyuyor. Bunun düzeltilmesi lazım. Bir kişinin veya bir kurumun, bir örgütün kendini doğru, haklı, başarılı görmesi hiçbir şeyi ifade etmiyor. Önemli olan partinin, mücadele yoldaşlarının, halkın onu doğru, haklı, başarılı görmesidir. Eğer halk, parti, mücadele yoldaşları onu, kurumu veya örgütü başarılı görmüyorsa, bir kişinin veya o örgüt ya da kurumun kendisini başarılı görmesi hiç bir şey ifade etmez.

Özgürlük amacı olanlar sorunları çözerler

İnsanlar doğru olanla bütünleşir, kabul eder, ona güç verir ve ondan güç alırlar. Doğru görmedikleriyle bütünleşemezler ve kabul etmezler. Hiç kimse yanlışla, çirkinle bütünleşmez. Bunun da kadromuz, örgütlerimiz, kurumlarımız tarafından artık anlaşılması gerekiyor. Kuzey'de kadromuz parti amaç ve çizgisini, toplumu, halkçılığı, özgürlüğü yeterince yaşamadığı, yer yer uzaklaştığı ve koptuğu için partinin, mücadelenin sorunlarını anlamayı ve o sorunları çözmeyi esas almıyor. Dolayısıyla idareciliği, geçiştirmeyi, havaleciliği veya şikayetçiliği, tepkiciliği, duygusallığı esas alıyor. Bütün bunları da doğru ve haklı görüyor. Sorunları anlamamak, çözmemek demek; sorunlarla yaşamak demektir. Bu da çürümeyi yaşamak ve yaşatmak demektir. PKK ve PKK militanlığı demek, anlam ve çözüm gücünü kendinde oluşturmak demektir. Ancak bu gücü kendinde oluşturanlar sorunları anlayabilir, çözebilir, gelişmeyi ve başarıyı ortaya çıkarabilir.

Sorunları anlamak ve çözmek, gelişmeyi ve başarıyı ortaya çıkarmak özgürlüktür. Hedefinde özgür olanlar, ister kendisi için ister toplum için bunu esas almak zorundadır. Bunu esas almayan birinin özgürlük hedefi yoktur, olamaz. Özgürlük amacı olanlar sorunları anlar ve çözer. Bu gelişme başarıyı ortaya çıkarır. Özgürlükte budur. Başka türlü özgürlük anlayışı olamaz. Ama dikkat edilirse sorunlardan kaçma var, sorunların olmadığı yerleri, imkanların olduğu yerleri seçme var. Sorunları havale etme yaşanmaktadır. Sorunlara karşı tepkisel, duygusal yaklaşımlar ve bolca şikayetler dile getirilmektedir. Bunların hiçbiri PKK'yi, militanlığı ifade etmiyor. PKK militanlığının karşıtlığını ifade ediyor. Böyle anlayışlara sahip olan birinin özgürlük amacından bahsedilemez. Böyle bir kadronun topluma vereceği hiçbir şey yoktur. Kendisi toplum için büyük bir sorundur. Kendisi kurtarmalık durumdadır. Öyle toplumu kurtaracak, ona öncülük edecek bir durumu söz konusu değildir. Bunun da çok iyi anlaşılması gerekiyor.

Nasıl ki özgürlük amacı olanlar anlam ve çözüm gücünü kendisinde geliştirmek zorundaysa, doğa ve toplumun temel ilkesi olan esneklik ve estetik ilkesini de kendisinde geliştirmek zorundadır. Böyle bir ilkeyi kendisinde geliştiremeyen özgürleşemez ve özgürleştiremez. Hani çokça derler ya, "*siyaset esneklik ister*" diye. Esneklik, ilkesizlik değildir. Tam tersine ilkeli olmayı ifade eder. Çizgiyi, amaçları yaratıcı tarzda yaşama uygulamayı ifade eder. Estetik olan bunu başarabilir. Esnek olan estetik olabilir. Estetik olan beğenilir. Estetik olmayan çirkindir, çirkini hiç kimse beğenmez. Böyle birinin siyasette başarılı olma şansı yoktur. Böyle birinin kendini ve toplumu özgürleştirme şansı yoktur. Ancak bu ilkeyi kendinde gerçekleştirenler, kendinde canlılığı, değişimi, gelişimi, başarıyı yaratabilir. Yenilenmeyi yaratabilir. Ve ölçüsüzlükleri yaşamaz, dengeyi kendisinde yaratabilir. Bir uçtan diğer uca kaymaz, yani dengesizliği yaratmaz. İşte doğanın harikalığı bu ilkeden kaynaklanır. Bir hareket bu ilkeyi kendisinde gerçekleştiremezse, o hareketin gelişmesi, başarılı olması, canlı olması, kendini değiştirip yenilemesi mümkün değildir. Kadromuzun bu ilkeyi kendisinde ne kadar gerçekleştirmiş olduğu iyi sorgulanmalıdır. Neden Önderlik beğeniliyor, neden Önderlik sürekli canlıdır, değişkendir, gelişiyor, geliştiriyor, başarılı, insiyatifli ve yaratıcı oluyor? Bunun iyi sorgulanması ve anlaşılması gerekir. Neden İmralı gibi bir yerde düşman Önderlikle baş edemiyor? Bu sorular mutlaka doğru ve derinlikli yanıtlanmalıdır.

Madem bu hareketin kadrosuyuz, Önderliği esas alıyoruz, bu lafla olmamalıdır. Kuzey'de hemen her kadromuzun her şeye müdahale etme hakkını kendinde gördüğü ve bununla da büyük bir karmaşaya, sorunlara yol açtığı, ama bu karmaşayı ve sorunları gidermeyi de hiçbir zaman amaç edinmediği görülmektedir. Kendisini bu karmaşa ve sorunlardan sorumlu görmediği, kendisini bunun dışında ele aldığı, her şeye müdahale etme hakkını doğru gördüğü, ama ortaya çıkan karmaşa ve sorunları giderme hak ve görevini de kendisinde görmediği açıktır. Çok keyfi bir partililik yaşanmaktadır. Oysa PKK demek, sorumluluğu en üst düzeyde yaşamak ve ciddi olmak demektir. Önder Apo sürekli "*Gidin söyleyin Apo ciddi adamdır*" der ve sürekli bunu bizlere hatırlatır. Dünyada hiçbir güçte PKK'deki sorumluluk duygusu ve anlayışı yoktur. Bugün dünyanın en sorumlu hareketi bu harekettir. Sorumluluk düzeyi çok güçlüdür. Hele hele yeni paradigmayla Önder Apo, bu hareketin bütün kadrolarını her şeye karşı sorumlu tutmuştur. Her şeye karşı sorumludur. Sorumlu olmadığı hiçbir şey yoktur. Sorumluluk duygusu bu kadar gelişkindir, yüksektir. Ama gelgelelim birçoğumuzda böyle bir sorumluluk anlayışı, duygusu, dolayısıyla görevlere, sorumluluklara bu düzeyde ciddi yaklaşım pek yoktur. Bu PKK ile tezatlığı ifade ediyor. Bunun da sorgulanıp düzeltilmesi gerekiyor. Sorumluluk duygusunun, bununla birlikte ciddiyetin olmadığı bir kadro, öncülük görevlerini hiçbir zaman yerine getiremez. Hiçbir işe sorumlulukla, ciddiyetle yaklaşamaz, dolayısıyla hiçbir görevin hakkını zamanında veremez.

Ölçüleri bozanlar PKK-PAJK kadrosu olamaz

Bu hareketin en güçlü yanı, kadın özgürlükçü yanıdır. Bu hareket, kadın hareketidir. Çünkü amacı özgür bir yaşamı, toplumu, bireyi yaratmaktır. Yani amacı özgürlüktür. Özgürlüğün gerçekleştirilmesi de kadının özgürlüğünden geçiyor. Kadın özgürlüğünü esas almayan hiçbir hareketin özgürlük amacını gerçekleştirmesi mümkün değildir. Bütün köleliklerin, egemenliklerin temelinde kadını köleleştirmek yatar. Amacı özgürlük olanların kadın özgürlüğünü esas alması gerekiyor. Başka türlü özgürlük olamaz. Bu hareketin en canlı, en güçlü yanı ve bu hareketi yenilmez kılan budur. Düşman da bunu çok iyi biliyor. Düşman bu hareketi kadınla vurmak istiyor. Çünkü bu hareket hem kadın özgürlük çizgisini hem de kadın öncülüğünü esas alıyor. Eğer bu hareketle mücadele etmek istiyorsan onun öncülüğünü vurman gerekiyor. O zaman sonuç elde edebilirsin. Nasıl ki biz Hilvan'da Süleymanlarla mücadelede beynini vurduysak, dağıttıysak ve öyle sonuç aldıysak, sömürgeci Türk devleti de kapitalist modernizm de bu hareketle mücadelede, bu hareketin öncü gücünü esas alıyor, oradan vurmaya çalışıyor. Bunu geliştirirken de geleneksel anlayışlardan yararlanıyor. Geleneksel anlayışları kendisine temel alarak burdan vurmaya çalışıyor. Bunun da çok iyi anlaşılması gerekiyor. Onun için PKK saflarında, PKK ve PAJK militanlarında geleneksel anlayışların kesinlikle yaşatılmaması ve hoşgörüyle yaklaşılmaması gerekiyor. Ama Kuzey kadromuzda en çok yaşanan da geleneksel anlayışların terk edilmemesi, bunda ısrar edilmesidir. İşte bunun yaşama, mücadeleye, örgüt anlayış ve ölçülerine, katılımlarına yansımaları vardır ve oldukça da tahripkardır. Eğer Kuzey'de örgütümüz ve kadromuzda bazı aşınmalar, uzaklaşmalar, kopmalar ortaya çıkmışsa ve öngörülen mücadele bir türlü yürütülemiyorsa, bunun nedeni PKK'nin özgürlük ruhundan, üslup ve yönteminden uzaklaşma ve kopmadır. Bu noktada oldukça dogmatik, tutucu, reformist ve sistemiçi anlayışlar yaşanmaktadır.

"PKK kadrosu oportünist ve geveze olamaz. PKK kadrosu anlayan, anlam veren ve yapandır. Yaparak düşünen, düşünerek yapandır. Kadromuzun paradigmayı, çizgiyi, devrimci tarzda ele alması ve gereklerini yaşamda yerine getirmesi bir zorunluluk haline gelmiştir."

Kadro ölçülerimiz muğlaklaştırılmış, belirsiz hale getirilmiştir. Halbuki PKK demek, ölçüleri sürekli geliştirip yükseltmek demektir. PKK kadrosu ölçüleri yükselten kadrodur. Ölçülerle oynayan, ölçüleri bozan, her türlü ölçüsüzlüğü geliştiren biri, PKK-PAJK kadrosu olamaz. İşte sorumluluğun, ciddiyetin, mücadelenin zayıf düşmesi ölçülerin muğlaklaştırılması ve düşürülmesiyle bağlantılıdır. Ölçülerin yükseltildiği yerde hareket gelişir ve etkileyici olur. Hareketi çekim merkezi haline getirir. Ama ölçülerin düştüğü yerde zayıflama olur, çirkinlikler yaşanır, dolayısıyla tahribat, başarısızlıklar, kayıplar yaşanır. Böyle bir kadro, yönetim ve hareket çekim merkezi ve etkileyici olamaz.

PKK ölçülerinin, onun sorumluluk duygusu ve ciddiyetinin yeniden geliştirilip güçlendirilmesi ve egemen hale getirilmesi gerekiyor. PKK dışındaki ölçüler yerle bir edilmelidir. Ölçüler düştüğü ve bu ölçülerde aşınmalar olduğu için, bunlar olduğu gibi yaşama ve değerlere, çalışma ve mücadeleye yansıyor. Kapitalist özentilerin gelişmesi, kapitalist zihniyetin, onun yaşam ve kültür anlayışının gelişmesi, bunun sonucunda gösterişin, yetkiciliğin, popülizmin, bireyciliğin vb. anlayışların gelişmesi bununla bağlantılıdır. Bunların PKK ve Önderlik gerçeğiyle, onun militan gerçeğiyle hiçbir ilişkisi yoktur; aksine bütün bunlarla mücadeleyi ifade eder. Bireycilik, maddiyatçılık, yetkicilik, mevkicilik, parti prestijinin arkasına gizlenip kullanma, her şeyi emir ve talimatlarla yürütme oldukça gelişmiş bir anlayış ve tutumdur. Bu egemen otoriteyi, iktidar anlayışını geliştiren bir anlayış ve tutumdur. Egemenlik ve iktidar, ancak kölelik üzerinden geliştirilebilir, yaşatılabilir. Bu anlayışı, tutumu esas alanlar elbetteki köleciliği yaşatır ve yaratırlar. Başka türlü iktidarcılık olamaz. Onun için PKK gibi bir özgürlük hareketinde ona ters, ona karşıt anlayış ve tutumların ortaya çıktığını görüyoruz. Reel sosyalist anlayışın ortaya çıktığını, bunun sürdürüldüğünü görüyoruz. Kapitalist modernitenin otoriter anlayışının yanısıra, yetkicilik ve iktidar anlayışının ortaya çıkarılıp sürdürüldüğünü görüyoruz. İşte bu özgürleşme ve özgürleştirmeye değil, egemenlik ve köleliğin çeşitli biçimlerde sürdürülmesine yol açmaktadır. Bu bir hata ve eksikliği değil, tamamen bir suç durumunu ifade ediyor. PKK suç işlemenin yeri değildir. PKK militanları da suç işleyen insanlar değildir. Aksine PKK ve PKK militanlığı, suçla mücadele ederek suçu gidermeyi ve adaleti gerçekleştirmeyi ifade ediyor.

Bu harekette partinin, yönetimin ve kadronun otoritesini sağlamak bireycilik, maddiyatçılık, yetkicilik, mevkicilik, iktidarcılık, parti prestijine dayanma, emir ve talimatlarla gerçekleştirilemez. Partide yönetimin, kadroların itibarını sağlamak, otoritesini sağlamak ancak demokratik otoriteyle mümkün olabilir. Demokratik otorite, bireyciliği yaşamayan, yetki ve mevkiyi esas almayan, hareketin prestijine sığınmayan, maddiyatçlığı esas almayan, talimat ve emirlerle işleri yürütmeyen otoriteye dayanır. Yani tamamen hizmete, kendini sürekli borçlu görüp borcunu ödemeye, maddi-manevi değerleri sürekli yaratıp büyütmeye, bu temelde yaşamı kazanıp yüceltmeye, sorunları anlayıp çözmeye ve başarıyı geliştirmeye, moralli, inançlı, bilinçli, coşkulu çalışma istemini büyütmeye, kendini yaşamamaya, kendine ait olmaktan çıkmaya, tümüyle kendini özgürlüğe, halka, mücadele yoldaşlarına adamaya dayanan bir otorite anlayışıdır. Bu otorite anlayışı gönüllülüğe dayanır. Bunun dışındaki anlayış ve tutumlar kesinlikle bu hareketin otorite anlayışına terstir, egemenliği ve köleliği esas alan otorite anlayışlarıdır. PKK gibi bir harekette böyle bir otorite anlayışını esas almak demek, PKK ile mücadeleyi ifade eder. PKK egemenlik ve köleliğin her çeşidine karşı mücadele demektir. PKK kadrosu bu mücadeleyi yürüten ve bu mücadeleye sınır koymayan militandır. Onun için hiçbir kadronun öncülüğü bunlara dayandırmaması gerekiyor. Öncülük daha çok yetkicilik, mevkicilik ve talimatçılık anlamında anlaşılıyor. Öncülük her şeyi yapma, bunu da kendine hak görme biçiminde anlaşılıyor. Bizim böyle bir öncülük anlayışımız yoktur.

PKK kadrosu ölçülüdür, ahlaklıdır, kendisini halka ve örgüte dayatamaz

Öncü olmak demek, tümüyle kendini mücadeleye, özgürlüğe, halka adamak demektir. Kendisi için bir yaşamı yaşamamak demektir. Sürekli hakikate ve özgürlüğe hizmet eden, hizmette kendine sınır tanımayan, kendini sürekli borçlu gören, borcunu ödemek amacıyla sürekli çaba sarfeden demektir. Ama kadromuz, çoğunlukla öncülüğü yetkicilik, mevkicilik ve her şeyi yapma hakkı olarak görüyor ve sınır da koymuyor kendine. Böyle öncülük olamaz. Böyle bir öncülük altında örgüt, halk, kadro, özgürlük gelişemez. Dünyada böyle bir öncülük yoktur, olamaz. Hele hele PKK gibi bir özgürlük hareketinde hiç olamaz. Kadro kendini sınırsız yetkiyle donatıyor, istediğini yapma hakkını kendine tanıyor ve bunu da doğru görüyor. Böyle kadronun sorumluluğu altında hiçbir kurumun, örgütün, kadronun ve halkın güvencesi yoktur. Güvencenin olmadığı bir yerde moral, coşku çalışma istemi, verimlilik olamaz. Kadro gittiği yerde istediğini yapabiliyor, istediğini alabiliyor, istediğini kovabiliyor, istediği örgütü tasfiye edebiliyor ve bunu da doğru görüyor, hak görüyor. Parti çizgisini, işleyişini, ölçülerini, kültürünü, geleneğini, ahlakını esas almıyor. Kendisi neyi doğru görüyorsa onu yapıyor, neyi yanlış görüyorsa ona müdahale ediyor. Şimdi böyle korkunç bir durum olamaz. Buna son verilmesi gerekir. Onun için halk, "*Biz PKK'nin eski kadrolarını arıyoruz*" diyor. Çünkü PKK'nin eski kadrosu, PKK'nin amaç ve çizgilerine göre görevini kutsal gören, kutsallığa leke sürmeyen bir kadrodur. Ve tamamen halkı, hareketi, başarıyı esas alan bir kadrodur. Terbiyelidir, ölçülüdür, ahlaklıdır. Öyle ölçüsüz falan değildir, öyle herşeyi kendine hak gören değildir.

Belki çok ağır gelecektir ama durumun kavranması açısından Diyarbakır Zindanı'nı örnek vermek gerekiyor. Sömürgeci devletin temsilcisi olan Esat Oktay Yıldıran, orada bir yönetmelik geliştirmişti. Neydi; madde bir: Komutan her zaman haklıdır. Haklı da olsa, haksız da olsa haklıdır. Madde iki: Madde ikinin geçerli olmadığı durumlarda yine madde bir uygulanır. Yani bu devlet ve bu devletin temsilcileri Kürtlere ve PKK'ye karşı ne yapsa haklıdır. Biliyorsunuz Mazlum'lar, Hayri'ler, Kemal'ler buna karşı büyük bir mücadele yürüttüler. Hayatlarını ortaya koyarak bu anlayışı yerle bir ettiler. Sömürgeci devlet, bununla örgütü, halkı teslim almak istiyordu. Diyarbakır Zindanı'nı bu hareketin ve halkın mezarlığı haline getirmek istiyordu. Ama bu büyük

önderlerimiz buna yol vermedi. Orayı mezarlığa değil bu hareketin, bu halkın direniş kalesi haline getirdiler ve bunda da başarılı oldular. Sömürgecilik bu arkadaşların yaptıklarını hep yanlış ve haksız görüyordu. Kendilerinin yaptıklarını haklı görüyordu. Şimdi biz Esat Oktay'a karşı mücadele eden bir hareketiz. Bu hareketin hiçbir yöneticisi, kadrosu Esat Oktay çizgisini bu harekette uygulayamaz. Öyle kendisini haklı, altındakini ve halkı haksız ve yanlış göremez. Kendini de bu temelde kabul ettiremez ve dayatamaz. Bu artık son bulmalıdır.

Kadromuzda PKK'nin zihniyeti ve tarzı, ölçüleri, kültürü ve ahlakı yerine, belirttiğim nedenlerden dolayı çetecilik ve memurluk gelişmiştir. Çetecilik ve memurluğun neye hizmet ettiğini Önderliğimiz defalarca izah etmiştir. Önderliği İmralı'ya götüren dış nedenlerin dışında, iç nedenler bunlardır, çetecilik ve memurluktur. Nasıl bu hareketi ve Önderliği esas alanlar, Önderliği İmralı'ya götüren anlayış ve tutumları kendilerinde yaşatabilirler ve buna da hoşgörülü davranabilirler? Bu olmaz. Çetecilik ve memurluğun PKK militanlığında yeri yoktur. Bunun düzeltilmesi ve giderilmesi gerekmektedir.

Kadroda bireycilik, ben merkeziyetçilik, iktidar anlayışı, yetki-mevki anlayışı PKK'yi, KCK'yi örgütlemiyor, mücadeleyi geliştirmiyor; tam tersine mücadelesizliği, tahribatları, kayıpları, kirlenmeyi ve başarısızlığı ortaya çıkarıyor. Eğer bütün çabalara rağmen özgürlük amacımızı gerçekleştiremiyorsak, nedenini bu anlayış ve tutumlarda aramak gerekiyor. PKK'lilik kendini adamadır. Yoksa onun prestijini, onun olanaklarını, onun yetkilerini kullanarak kendini yaşatmak değildir. Bunun da çok iyi anlaşılması gerekiyor.

Sürece doğru ve Önderliğin çabalarına doğru yaklaşmamak, bunlara anlam vermemek, gereklerini yerine getirmemek, kendine göre sürece, sürecin görevlerine ve Önderliğin çabalarına yaklaşma sözkonusudur. İşte bu, Önderliğin çabalarını boşa çıkarıyor. Bu, sürecin Önderliğin öngördüğü tarzda yürümemesine yol açıyor. Eğer düşman müzakere için adım atmıyorsa, nedenini burada aramak gerekiyor. Önderlik militanı olmak, süreci kavramak, görevleri kavramak, Önderlik çabalarını kavramak ve buna cevap olabilmek için çaba sahibi olmak demektir. Bu ne kadar yaşanıyor, yaşatılıyor, bunun da sorgulanması gerekiyor. Bu hareketin kadrosu iktidar peşinde, maddiyat, şan-şöhret ve popülizm peşinde koşamaz. Bu hareketin kadrosu özgürlük peşinde koşar. Partinin amaçları peşinde koşar. Bunu esas alan bu hareketin kadrosudur.

Negatif üslupta ısrar tasfiyeciliktir

Eğer örgütlenme, mücadele geliştirilemiyorsa, değerler yaratılıp büyütülemiyorsa, bunlarla yeni değerler kazanılamıyorsa, yaşam kazanılıp yüceltilemiyorsa, hareket kadroları şahsında bir çekim merkezi haline gelinemiyorsa, kadronun bunun nedenlerini kendisinde iyi sorgulaması ve çözümünü geliştirmesi gerekiyor. Kadromuz PKK ile devlet arasında kalmış, devletle PKK'yi idare etmektedir. Bu neyi ifade ediyor? Devleti esas almayı ifade ediyor. Eğer bu kadar sistemiçilik ve ortayolculuk kadromuzda gelişiyorsa, bu anlayışta ve yaklaşımda aramak gerekiyor. Bu neye götürüyor; bu devlete, bu sisteme karşı alternatif yaratmamaya, bu sistemi Kürdistan'da meşru görme ve bu nedenle de buna karşı mücadele etmeme, bunun alternatifini yaratmama ve sistem içerisinde bir muhalefete götürüyor. Nasıl ki CHP, MHP bu sistemi yaşatmak için muhalefet ediyorlarsa, işte bu anlayış ve yaklaşım da buna yol açıyor. Halbuki bizim bu devlette reform yapma gibi bir amacımız yok. Biz yeni bir sistemi, bu temelde yeni bir yaşamı, toplumu, bireyi yaratmaya çalışan bir hareketin mensuplarıyız. Bunun da çok iyi kavranması gerekiyor. Eğer devlete karşı alternatif gelişmiyorsa, geliştirilemiyorsa bunun nedeni; devletin esas alınması, hem de sömürgeci bir devletin bu temelde Kürdistan'da meşru görülmesidir. Bu basınımızın diline bile yansıyor, "*Güvenlik güçleri*" diyor. Bunlar güvenlik güçleri falan değil, sömürgeci işgal güçleridir. Bunlar Kürdistan'ı herşeyiyle sömürgeleştiren, Kürt ve Kürdistan gerçeğini ortadan kaldırmak isteyen güçlerdir. Devletin tüm kurumları bunu amaçlamaktadır. Bunlar meşru olamaz, meşru görülemez. Onun için devletin yaptıklarına karşı ciddi bir tepki, öfke geliştirilerek bunun örgüt ve mücadele bilincine dönüştürülmesi yoktur. Bu konunun da çok iyi sorgulanması gerekiyor.

Kadromuzda PKK'nin pozitif üslubu yerine negatif üslup egemendir. Pozitif üslup geliştiren, başarıya götüren, moral, inanç, coşku, çalışma istemi yaratan üsluptur. Negatif üslup ise moralden, inançtan, bilinçten, coşkudan, çalışma isteminden, örgütlenmeden, mücadeleden düşüren üsluptur. Negatif üslup altında hiçbir zaman özgürleşme ve özgürleştirme yaşanamaz. Böyle bir üslup altında ancak tasfiyecilik yaşanır ve yaşatılır. Kadromuz negatif üslupta ısrar etmekte, ama kendisini de PKK'li görmektedir. Yaptıklarının nelere yol açtığını görmesi ve sorgulaması gerekmektedir. Kadro oturduğu yerde şikayetçilik yapıyor, sorunlardan, tahribatlardan, yozlaşmalardan, ölçüsüzlüklerden bahsediyor. Sadece bunun sözünü ediyor. Yani bunun propagandasını, örgütlenmesini geliştiriyor. Halbuki PKK'de eleştiri, özeleştiri temel bir ilkedir. Eleştirmek demek, eleştirdiğini gidermek demektir. Eleştirip onu gidermemek dedikoduculuktur, çekiştirmedir, tasfiyeciliktir. Eleştiri yapıp ortada bırakmak hiçbir zaman eleştirilen hususu, anlayışı, tutumu, tahribatı kaybı, başarısızlığı gidermiyor, başarıyı ortaya çıkarmıyor. Aksine insanları mücadeleden soğutuyor, hatta koparıyor, ihanete sürüklüyor. Şimdi çoğu kadromuz eleştiri adı altında şikayet ve olmazın teorisini geliştiriyor. Moral ve inançla oynuyor. Onun için sorunları çözmüyor, gelişme, başarı yaratmıyor, böyle bir şeyi de görev olarak önüne koymuyor.

Eğer devlet, psikolojik-özel savaşı yürütüyorsa, bu savaş etkili oluyorsa bu üslupla bağını görmek gerekiyor.

"PKK demek, ölçüleri sürekli geliştirip yükseltmek demektir. PKK kadrosu ölçüleri yükselten kadrodur. Ölçülerle oynayan, ölçüleri bozan, her türlü ölçüsüzlüğü geliştiren biri, PKK-PAJK kadrosu olamaz."

Eğer devlet, bu savaşı ortamımıza, kadromuza, halkımıza taşırıyor ve etkili oluyorsa bunun negatif üslupla bağını görmek gerekir. Eğer devlet, bu kadar güçlü bir şekilde bu psikolojik savaşı yürütüyorsa, bunun zemini içimizde, kadromuzda çok güçlüdür, buna dayandırarak bunu yürütüyor. Onun için etkili oluyor. Kadromuz artık düşmanın görevini kendisi yürüttüğü için, düşman bu yüzden etkili sonuç elde ediyor. Psikolojik savaş dışardan etki yaratır ama içerde yürütülürse, bu yıkıcı sonuçlar yaratır. Yakın tarihimizde, 2004 tasfiyecilik döneminde bunu çok iyi gördük. Uluslararası komplo dışardan üzerimize geldiğinde bizde öfke yarattı. Ama uluslararası komplo ne zaman ki kendisini Ferhat ve Botan'la içimize taşırdı, kendisini örgütleyip yürüttü, hareket neredeyse tasfiyeyle yüz yüze geldi. Buradan sonuç çıkarmak gerekiyor, tarihten sonuç çıkarıp kendini eğitebilmek gerekiyor. O zaman başarılı olunur. Bugün psikolojik-özel savaş da kendisini içimize taşırmış ve negatif üslupla içimizde yürütülüyor. Onun için çok etkili ve yıkıcı oluyor. PKK kadrosunun görevi psikolojik savaşla mücadeledir. Onu yaşamak ve örgüt içerisinde negatif üslup sahibi olmak değildir. PKK'nin böyle bir üslubu yoktur, PKK'nin üslubu pozitif üsluptur. Yani sorunları görüp anlayan, çözen, gelişme ve başarı yaratan üsluptur. Kadromuzun negatif üsluptan çıkıp, hareketimizin üslubunu esas alması gerekiyor.

Devlet kendi PKK'sini ve kadrosunu Kuzey'de yaratmıştır. Bunu söylemek bana acı geliyor ama bu bir gerçektir. AKP bu konuda başarılıdır. Kadromuzun bu gerçeği görmesi ve sorgulaması gerekiyor. Onun için devlet ve AKP bu kadar rahattır. Kadro eğer bunu görmez ve kendisini bu durumdan çıkarmazsa, bu devlet ve bu hükümet karşısında başarılı bir mücadele yürütemez.

Halk demokratik bir kadro-öncü istiyor

Özel-psikolojik savaşın şimdiki hedefi gerilladır. Gerillaya inançsızlığı toplum ve kadro içinde geliştirmektir. Çünkü gerillaya karşı inançsızlığı geliştirebilirse, buradan artık tasfiye gelişir, çözüm gelişmez. Dikkat edilirse seçimde ortaya çıkan bazı hatalı durumları dağ ve gerillayla izah ediyorlar. "*Bunların meclis yahut belediye başkanlıklarına seçilmesine dağ ve gerilla karar vermiştir*" diyorlar. Çünkü halk ne diyor; "*Önderlik, şehitler ve gerilla.*" Önderlik cezaevinde, şehitlerin manevi bir değeri var. Dolayısıyla bütün bunları yaşatan gerilla oluyor. Gerillaya da inançsızlık oldu mu mücadele biter. Düşman onun için oradaki hatalardan, yanlışlardan ve çirkinliklerden ortaya çıkan tepkileri bilinçli bir şekilde gerillaya yöneltrek, gerillaya olan inancı sarsmak ve böylelikle tasfiye amacını gerçekleştirmek istiyor.

Şimdi halkımız büyük bir mücadele yürüttü, büyük bedeller ödedi. Mücadele eden bir halk gerçekliğini kendisinde yarattı. Önder Apo, bütün çabasıyla böyle bir halk gerçeğini yaratmayı esas aldı ve bu halk yaratıldı. Artık bu halk bizden birtakım şeyler bekliyor. Kadrolarımız bunu çok iyi görmeli ve anlamalıdır. Bu halk yürüttüğü ve belli bir seviyeye getirdiği mücadelenin artık kendisi için çözümleyici olmasını, demokratik bir otorite, yönetim, demokratik bir kadro-öncü istiyor. Ve sorunlarının artık çözümünü bekliyor. Hiç kimse bu Halka eskisi gibi yaklaşamaz. "*Biz mücadele ediyoruz, bizi destekleyin, birtakım şeyleri görmeyin*" diyemez artık. Geçmişte deniyor, halk da buna anlayış gösteriyordu. Artık halkımız buna anlayış göstermiyor, göstermez. Kadromuz gafletten çıkmalıdır, ısrar ederse en büyük ihaneti yaşar ve yaşatır. "*Ne yaparsak yapalım bu halk bizimle kalır*" denemez. Bu halk ne kimsenin mülküdür, ne de kimsenin üzerine tapuludur. Eğer sen bu halkın yürüttüğü mücadele sonucunda istemlerini esas alır ve gerçekleştirmek için çaba içerisine girersen bu halk seninle birlikte yürür. Aksi takdirde seni terk eder. İşte yerel seçimlerde bunun mesajını vermiştir. Bu mesajın çok iyi okunması gerekmektedir. Bu duruma yol açan oradaki öncülüğümüz ve kadromuzdur. Elbetteki biz de bu hareketin yönetimi olarak bundan sorumluyuz. Bunlar bizim sorumluluğumuz altında ortaya çıkmıştır. Birinci dereceden biz sorumluyuz. Ve oradaki kadromuz, örgütümüz de bundan sorumludur. Kendisini bunun dışında göremez ve hareketin genel yönetimiyle de durumu izah edemez. Bunun çok iyi kavranması gerekiyor.

Kadroda bireysel yaşam oldukça gelişmiştir. Bu partiyi, toplumu, halkı yaşamamayı ifade ediyor. Ayrı yerde yaşama, ayrı olanaklara sahip olma, ayrı malzemeler isteme, ortak-komünal yaşama gelmeme, sürekli demokratik komünal yaşamdan sözetme ama bunu yaşamama, buna karşın bireysel yaşamı sınırsız geliştirme ve bunu hak görme gibi durumlar açığa çıkmaktadır. Bu örgütü, halkı aldatmadır, sahtekarlıktır, ikiyüzlülüktür. Artık bu ikiyüzlülük ve sahtekarlığa son vermenin de zamanı gelmiştir. Bireyciliği yaşayacaksın ama demokratik-komünal yaşamdan bahsedeceksin. Bu aldatmadır. Aldatma sömürgeciliğin yarattığı kişiliktir, PKK kişiliği değildir. Önder Apo, "*Ne aldanırım, ne de aldatırım*" dedi. PKK kadrosu aldatan kadro olamaz. Eğer halkta kadroya karşı inançsızlık gelişmişse, kadronun bunu kendisinde sorgulaması, nedenlerini kendisinde bulup gidermesi gerekmektedir.

Kadromuz halkçı, toplumcu değil, bireycidir. Bireyciliği esas alan bir kadro, bu hareketi, sistemini ve yaşamını örgütleyemez, toplumu da buna çekemez. Eğer sistem gelişmiyorsa, bilinmelidir ki bu nedenle gelişmiyor. Kadro sistemi örgütleyen değil, örgütlemeyen kadro haline gelmiştir. Böyle bir kadro anlayışımız olamaz.

Sömürgecilerin ve egemenlerin Kürt toplum ve insanında geliştirdiği karşıtlık zihniyeti oldukça güçlüdür. Bunun kadro ve örgütlerimizde oldukça güçlü yansımaları vardır. Özellikle yönetim ve kadroların eleştiriye gelememe, eleştiri karşısında tepki duyma, eleştireni baskı altına alma hatta canına okuma, birbirini kabul etmeme, yoldaş olarak görmeme, dayanışmayı esas almama, birbirinin eksik ve hatalarını gidermeme, başarılı kılmama, birbirine karşı dedikodu ve çekiştirme içine girme, ciddiye almama, küçük, basit görme, kendine ayrıcalık tanıma ve bunu da hak olarak görme gibi anlayış ve tutumları bu zihniyetin saflarımızdaki yansımalarını ifade ediyor. PKK demek, tüm bunlarla mücadele edip, gidermek demektir. Birliği, bütünlüğü, bu temelde örgütlü mücadeleyi ortaya çıkarmak demektir. Ama iki kadro bir araya gelemiyor, bir arada çalışamıyor. Bu düşmanın yarattığı Kürt'tür. PKK'nin, Önder Apo'nun yarattığı Kürt değildir. Böyle bir kadro ve örgütlerimiz olamaz. Düşmanı bırakmış birbirinin canına okuyor. Zaten sömürgeciliğin ve bütün egemenlerin yarattığı da bu değil midir; Kürdü Kürt'e düşman et, Kürdü, Arap ve Türk'e düşman et, toplumun bütününü birbiriyle savaş halinde tut ve sömürgecilik ve egemenliğini buna dayandırarak sürdür. Yapılan budur. Ama ne yazık ki, PKK içerisinde de PKK kadro ve yönetimi olarak geçi-

nenler de bu anlayışı sürdürüyor. Burada örgütlülük, başarı, derinlik olabilir mi? Birbirini tüketme vardır. Bunun düzeltilmesi ve PKK zihniyetine girilmesi gerekiyor. Eğer psikolojik-özel savaş bu kadar etkili oluyorsa, içimizdeki bu anlayışlara, bu zemine dayanıyor. Bunun da artık anlaşılması ve aşılması gerekiyor.

Kadro artık kendisini bir yerin ve çalışmanın kadrosu göremez. Bu hareketin hiçbir kadrosu bu anlayış ve tutum içinde olamaz. Bu harekete katılmak, onun amaç ve çizgisine katılmak demektir. Onun için de her yerde, her türlü göreve hazır olmak demektir. Bu hareketin görevlerini her yerde, her koşul altında, her düzeyde kutsal görmek demektir. Kutsallık, lanetliliği kabul edemez. Kutsallık, lanetlilikle mücadeleyi ifade eder. PKK, lanetlilikle mücadele demektir, PKK militanlığı da lanetlilikle mücadele anlamına gelir. "*Ben şu alanın kadrosuyum, sadece burada çalışırım*" demek, bir PKK, PAJK militanının anlayışı olamaz. PKK'li, PAJK'lı olmak demek, her yerde, her türlü göreve hazır olmak demektir. Hele hele dağ koşullarında ve gerillada yaşamayı dıştalamak, bunu anlamsız görmek, hatta bunun anlamsızlığını dillendirmek, PKK'ye karşı mücadele anlamına gelir. Hem PKK kadrosu olacaksın, hem böyle bir anlayış ve tutum içinde olacaksın. Böyle bir PKK ve PAJK kadroluğu olamaz. Bu anlayışta düzeltilmelidir.

Zindan daima bir cephe olarak görevini yerine getirmiştir

Zindan direnişinin parti ve halkımızın mücadele tarihinde müstesna bir yeri vardır. Çok büyük bir tarihi öneme sahiptir. Çünkü zindan mücadelemiz, en zor dönemlerde, olanaksızlıklar içinde yürütülen bir mücadeledir. PKK devrimciliğini, militanlığını ispatlayan bir mücadeledir. Çünkü PKK devrimciliği, militanlığı hiç kimsenin yapamadığını yapma, herkesin "olmaz" dediğini olur kılma militanlığıdır. PKK militanlığını pratikte en iyi temsil eden ve gerçekleştiren, sömürgeciliği yenen militanlıktır. Sömürgeciliğe, faşist 12 Eylül rejimine ilk darbeyi vuran militanlıktır. Topluma PKK'yi kabul ettiren de yine bu militanlık gerçeğidir.

Bir hareket zindanda kendini ispatlarsa halk o harekete güvenir ve destek verir. Kendini ispatlamayan bir harekete halk destek de vermez, kabul de etmez. Böyle bir hareketin gelişme şansı olamaz. Eğer 12 Eylül faşist sömürgeciliği altında zindanlarda, özellikle Diyarbakır zindanında PKK militanlığı gelişmemiş, başarılı olmamış olsaydı, ne 15 Ağustos Atılımı gerçekleşebilirdi, ne bu halk, ne de bu hareket bu düzeye gelebilirdi. Onun öncesinde ve o koşullarda bilindiği gibi hareket yurt dışına çekildi. Bundan doğan büyük boşluğu zindan direnişi doldurdu. Hareketin sürekliliğini zindan direnişi sağladı ve en zor şartlarda bunu yaptı. Salt Kürtler ve Kürdistan için değil, Türkiye'deki bütün devrimci-demokrat kesimler için mücadelenin yol-yöntem ve olanaklarını ortaya çıkardı. Sergilediği direnişle birçok kişiyi idamdan kurtardı, kapatılan birçok örgütü açtırdı. Demirel ve Ecevit'i bile zindandan çıkarıp başbakan ve cumhurbaşkanı yaptı. Bunların hepsi bu harekete borçludur. Gerçek budur. Onun için zindan direnişi ve mücadelesi büyük bir mücadeledir, halkımızın ve partimizin özgürlük mücadelesi tarihinde müstesna bir yere sahiptir. Biz bu mücadelenin militanlarıyız. Onun takipçileriyiz. Bunun da çok iyi anlaşılması gerekiyor. 15 Ağustos geliştiyse, yine bu hareketin devrimci tarzı, ölçüsü, üslup ve yöntemi geliştiyse bunu ortaya çıkaran da zindan mücadelesidir. Önder Apo, en çok zindan mücadelesini bu yönüyle ele aldı ve dedi ki; "*Onlar bize devrimin tarzını gösterdiler. Kürdistan'da geliştireceğimiz devrimin tarzı onlar tarafından ortaya çıkarıldı. Tarzımız budur*" dedi. Onlar, PKK militan ölçülerini çok net ve hem de silinmemecesine ortaya koydular. İhanetle zaferin ne demek olduğunu herkese gösterdiler. İşte "*Direniş özgürlüğe, özgürlük yaşama, yaşam da ölümsüzlüğe yol açar*" dediler. Zindan direnişi bunu bu kadar net bir biçimde formüle etti. Bir hareketin nasıl bir özgürlük hareketi haline gelebileceğini, özgürlük mücadelesinin hangi tarzda yürütüleceğini ortaya koydu. Önderliğe en büyük desteği zindan direnişi sundu. Yurt dışında tasfiyeciliği yenme, hareketi kendi amaçları ve çizgisi doğrultusunda yürütme, hareketi yeniden ülkeden sökülmemecesine üslendirmenin en büyük destekçisi oldu. Eğer bu mücadele olmasaydı, Önderlik yurt dışında o çalışmaları öyle yürütemezdi. O düzeyde sonuçlar elde edemezdi. İşte zindan direnişi Önderliğe destek verdi, Önderlik o çalışmaları yürüttü ve bunları birleştirdiğinde tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın geliştirilmesi artık kaçınılmaz hale geldi. Biz o tarihi atılımın üzerinden bugüne geldik.

Bilindiği üzere zindan direnişi tarihimizde üç önemli aşama vardır. Birincisi, 12 Eylül faşist askeri darbesi altında Diyarbakır zindanında yürütülen mücadeledir; büyük bir mücadele sürecidir bu. İkincisi, Önder Apo tarafından İmralı'da yürütülen mücadele. Üçüncüsü ise, 2012 yılında zindanlarda yürütülen mücadele. Bunlar birbirini tamamlayan halkalardır, tekrar değildir. Bizim mücadele tarihimizde zindan cephesi daima bir cephe olarak görevini yerine getirmeye çalışmıştır. Nasıl ki bir gerilla cephesi, bir Avrupa cephesi varsa, bir de zindan cephemiz vardır. Eğer zindandaki geleneğimiz, kültürümüz, mücadele tarzımız sürdürülmemiş olsaydı, 2012'de devlet İmralı'ya mecbur olmazdı. Gerillanın direnişine serihildan destek veremedi, bu ayak sakat kaldı ama cezaevi cephesi o boşluğu tamamladı. Gerilla ve zindan direnişi birleşince devlet Önderliğin ayağına gitmek zorunda kaldı. İşte bu diyaloga yol açtı, diyalog bunun üzerinden gelişti. Demek ki, mücadele tarihimizde zindan direnişinin çok önemli bir yeri var. Bu anlaşılmadan PKK'yi ve bugünü anlayabilmek, Önderlik ve PKK gerçeğini, onun militanlığını anlamak mümkün değildir.

Bu nedenle zindandan çıkan arkadaşların zindan tarihi ve orada yürütülen görkemli mücadeleye karşı ahlaki, siyasi, kültürel, ideolojik ve örgütsel sorumlulukları vardır. Hiçbir zaman bu sorumluluklardan kaçmamaları, bu mücadele gerçeğini kendi kişiliklerinde temsil etmeleri gerekiyor. Kendilerinden beklenen, istenen, kendilerine layık olan ve yakışan da budur. Bunun dışında ortaya çıkacak olan anlayış ve tutumlar kesinlikle terstir ve kabul edilemez.

Zindan mücadelesi çok büyük şehitlerle, büyük mücadelelerle ve bunun sonucunda büyük kazanım ve değerlerle yaratılan bir mücadeledir. Ama bu mücadeleden çıkıp gelen birçok kadromuzun bunları temsil edemediği, bunlara hakkını yeterince veremediği de bilinen bir gerçektir ve bu da bize büyük bir acı vermektedir. Bu arkadaşların bu gerçeği bilince çıkarmaları ve bu acıyı gidermeleri gerekiyor. Eğer bugün zindandan çıkan kadromuzun toplum içinde etkisi zayıflamışsa, bunun nedenlerini arkadaşların kendilerinde aramaları gerekiyor. Bunu gidermek de yine arkadaşların çabalarıyla mümkün olabilecektir. Sebebini kesinlikle başka yerlerde aramamalıdırlar. Duruşları, mücadele tarzları, yaşamları, ahlakları, üslupları buna yol açmıştır. Bu, zindan gerçeğimize ters bir durumu ifade etmektedir ve düzeltilmesi gerekiyor. İşte bu konferansımızın amacı, itibarı zedelenen zindan çıkan kadroların itibarlarının tekrar sağlanmasıdır. Konferansın amacı, Önder Apo'nun 1991 de büyük bir cesaret ve sorumlulukla gerçekleştirdiği gibi zindan Konferansı düzeyinde yeni bir anlayışı ve yeni bir dönemi başlatmaktır. Eğer bu başarılırsa, bu konferans amacına ulaşmış olacaktır. Bütün kadrolarımız bu gerçeğin derin bilinciyle hareket etmelidir.

Zindanın iki temel ilkesi vardır: Zindandan çıkan tüm kadrolarımızın ve onlar dışındaki kadrolarımızın da bu iki temel ilkeyi esas almaları gerekiyor. Bu ilkeler esas alınmadan kesinlikle PKK militanlığı, onun zindan cephesindeki büyük militanlığı temsil edilemez, aksine ona ters düşülür. Bu ilkelerden biri Önder Apo'nun geliştirdiği ilkedir. Nedir o ilke? Önder Apo bunu şöyle ifade etmektedir: "*Ben düşmandan iki tokat yedim. Hiçbir zaman o tokatları unutmayacağım ve sürekli o tokatların intikamını almak için yaşayacağım.*" İlke budur! İkinci ilke; büyük önderimiz ve şehidimiz olan Hayri Durmuş arkadaşımızın geliştirdiği ilkedir. "*Mezarıma borçlu yazın*" ilkesi! Her şeyini bu mücadeleye, bu halka veren, kendini bir deri bir kemik hale getiren, dünyanın en zor ölümünü bu hareket ve bu halkın başarısı için tercih eden, bu önder yoldaşın bunu söylemesi çok anlamlıdır. Bu, PKK militan ölçülerinin ortaya konulmasını ifade ediyor. Bu arkadaşımızın bir borcu yoktur bize göre. Ama o kendini borçlu görmüştür. Bunun anlamı, bu halk, bu hareket, bu şehitler, mücadele eden arkadaşlar ve özgürlük için ne yapsan azdır. Az göreceksin, yeterli görmeyeceksin. Daima daha fazlasını, daha iyisini, daha güzelini yapmaya çalışacaksın. Anlamı, verdiği mesaj ve ortaya koyduğu ölçü budur. Bunun gerisinde bir ölçü olamaz. Hiçbir PKK militanı "ben şunu hakettim" diyemez. Eğer hakedilmişse, Önder Apo ve Hayri Durmuş haketmişlerdir ki onlar da hakettiklerini söylemiyorlar. Kalkıp da bu harekette Önder Apo'ya ve Hayri'ye yoldaş olduğunu söyleyen biri "*ben şunu hakettim*" diyemez, dese bile bir değeri yoktur, o bir gafildir. PKK, gafillerin yeri değildir. PKK, gafletin ortadan kaldırıldığı yerdir. PKK militanları bunu gideren militanlardır. Çünkü PKK, ihanet, işbirlikçilik ve teslimiyetle mücadele için kurulan ve bunlarla mücadele eden bir harekettir.

"Partileşmeyi doğru yaşamak, mücadeleyi doğru yürütmek, özgürleşme hedefimizi gerçekleştirmek, ancak Önderliğin paradigmasını kavramakla ve bunun gereklerini anı anına yerine getirmekle mümkündür."

Sizler bu kadar zindanda kaldınız. "*Önderliğe, şehitlere bağlıyız*" diyorsunuz. Peki, bunun intikamını almayacak mısınız? Önder Apo, "*bana iki tokat vuruldu, bunu hiçbir zaman unutmayacağım ve intikamını almak için yaşayacağım*" diyecek, ama siz bu kadar zindanda yaşayacaksınız, bunun büyük intikamını yaşayıp, mücadele etmeyeceksiniz. Bu olabilir mi? Siz bu ilkeleri, Önder Apo ve Hayri Durmuş'un ortaya koyduğu ilkeleri esas almayacak mısınız? Bunu kendinize sormanız gerekiyor. İşte netleşme, kararlaşma bu temelde olursa doğru olur. Bu temelde kararlaşan da başarılı bir mücadelenin sahibi olur. Şimdiki duruşunuzu bu ilkelere göre sorgulamanız gerekiyor. Gerçekten duruşunuz bu ilkelere göre midir, değil midir? Hangi yönüyle bu ilkelere uygundur, hangi yönüyle terstir, bu netleştirilmelidir.

Şunu bir kere kabul etmekte yarar var; egemen sistem boşuna zindanları yapmıyor. Zindanları kendisine muhalefet eden, kendisine karşı mücadele edenleri tutmak, orda terbiye ve rehabilite etmek için yapıyor. Zindanlarda uyguladığı politika tamamen mücadeleden koparmak ve hatta mücadele karşıtı hale getirmek içindir. Tüm çabaları bu yönlüdür ve en iyi sizler bunu bilirsiniz. Bizler sizler kadar bilemeyiz çünkü sizler birebir yaşayanlarısınız. Zindanlarda ne tür politikalar uygulandığını en iyi bilenlerdensiniz. Şimdi çoğu kişi zindandan çıkınca mücadeleyi bırakıyor. Bu durum, düşmanın rehabiliteden ne kadar sonuç aldığını gösteriyor. Belki bir kısmı PKK'yi bırakmıyor, devam ediyor ama PKK çizgisiyle katılmıyor. Kendine göre katılıyor. Zindanlarda düşmanın geliştirdiği anlayışlarla katılıyor. O anlayışların yol açtığı olumsuzluklarla katılıyor. Bu kadar zindanda kalacak, direnecek, çıkınca bırakacak. Veya bu kadar işkence ve hakaret görecek, çıkınca katılacak, ama PKK anlayışıyla, tutumuyla değil, oradan aldığı anlayış ve alışkanlıklarla mücadeleyi yürütecek. Bunlar gerçekten yakışmayan hususlardır. Bunların görülüp, hızla düzeltilmesi gerekiyor.

"PKK'de orta sınıf anlayışının gelişmesi demek, sistemin gelişmesi demektir. Bundan büyük tehlike olamaz. Bunun sorgulanması ve düzeltilmesi gerekiyor. PKK çizgisinin, amaçlarının, ölçülerinin aşılması bu orta sınıf anlayışının kadromuzda gelişmesinin sonucudur."

Hiç kimse zindandan çıkan ve mücadeleye katılan arkadaşların emek ve çabalarını inkar etmiyor. Ama bir bütün ele aldığımızda bu kadronun hareketin çizgisine göre ne kadar pratikleştiği, doğru katıldığı, dolayısıyla harekete hizmet ettiği, halka hizmet ettiği, değer yarattığı ya da ne kadar tahribat yarattığı sizler tarafından iyi değerlendirilmelidir. Bunlar değerlendirilmeden, anlaşılmadan doğru bir militanlığın gerçekleştirilmesi ancak niyette kalabilir. Ama pratikte gerçekleştirilemez. Pratikte gerçekleşmeyen militanlığın hiçbir değeri yoktur. Onun için, "*insanın gerçekliği pratiğidir*" derler. Doğru bir pratiğin sahibi olabilmek için iyi bir sorgulamanın, bu temelde düzeltmenin gerçekleştirilmesi gerekiyor.

Zindandan çıkan birçok kadromuz sorumluluklarını yeterince yerine getirmedi

Şu bilinen bir gerçektir, sömürgeci Türk devleti birçok örgütü zindandan çıkan bu örgütlerin kadrolarıyla parçalamış ve tavsiye etmiştir. Bu hareketlerin çoğunu bu tarzda ya kontrolüne almış, ya tümüyle dağıtmış ve etkisizleştirmiştir. Aynı şeyi PKK'de de gerçekleştirmek istedi. Ama Önder Apo tarihten iyi sonuçlar çıkardığı, tarihi kendisine temel aldığı ve bu temelde kendisini eğittiği için buna yol vermedi. Bununla ciddi bir mücadele yürüttü. Bu anlamda sömürgeci Türk devleti sadece PKK'de başarılı olamadı. Diğer bütün örgütlerde hemen hemen başarılı oldu. Çünkü orada kadroyu rehabilite ediyor, anlayış kazandırıyor, sisteme çekiyor ve onları bıraktığında o hareketlerde farklı anlayışlar, tartışmalar, bölünmeler, parçalanmalar ve tasfiyeler gerçekleştiriyor. Buna karşı Önder Apo, büyük bir mücadele yürüttü. Zindan Konferansını 1991'de geliştirmesinin bir nedeni de buydu. Onun için düşman başarılı olamadı. Ama düşman bunu gerçekleştiremedi diye bundan vazgeçtiğini düşünmek kesinlikle gaflet olur. Hala başarılı olamamasına rağmen düşman bunu PKK'de de egemen kılarak sonuç almak istiyor. İdeolojik, örgütsel mücadelenin yeterli yürütülmemesi düşmanın bu tür çabalarına bir dönem oldukça güç verdi. Bilindiği üzere özellikle tasfiyecilik sürecinde zindanlar gerçekten büyük sorunlar yaşadı, büyük tasfiyeler yaşandı ama şimdi bu aşılmış durumda. Ama bundan; düşmandan etkilenmeyen, rehabilite olmayan kadro yoktur anlamı çıkarılmamalıdır. Hala bazı zindanlarda rehabilite güçlüdür, hatta egemendir. Belki istisnadır ama bazı cezaevlerinde bu var. Diğer cezaevlerinde bazı kadrolarda var ama hareketin anlayışı egemen olmuş durumda. Bunu yeterli görmemek, mücadeleyi daha fazla geliştirip diğer zindanlarda ve tüm kadrolarda hjareketin zihniyetini, ölçülerini egemen kılmak gerekiyor.

Zindandan çıkan kadro, özellikle de bu konferansa katılan kadromuz değerlendirmeler geliştirirken, eleştiri ve özeleştiri yaparken duygusal ve tepkisel yaklaşmamalıdırlar. Çünkü zindan kadrolarımızda en çok bu anlayışlar öne çıkmaktadır. Bundan ötürü değerlendirmeleri Önderlik, şehitler ve halk çizgisine göre yapmalıdırlar. Hakikat ve özgürlüğü esas alan, ona hizmet eden değerlendirme, eleştiri ve özeleştirileri cesurca geliştirmelidirler. Eğer eleştiri-özeleştiriler bu temelde olursa, Konferans başarılı olur. Zindandan çıkan her arkadaşın, genelde de bütün PKK, PAJK kadrolarının zindan şehitlerinin kişiliklerini, onların mücadele anlayış ve tarzlarını, ölçülerini esas almaları gerekir. Mazlum, Hayri ve Kemalleri esas alarak partileşmeyi yaşamaları gerekir. Eğer partileşmeyi bu temelde yaşarlarsa, bu biçimde partileşmeye doğru katılırlarsa, mücadeleye de doğru katılır ve başarılı olurlar.

Hareketimiz, zindan direnişine, zindanın ortaya çıkardığı değerlere büyük değer verdi ve her zaman da verecektir. Zindandan çıkan kadroya da büyük değer verdi. Çünkü onu kutsal şehitlerimizin takipçisi olarak gördü. Ve bu kadrolarımıza hem değer hem de sorumluluklar verdi. Kimse "*Hareket zindan mücadelesine, onun yarattığı değerlere ve bizlere yeterince değer vermedi*" diyemez. Bu vicdansızlık olur. Ancak vicdanını kaybedenler böyle yaklaşabilir. Ama hareket bunun kar-

şılığını zindandan çıkan arkadaşlardan alamadı, almış değil. Onun için arkadaşların, hareketin kendilerine verdiklerini kat be kat kendinde gerçekleştirip borcunu ödemesi gerekiyor.

Zindandan çıkan birçok kadromuz gerçekten görev ve sorumluluklarını yeterince yerine getirmediler. Yapmaları gerekiyor ve bunun da hiçbir karşılığı olamaz. PKK militanlığı, görev ve sorumlulukları yerine getirme militanlığıdır. Büyük önder şehidimiz Hayri Durmuş'un dediği gibi kendini sınırsız katan, kendini eriten, kendini adayan ve buna rağmen kendini borçlu gören, borcunu ödemeye çalışan bir militanlıktır. PKK'de olmak demek, görev ve sorumlulukları yerine getirmek demektir. Görev ve sorumluluk yerine getirmek demek, bir şeylerin karşılığını elde etmek demek değildir, bunun karşılığı yoktur. PKK militanlarının tek bir hakkı vardır; o da gecegündüz çalışmak, bu halkın istemlerini ve bu hareketin amaçlarını gerçekleştirmek, şehitlerimizin ruhunu şad etmektir. Ve onları ölümsüz kılmaktır. Tek hakları budur. Yani mücadele etme, başarılı olma hakları vardır. Onun dışında başka hiçbir hakları yoktur. Hiç kimse "*ben görev yaptım, şunu yaptım, şunu hakettim*" diyemez, dese de bir değeri yoktur ve diyenin de PKK ile bir alakası yoktur. Önderliği esas alanlar, lafta Önderliği esas alamaz. Önderlik İmralı gibi bir sistemde bile sürekli başarı için yoğunlaşıyor. Hiçbir anını mücadelesiz yaşamıyor. Bu halka, yoldaşlara nasıl hizmet edebilir, nasıl bu hizmeti büyütebilir, bunu düşünerek, yoğunlaşarak, bunun çabasını yürüterek yaşıyor. Hiçbir zaman "*koşullarım, olanaklarım bir şey yapmama elvermiyor*" demiyor. "*Benden bir şey beklemeyin*" demiyor. Aksine, o koşullarda bile görev ve sorumluluklarını fazlasıyla yerine getirerek, kendini de riske atarak yerine getirmenin çabası içerisindedir. Önderliğe bağlı olanlar bunu kendilerine esas almak zorundadırlar. Hiçbir arkadaşın koşulları da olanakları da Önder Apo'nun koşul ve olanaklarına benzemiyor. Kıyaslanamaz bile. Kim ki Önder Apo'yu kendine esas almıyor, bu temelde mücadele yürütmüyorsa, o büyük bir vicdansızdır. Vicdanını kaybedenin PKK ortamında yeri olamaz. Çünkü vicdanını kaybeden her türlü anlayış ve tutumun sahibi olur. Vicdanını kaybeden her şeyi kaybeder ve her türlü kötülüğü yapar. Onun için ölçülerin doğru temelde ele alınması, geliştirilmesi, yaşamsallaştırılması gerekir.

Önderliğin zindana nasıl girdiği, nasıl yaşadığı ve zindanda nasıl bir mücadele yürüttüğü biliniyor. Ama bizler zindana militan olarak giriyoruz. Bir kısmımız çıkarken militanlığı bırakıp çıkıyor. Bırakalım militanlığı büyütmeyi, öfkeyi, intikamı büyütmeyi, bunu düşünce, örgüt ve mücadeleye dönüştürmeyi, her şeyi terk etme gerçekleşiyor. Bir kısmı büyük fedakarlık yapıyor, cesaretle direniyor, her şeye tahammül ediyor, boyun eğmiyor, yiğitçe direniyor, ama zindanda ya da dışarıya çıktıktan sonra kişisel anlayış ve yaşayış, maddiyat peşinde koşma, özel ilişkiler içerisine giriyor. Bu hiçbir zaman o arkadaşlara ve PKK'ye layık değildir. Bundan derhal sıyrılmaları ve kendilerini PKK ve Önderlik gerçeği temelinde ele alıp düzeltmeleri gerekmektedir. Çünkü bu gerçekten ciddi bir sorun, tahribat, kayıp, başarısızlık yaratıyor ve zarar veriyor. Halbuki zindandan çıktıktan sonra militanlığın daha da büyütülerek intikamın daha da büyük alınması gerekiyor. Önder Apo'nun gerçek yoldaşları, bu halkın özgürlük savaşçıları ancak böyle olabilir, başka türlü olamaz.

Bugün toplumda en çok olumlu veya olumsuz etkileri olan zindandan çıkan arkadaşlardır. En büyük zararı veren de onlardır, en büyük katkıyı yapan da onlardır. Toplum zindandan çıkan insana bakar. PKK'yi onun şahsında görmek, anlamak ister. Çünkü zindandan çıkmıştır. Hele hele zindanda direnen bir insana büyük saygı duyar, ona büyük umutlar besler. Çünkü zindanda direnmiş ve bu direnişten başarılı çıkmış, dışarda da daha büyük başarıların sahibi olacak gözüyle bakılır kendisine. Eğer bunu görmezse, işte o zaman o insanlar onların şahsında partiye, mücadeleye ve geleceğe olan inancını kaybeder. En büyük zararı onlar örgüte verir. Bu kadar direnmiş ve çıkmış bir insan mücadele etmez, bırakırsa insanlar bunu sorgular. "*Neden bu kadar direndi, şimdi çıktı bıraktı. O zaman ben ne diye mücadeleye katılayım*" der. Eğer yeterli katılım olmuyorsa, insanlarda coşku ve çalışma istemi güçlü değilse, bununla bağını kurabilmek gerekiyor. Toplum belki başkasının eksikliklerini, hatalarını ve çirkinliklerini görebilir ama fazla abartmaz. Ama zindandan çıkan birinin en ufak bir eksikliğini oldukça abartır. Bu da kadrolar tarafından çok iyi görülmesi gereken bir gerçekliktir. Onun için zindandan çıkan arkadaşların PKK'yi ve mücadeleyi kendi şahıslarında tartıştırmamaları, aksine yüceltmeleri gerekiyor. Eğer bunu yaparlarsa büyük katkıların sahibi olurlar. Yerleri gerçek anlamda müstesna olur. Ama bunu yapmaz ve kendi şahıslarında hareket ve mücadeleyi tartışılır hale getirir, geriye çekerlerse inançsızlığa, mücadelesizliğe, örgütsüzlüğe yol açarlar. Buna da haklarının olmadığı açıktır.

PKK kadrosunun görevi devrime ve özgürlüğe yürümektir

Tasfiyecilik döneminde birçok zindan çıkışlı kadromuzun mücadeleden kopup gittiği biliniyor. Neden? Çünkü tasfiyecilik zayıflıklara hitap etti. Zayıflığı olanlar buna kulak kabarttı. Onun için bunların birçoğu zayıflıklarının kurbanı oldu ve tasfiyeciliğe yem oldular. Bu tür durumları yaşamamak için tarihten dersler çıkarmak ve kendini bu temelde eğitmek gerekiyor. Zindan kadromuzun bu yönüyle de bir sorgulamayı yaşaması kaçınılmazdır.

Hepiniz yıllarca zindanlarda kaldınız. Mücadele ettiniz, birçok şey yaşadınız. Belki dışardakiler de birçok şey yaşadı. Her alanın kendine göre zorlukları, avantajları, dezavantajları, olanakları var. Hiçbiri "*Ben bu mücadelenin sahibiyim, ben en zor şartlarda direndim, onun için de birtakım şeyler hakettim*" deyip, kendine ayrıcalıklı bir durum istememelidir. Herkes görevini yapmıştır. Görev yapmak demek, birtakım haklar elde etmek demek değildir. Hiçbir zaman zindanlardaki arkadaşların büyüklüğünü tartışmıyoruz. Küçümsemiyoruz onların mücadelesini, aksine büyük değer veriyoruz. Ama önemli olan arkadaşlarımızın kendilerine bu değeri vermeleridir. Yeterince bunun farkında olmadıklarını, buna anlam vermediklerini görüyoruz. Bu bize gerçekten acı veriyor. Değer görmeyi başkalarında arıyorlar. Oysa kendi duruşlarıyla, kendi mücadeleleriyle, örnek militanlıklarıyla kendilerine değer vermeleri gerekiyor. Oldukça önemli birikimleriniz var, bu bir gerçek. Fakat bu birikimleri doğru değerlendirmeniz, hareketin ve halkın hizmetine koyarak, hareketi, halkı bu temelde geliştirip, büyütüp, başarıya götürmeniz gerekiyor. Bu birikimlerinizi yanlış değerlendirmemelisiniz. Bunu kendi kişilikleriniz, kişisel menfaatleriniz için birtakım zayıflıklarınızı, zaaflarınızı, çirkinliklerinizi gizlemek için kullanmamalısınız. Bu tarzda kullanırsanız kendinize de halka da harekete de en büyük kötülüğü yapmış, en büyük zararı vermiş olursunuz. Bu anlayış ve tutumunuz gerçekten hem sizi hem hareketi hem mücadeleyi geriye çeker. Sizin geriye çekmelerin ve ürküntülerin önünü almanız, moral-motivasyonu güçlendirmeniz, coşkuyu, çalışma, mücadele istemini örnek militanlıklarınızla büyütmeniz gerekiyor.

Önderlik, her zaman zindandaki arkadaşlara büyük değer verdi, bu konudaki sorumluluklarını yerine getirmeye özen gösterdi. İmralı'da bile sürekli arkadaşlara selam gönderiyor. Artık hem zindanda mücadele yürüten arkadaşlar ve hem de zindandan çıkan arkadaşların bu gerçeği görerek Önderliğe karşı da görev ve sorumluluklarını yerine getirmeleri gerekiyor. Nasıl ki Önderlik yerine getiriyorsa, zindanda ya da çıkan kadroların da buna bir cevapları olmalıdır.

PKK'lilik her şeye anlam verme militanlığıdır. Önderliğin bu çabalarına büyük anlam verilmesi gerekir. Ortadoğu'da büyük bir kaos, kriz yaşanıyor. Son olarak Irak'ta yaşananlar da bu kaos ve krizin içerisinde yeni bir krizi geliştirmedir. Bu durum mevcut krizi daha da büyütmüş, derinleştirmiş ve yaygınlaştırmıştır. Bu hem tehlikeleri hem devrimin başarısı için olanakları önemli oranda arttırmıştır. Devrimin olanaklarıyla tehlikeler bir arada bulunmaktadır. PKK'ye karşı olan güçler, PKK'nin Ortadoğu siyasetini etkilemesi karşısında büyük bir hamle içindedirler. Nasıl ki '92'de PKK, Kürdistan'ın Kuzey'inden çıkıp diğer parçaları etkilediyse ve dengeleri sarsmaya başladıysa, kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya müdahalesini tehlikeye koyduysa, bunun önünü almak için '92 müdahalesini NATO, Türkiye, KDP ve YNK ile geliştirdilerse, bugün de PKK, Ortadoğu siyasetini etkilemeye başlayan bir güç haline gelmiştir. Kürtleri ve kendisini birinci dereceden güç haline getirmiştir. Bu durum ciddi tehlikeler yaratmaktadır. Bu alternatif bir sistemi teorik olarak değil, pratikte de geliştirmenin şansını, olanaklarını ortaya çıkarmıştır. Düşman bunu önleyebilmek için hamleler içerisinde bulunuyor. Irak'taki hamle de bu hamlelerden biridir. Düşman bu hamleleri sürdürmek, bununla büyük PKK devriminin önünü almak istiyor. Halkların alternatif olabilecekleri bu dönemin önünü almak istiyor. İşte PKK'nin de buna karşı hamleler içerisinde olması gerekiyor. Eğer PKK, hamleler içerisinde olursa, karşıt hamleleri etkisizleştirebilir, tehlikeleri giderebilir, büyük bir devrimi, halkların devrimini, yüzyılın devrimini nasıl ki Rojava' da geliştirdiyse, Ortadoğu çapında da geliştirebilir. Eğer PKK bu karşıt hamlelere karşı kendi hamlelerini geliştirip sürekli kılmazsa, şu anda Ortadoğu siyasetini etkileyen bir güç olmasına rağmen büyük kaybeder ve büyük kaybettirir. Bunun kadromuzca çok iyi bilinmesi gerekiyor.

Irak'ta görünürde IŞİD'in geliştirdiği hamlenin hedefi PKK'yi etkisizleştirme, dolayısıyla Rojava devrimini etkisiz hale getirmedir. Başka hedefleri de vardır ama esas hedef budur. Artık gelinen aşamada PKK'yi durdurmak sadece ve sadece Barzani'ye Güney de Kürt devletini kurdurtmakla olabilir. O da olabilirse tabi. Başka türlü PKK'nin önünü almaları mümkün değildir. Dikkat edilirse bu Irak'taki son olaydan önce Hewler'de, Behdinan'da bazı kurumlar kapatılarak PKK'ye hamle yapılmış, ardından Mesut Barzani, Avrupa'ya çıkmış ve ardından bu hamle gerçekleşmiştir. Nasıl ki ABD, kapitalist modernite Ortadoğu'ya müdahale etmeden önce Önderliğe müdahale etmişse, ardından müdahaleyi geliştirmişse benzer bir durum bugün de yaşanmaktadır.

PKK devrimci bir harekettir ve devrimci bir hareket olarak da kalacaktır. Hiç kimse bu hareketi bu ruhtan alıkoyamaz. Bu çok iyi anlaşılmalıdır. PKK devrim içinde devrimi gerçekleştiren, hiçbir devrimle yetinmeyen, kendine sınır koymayan bir harekettir ve öyle de kalacaktır. Bu PKK'nin gerçekliğidir. PKK bugün büyük bir devrimi, büyük bir kültürü Ortadoğu'da geliştirmeye çalışıyor. Bunu öngördüğü sistemi inşa ederek geliştirmeye, bunu mücadeleyle inşa ederek gerçekleştirmeye çalışıyor. Bu yüzden temel hedef Önderliğimizin ve halkımızın özgürlüğü ve bu temelde Ortadoğu halklarının özgürlüğüdür. Bunun gerisindeki bir pratikleşme kesinlikle başarı değildir, dönemin tasfiyeciliğidir.

Buna hizmet etmeyen, bunu geliştirip gerçekleştirmeyen bütün anlayış, tutum ve pratikler başarısızdır, devrimi geriye çekmedir, devrimi tasfiyeye götürmedir. İşte bu, günümüz tasfiyeciliğinin karakteridir. Günümüzde hiçbir zaman 2004-2005 tasfiyeciliği görülemez. Kim ki görmeye çalışıyorsa gaflet içerisindedir. Kim ki geçmişe göre bir pratik geliştirmek istiyorsa gaflet içerisindedir. Bu hareketin hiçbir zaman böyle bir ölçüsü olmamıştır, bundan sonra da olmaz. Ölçü önüne koyduğu hedeftir. Önderlik, PKK ve PKK militanlarının önüne hedef olarak devrimi koymuştur. Bunun dışındaki pratikleşme kesinlikle devrimi tasfiye etme pratiğidir, tasfiyeciliktir. Devrimin kaderi öncüye ve kadroya, öncünün ve kadronun zamanında görev ve sorumluluklarını yerine getirmesine bağlıdır. Bu hareketin kadrosu olduğunu söyleyenlerin öncülük görevlerini üstlenmeleri, bununla oynamamaları gerekiyor. Öncülüğün hakkını vermek için, yürek ve beyinlerini ayaklandırmaları, bütün enerji ve olanaklarını, bilinçlerini bu temelde harekete geçirmeleri gerekiyor. Bunun için oldukça net, kararlı, cesur ve atak davranılmalıdır. Bu devrime ve özgürlüğe yürümedir. Dönem böylesi bir dönemdir. PKK kadrosunun önündeki görev budur. Bu görevin hakkıyla üstlenilip gerçekleştirilmesi bizi devrime götürecektir.

"PKK devrimci bir harekettir ve devrimci bir hareket olarak kalacaktır. Hiç kimse bu hareketi bu ruhtan alıkoyamaz. Bu çok iyi anlaşılmalıdır. PKK devrim içinde devrimi gerçekleştiren, hiçbir devrimle yetinmeyen, kendine sınır koymayan bir harekettir ve öyle de kalacaktır. Bu PKK'nin gerçekliğidir."

■■■

Özgürlük mücadelesi fedakarlık ve hizmet yarışı üzerinden kazanılır

Tüm bileşenleri ile Türkiye ve Bakurê Kürdistan halkları, daha öncekilerden kıyaslanmayacak derece farklı özelliklere sahip bir seçim sürecine girdi. O nedenle de Kürt Özgürlük Hareketi, dünya, bölge ve Türkiye gerçekliği temelinde ortaya çıkan tüm gelişmelerle bağlantılı olarak bu seçimlere stratejik bir anlam yükledi. Ki, şu anda sadece HDP üzerinden yürütülen tartışmalara bakıldığında bile bu anlamın ne kadar yerinde olduğu görülmektedir. Bunun içindir ki, adaylarından, oy verenlerine, sandık görevlilerden propaganda-örgütlenme çalışmaları yapanlara kadar herkes 7 Haziran seçimlerine yaklaşımda sıradan bir duruş içinde olmamalıdır.

Diğer yandan bu seçimlerin anlamına verilen önemle birlikte bu anlamı yaratan koşulları ve bu koşulları yaratan etmenleri hiçbir zaman akıldan çıkarmamalıdır.

Tüm demokrasi güçleri açısından 7 Haziran seçimlerine yaklaşım, demokrasi ve sosyalizm değerlerini sahiplenme ve bu değerlerin yaratıcılarının anısına ve özgürlük özlemlerine yanıt verme biçiminde olmalıdır. O nedenle de Şeyh Sait'ten günümüze özgür Kürdistan özlemi için canlarını feda edenlerle, Mustafa Suphi'lerden bu yana demokratik cumhuriyetin temellerini atma uğrunda canlarını ortaya koyan devrimcileri daha görkemli bir şekilde sahiplenmek seçimlere yaklaşımın temel düsturu olmalıdır. Özellikle de halklar için bir soykırım işlevi gören DAİŞ çeteleri ve onların yaratıcılarına karşı Kobanê, Şengal başta olmak üzere bölgede verilen insanlık mücadelesi kadar bu uğurda şehit düşenler akıldan çıkarılmamalıdır. Yani seçimler, sadece aday olma ve seçilip seçilmeme olayı içine hapsedilmeden ele alınıp değerlendirilmelidir.

Seçimler deyince hemen, sandıklar, sandık görevlileri, sayılan oyların içine konulduğu çuvallar, onların korunmasından sorumlu görevliler akla gelir. Tabi bunların dışında bugünün temel gündemi olan aday adayları, adaylar, ön seçim, dedikodular, ayarlamalar, protestolar, seçim mitingleri, propaganda çalışmaları gibi olgular üzerinde kurgulanmış doğal olarak da toplumsallıktan uzaklaşmış, parçalanmışlığı ifade eden kıyasıya bir yarış anlamındaki güncel durumlar da akla gelmektedir. Bunların tümü biçimle ilgili olduğu kadar egemenlikçi zihniyet kodları ve yaşam gerçeklikleriyle sınırlıdır. Doğal olarak da çoğu kez ya da tamamen seçimlerin içeriği temsili sistem de denilen parlementerizmin sınırları içine hapsolur. Halbuki söz konusu olan doğrudan ya da radikal demokrasi olunca durum daha da farklılaşır. Bir de eğer bu demokrasi yaklaşımı, Türkiye-Kürdistan ya da Ortadoğu gibi bir coğrafyada ele alınıyorsa durum daha da farklılaşır. Özellikle de çözüm adı altında Kürt sorununa yaklaşım ve demokratik Türkiye bağlamında konuya yaklaşıldığında bugün siçimlere, seçmenliğe, adaylığa, propagandaya yaklaşım her zamankinden daha fazla önem taşır hale gelir. O nedenle de 7 Haziran seçimlerini ele alırken yönetim, idare, iradenin temsili temelinde siyaset ve siyaset etkinliklerinin tarihsel, güncel, toplumsal değerlendirmesini yapmak önemli olmaktadır.

Siyaset kurumu insanlığın topluluklar halinde hareket etmesiyle birlikte devreye girmiş olan, güncel ihtiyaç, sorun tespit ve çözüm yöntemidir. O nedenle siyaset, toplumun ve toplumu oluşturan tüm bireylerin yaşamsal bir faaliyeti olmaktadır. Siyasette söz konusu olan öncelikli alan toplum olunca, ona yön veren kriterler de toplumsal değer yargıları yani ahlak olmaktadır. Bundan dolayı da siyaset ya da politika denilince akla gelen toplumsal ihtiyaçlar ve ahlaktır. Tabii siyaset aynı zamanda doğrudan demokrasinin temel kriteri olan topluluğa ait tüm bireylerinin yaşamın her alanına özgürce katılımının sağlanmasıdır.

Bunlar elbette ilk klan topluluklarından, kabilelere oradan da aşiretlere ya da etnisitelere kadar uzanan insanlık yürüyüşünün temel yaşam kriteri olmaktadır. O nedenle bu toplumsal örgütlenme biçimlerinde bireysel değil topluluk çıkarları esastır. Burada birey topluluğu ile birlikte vardır. Temsil de bu temelde olur. Birey topluluk içinde tüm yeteneklerini ayaklandırarak yaşama katılır. Yaşamın planlı bir şekilde organize olması için de topluluğun tüm üyelerinin katılımıyla seçilen klan-kabile ya da aşiret ileri gelenleri olur. Bunlar nasıl seçimle görev alırsa yine aynı şekilde görevden alınırlar. Ve topluluğun sıradan bir üyesi olurlar. Bu durumdan da rahatsız olmazlar. Burada ölçü, yetenek, beceri ve bilince dayalı önderliktir. Bu önderlik toplumsal ihtiyaçları en verimli şekilde karşıladığı sürece önderdir. Aksi durumda yeni liderlere ihtiyaç duyulur. Böylesi durumlarda topluluk, yaşamdaki deneyimlerinden yola çıkarak kendisi için en yararlı olacak kişiyi iş başına getirir. Kadın ya da erkek olsun klankabile ya da aşiret liderleri, askeri komutanları, büyücüleri bu yolla görev alır. Ya da görevden alınır. Yani burada birinci kural toplumsal yararlılık temelinde işlerin yürütülmesidir. Eğer yarış olacaksa bu temelde gelişir. Sınıflılık ya da hiyerarşiye dayanmayan bu temsilde organizatörlük esastır. Yani bugün iş ve rol koordinasyonu diye tanımlanan yönetim gerçekliği buna denk düşmektedir. O nedenle de bu seçilmişler tek başına karar alamazlar. Her topluluk aynı zamanda bir meclistir. Sorunlar ya da ihtiyaçlar burada tartışılır ve çaresi yine bu meclislerde bulunur. Yani buradaki liderler ne bir başkan, ne bir padişah ne de elit siyaset yürütürler. Aksine meclis yani topluluğun kendisi gerçek iradi güçtür. Bu dönemin seçimlerinde elbette sandıklar, sandık görevlileri ya da seçim hileleri yoktur. Seçilen kişilerin belli bir görev süresi de yoktur.

''200 bin sandık kurulmaktadır. Her sandıkta artacak bir ya da iki oy önemli bir gelişme açığa çıaracağı gibi, tersinden çalınan bir ya da birkaç oyla halkın gerçek iradesinin açığa çıkması engellenebilir. 'Osmanlı'da oyun çoktur.' Unutulmamalı ki bunlar da kendilerine 'yeni osmanlılar' diyorlar. Bundan dolayı tedbirlerimizi de almalıyız.''

Hizmet ve doğru öncülük

Toplumsal hiyerarşinin şekillenişi ve inanç merkezlerinin oluşması, zanatın ve ticaretin gelişmesiyle birlikte kentler ortaya çıkmıştır. Bununla birlikte temsil biçiminde ve siyasete yüklenen misyonda önemli değişiklikler olmaya başlamıştır. Artık politika egemenlerin işi olmaya başlamıştır. Halk burada meclis değil sürüdür. Köledir. Kadın artık eve kapatılmıştır. Köledir, karıdır. Metaların kraliçesidir. Atina kent demokrasilerinde görüldüğü gibi doğrudan demokrasinin sınırları çok fazla daraltılarak sınırlandırılmıştır. Seçme-seçilme hakkı yurttaşlar için geçerlidir. Orada kadınlar ve köleler yurttaş değildir. Yurttaşlık ilişkisi artık hukuksal normlara bağlanmıştır. Yani ahlaki değer yargıları politikanın yol göstericisi değildir. Yurttaşlar meclisi Atina demokrasisinin temelidir. Orada savaş kararları alınır, ordu komutanları seçilir. Orada kentin sorunları tartışılır, çözümler üretilir. Çözüme öncülük etmek için yöneticiler seçilir ya da yeni görevlendirmeler yapılır. Başarısız olanlar görevden alınır. Burada kadın ve köleler dışından da oluşsa kent meclisi doğrudan demokrasinin simgesidir. Yani yöneticiler ve komutanlar ya da yargıçlar kendi başlarına karar alıp veremezler. Seçilenlerin kent içi yaşamdaki başarı-başarısızlığı ya da yararlılık derecesi temsil için önemli bir veridir. Kısacası komünal demokrasi ya da kent demokrasileri döneminde de herhangi bir insan "*ben adayım*" beni seçin diyerek seçimlere giremez. Ya da adaydır denilerek seçilemez. Hizmet, doğru öncülük etme vasfı ve toplumsal yararlılık düzeyi, adaylık ve seçilmede belirleyicidir.

Devletçi sistemin giderek yetkinleşmesine bağlı olarak yaklaşık beşbin yıllık uygarlık tarihi boyunca seçimlerden çok atamaların hakim olduğu bir dönem yaşanmıştır. Fakat buna rağmen dünyanın birçok yerinde önemli bir nüfus komünal demokrasi geleneğini yaşatmaya devam etmiştir. Atamalar bürokrasinin daha da güçlenmesini doğal olarak da toplum iradesinin hiçlenmesini beraberinde getirmiştir. O nedenle küçük bir azınlığın egemenliğini sürekleştirmek ve çıkarlarını korumak için hukuksal düzenlemeler ahlaki kriterlerin yerini alırken yine devletçi güçlerin de tüm etkileri üzerinde bir güç olarak örgütlenmiştir. Burada yöneticilik ya da temsil, kan bağı veya devlete, hanedana hizmetteki yararlılık veya rüşvetler üzerinde gelişmeye başlamıştır. Bu da devletçi güçlerle toplum arasında sürekli çatışma anlamına gelmiştir. O nedenle uygarlık tarihi boyunca egemenlik ve direniş, kölelik ve özgürlük mücadelesi birlikte daha da derinleşerek, örgüt ve bilinç düzeyi gelişerek günümüze kadar gelmiştir.

Demokrasi ya da egemenlik üzerinden yaşanan tüm bu gelişmeler esas olarak Fransız Devrimi'nden sonra günümüzdeki biçimine evrilmiştir. Parlementer sistem ya da temsili demokrasi denilen biçimle tüm kitleler adım adım egemenlkikçi sistemin temel gücü haline getirilmiştir. Bu elbette halkların devrimci duruşunun bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Yoksa egemenler, burjuvalar durduk yerde parlementer sisteme geçmemiştir.

Teba olarak görülen toplukların vatandaşlık ilişkisi ile devletlere bağlanması hukuksal bir düzenlemedir. Buna göre görev ve haklar belirlenmiştir. Vergi vermek, askere gitmek gibi görevler bunların başında gelmektedir. Uzun bir dönem kadınlar hariç belli bir yaştan sonra seçme-seçilme hakkı da temel insan hakkı olarak belirlenmiştir. Bu da uzun bir mücadele sonucunda ortaya çıkmıştır. Esas olarak da 20. yüzyılın ortalarına doğru kadınlar bu "*haklardan*" yararlanmaya başlamıştır. Bu durum kendisini parlementer-demokratik-laik gibi tanımlarla isimlendiren cumhuriyetler için genel geçer kural gibi olmuştur. Buradaki seçme-seçilme hakkı toplumsal ihtiyaçlardan çok egemenlerin çıkarlarının korunması temelinde toplumsal muhalefetin devrimci duruşunu nötralize etmek için kullanılmıştır. Aynı zamanda seçilme hakkı ile birlikte sıradan bazı insanlara da ikbal kapıları açılarak güya fırsat eşitliği üzerinden bir umut kapısı yaratılmıştır. O nedenle de seçilme ya da aday kuyrukları kaçınılmaz bir sonuç olarak ortaya çıkmıştır. Özellikle toplumsal muhalefetin temsilcisi olduğunu iddia eden demokratik uygarlık güçlerinin parti ya da örgütlerinin adaylık masraflarını minimum düzeye indirgemesi de bu kuyrukların oluşmasında önemli bir etken olmuştur. Burada toplumsal ihtiyaçlardan kaynaklı ortaya çıkan bu uygulama bireysel-ailesel çıkarlara hizmet eder hale getirilmek istenmiştir.

Özellikle 1917 Bolşevik Devrimi'yle birlikte sol-sosyalist hareketler, seçimleri ve parlemantoyu sistemin temel oyalama, göz boyama aracı olarak gördükleri için neredeyse 20. yüzyıl boyunca devrimci mücadeleleri esas almıştır. Ve seçimleri boykot etmek temel bir yaklaşım olarak benimsenmiştir. Kürt Özgürlük Hareketi de zaman zaman bu yöntemi benimsemiştir.

Elbette şimdi özellikle devlet artı demokrasi fomülasyonu üzerinden kendisini ifade eden paradigma ile durum değişmiştir. O nedenle de demokratik siyasetin koşullarının oluşturulmasında seçimler ve parlemantoya bir işlev yüklenmiştir. Yani seçimler, adaylık ve parlemanto, bir zihniyet yapılanması üzerinden yeniden kurgulanmıştır. Bundan dolayı devrimler kadar seçimlerin de temelinde ideolojik bir yaklaşım yani bir zihniyet olmak zorundadır. Öncelikle temsilde iddialı olduğunu sanan ya da iddia eden kişi ya da kişiler ait olduğu topluluğun kimliği üzerinden kendisini ifade ederken aynı zamanda o ait olduğu topluluğun onayını ya da olurunu almalıdır. Bu topluluk bir örgüt, tarikat, mezhep, etnik topluluk ya da inanç grubu olabilir. Bir parti, sivil toplum örgütü ya da kültürel grup, meslek grubu veya bir sınıf mensubu olabilir. Yani insan ait olduğu toplulukla birlikte vardır. Onunla bir kimlik sahibidir. Demokrasi denilen olay da bu kimliklerin özgür ifadesi üzerinden gelişir ya da gerçek anlamına kavuşur.

Seçimlere ve temsilde iddia sahibi olmak bir zihniyet ve hizmet pratiği işi olmaktadır. Ne 'param var' ya da 'aşiretim, çevrem' var diye ortaya çıkılmaz. En azından demokratik siyasetin temsiline soyunmuş, özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde iddia sahibi olduğunu söyleyen bir partinin adayları için bu daha fazla geçerli olmaktadır.

Seçimlerde demokratik ulus bileşenlerinin temsili esas alınmalıdır

Zihniyet, emek, hizmet, değer koruyuculuğu ve şehitlerin özlemlerini gerçekleştirme iddiası bizler için mutlaka birincil veri olmalıdır. Bu anlamda milletvekili adayları bir dönem parlemantoya girmeyi değil ezilen toplulukların, emekçilerin, ötekileştirilerek yok sayılanların, gözü kulağı, ağzı dili ve yüreği olmayı becerecek düzeyi olmalıdır. Her şeyden önce yaşamsal duruşu buna uygun olmalıdır. Ahlakı ve hizmeti *"işte ben adayım"* dedirtecek şekilde öne çıkmalıdır. Bunlar elbette kişisel özellikler olarak ortaya çıkarken diğer yandan da temsil sadece Kürtler için ele alınmadan genel demokratik ulus bileşenlerine göre şekillenmelidir. "*Ben Kürdüm*", "*bedel ödedim*", "*beni seçin*" demekle ne Kürt sorunun çözümüne doğru yaklaşım ortaya çıkar ne de yaratılan değerler savunulabilir.

Bugün seçimlere girilecek olan tüm yerleşim alanları bir farklılıklar ve kültürel zenginlikler cennetidir. Kürdistan ya da Anadolu coğrafyasının her karışı bu özelliğe sahiptir. Bu zenginliğin temsili anlamında ortaya çıkan HDP de aday profile ile bu zengiliğin temsilini göstermek zorundadır. Bu zenginliği parlemantoya taşımalıdır. HDP adayları HDK ve DTK bileşenleri kadar seçim ittifakları üzerinden de adaylarını doğru bir şekilde tespit etmek zorundadır. Başta kadınlar olmak üzere ezilenler, ötekileştirilenler, emekçiler, Kürtler, Araplar, Ermeniler, Türkmenler, Aleviler, Êzîdîler, Sünniler, Romanlar, Çeçenler, Çerkezler, Lazlar, Gürcüler HDP de kendisini bulmalıdır. Ve HDP'den aday

olanlar da nasıl bir yükün altına girmek istediklerini önceden görmelidir. Yani adaylık bir gösteri, ikbal alanı, gelir kaynağı veya bireysel, ailesel yaşam kapısı olarak ele alınmamalıdır. Kapitalist modernist sistemin belirlediği ya da alışkanlık haline getirdiği kriterler kesinlikle aşılmak ve demokratik zihniyet kalıpları bu seçimlere damga vurmak zorundadır. Bu seçimlere tarihsel bir dönüm noktası ve bir restorasyon, yeniden yapılanma ve yeni yaşamın ölçülerini topluma hakim kılma olanağını yaratma eylemi olarak bakılmalıdır. Bunlar elbette toplumsal bakış açısı, demokratik bilinç düzeyi ile ilgilidir.

Elbette bunlar olması gerekenleri ortaya koyuyor. Bir de geçmiş seçimlerden ortaya çıkanlar ve bugünün aday profillerine baktığımızda durumun hiç de böyle olmadığını görüyoruz. Bu durumun tarihsel, toplumsal nedenleri kadar güncel çalışmalarla da bağlantısı var. Bu da öncülük sorunu ile ilgili olmaktadır.

Öncülük en başta zihniyette kendisini ikame eder. Bu anlamda zihniyet kodları nasıl oluşursa yaşam ölçüleri de ona göre şekillenir. Öncü nasıl yaşarsa topluluklar da ona bakarak görev ya da onun zihniyet yapısına göre donanarak yaşamını kurgular. Bu da ya kapitalist modernitenin sınıfsal parçalanmışlığı ya da demokratik sosyalist bakış üzerinden gelişir. Bunun orta yolu yoktur. Bugün seçimlere, adaylıklara yaklaşımda da bu durum fazla görülmeden, neye hizmet edildiğinin ya da edileceğinin üzerinde durulmadan var olan sömürgeci-kapitalist sistemin adeta bir dişlisi olunmaktadır. Kendisine öncüyüm diyenler de bile bu durum görülmektedir. Hizmetten çok adaylık adeta bir amaç haline gelmektedir. 'Bedel ödedim', 'yaşamımı verdim' bunun karşılığı olarak ben de aday olmayı hakkettim diye sahneye çıkmak isteyenler az değil. Eğer istenilen sonuç ortaya çıkmasa da bir protesto eğilimi içine girenler de geçmiş pratikler de az ortaya çıkmamıştır. Bunun devrimcilik, sosyalistlik, Kürtlük ya da emekçilikle bir ilişkisi olamaz. Öncüler her şeyden önce hak arayıcısı değil, görev, hizmet insanıdır. Almayı değil vermeyi esas alandır. İşte bundan dolayı Kürt Özgürlük Hareketi'ne fedailer topluluğu denilmektedir. Bu fedailik bugün Ortadoğu başta olmak üzere tüm dünyada büyük bir hayranlık uyandırmaktadır. Bu hayranlık insanlığı bir araya getirme potansiyelini taşımaktadır. Bu potansiyel, populizm, kariyerizm, bireysel çıkar üzerinden açığa çıkmamaktadır. Aksine fedailik, emekçilik, hizmet ve insanlığın kurtuluşuna inanç ve Önderliğe, şehitlere bağlılık üzerinden ortaya çıkmaktadır. Bu zihniyet de tüm adaylara, tüm seçici toplulukalara bireylere, dar grup çıkarlarına değil demokratik toplumsal değerlere katılım çağrısı yapmaktadır.

PKK Önderliğinin demokratik siyaset vurgusu üzerinden geliştirdiği on maddelik müzakere koşulu bu seçimlere özel bir anlam yüklemektedir. Bundan ötürü bireyciliğe, aşiretçiliğe, dar bir etnik kimliğe, sınırlı bir inanç grubuna sıkışarak açığa çıkma değil bunların da temsili anlamında konfederal bir yapılanmaya aday olma zamanı. Hiçbir birey, topluluk, etnik ya da inanç grubu demokratik ulus bileşeni olarak tek başına demokratik toplum mücadelesinde başarılı olamaz. Bugün her türden faşist, gerici, inkarcı, imhacı yaklaşım ve uygulama karşısında en üst düzeyde mücadele veren, bu temelde demokrasi mücadelesinde öncülük rolü oynayan Kürtler de tek başına özgür geleceğini güvence altına alamaz. Direnir, savaşır, bedel öder ama sonuca ulaşamaz. İşte 7 Haziran seçimleri düşmana inat, sömürgeciliğe karşı demokratik yeniden yapılanma temelinde demokratik cumhuriyetin inşaasına vesile olmalıdır. Hem de yüzde on barajına rağmen halkların iradesini tüm yönleriyle açığa çıkararak tüm barajları yıkma özelliğini taşımalıdır. Bu da ancak bireysel çıkar ve kişisel ikbal arayışlarını yerle bir ederek olabilir.

Kendisine adayım diyenler, özgür ve eşit yurttaşlık temelinde vereceği hizmetler üzerinde yoğunlaşarak ortaya çıkmalı ve hizmet yarışında kendisine ne kadar güvendiğini pratiği ile ortaya koymalıdır.

Bütün bunlar elbette demokratik toplum ölçüleri temelinde öncelikli olarak özgür yaşam ve eşit yurttaşlık bilincini edinme ile başlar. Bunun adına da ideolojik çalışma deniliyor. İdeolojiler bu anlamda yaşamın ilk kurgulanma, ölçülerini koyma ve yaşamsallaştırmanın alanı oluyor. Yani birilerinin dediği gibi ideolojilerin zamanı geçmemiştir. Aksine ideolojiler her zamankinden daha fazla bugün insanlığın yaşamına hükmediyor. Dikkat edilirse devlet ve onun partileri kendi ideolojik bakış açıları üzerinden programlarını oluşturup propagandalarını yürütüyor.

Şimdi görev zamanı

HDP başta olmak üzere tüm demkratik modernite bişenlerine ya da sistem karşıtı tüm dinamiklere karşı kapsamlı bir ideolojik saldırı yürütülüyor. Diğer yaşam faaliyetlerinde olduğu gibi yaşamın olmazsa olmaz yanı olan politik çalışmalarda da ideolojik ölçüler temel olma rolünü oynamalıdır. Yani politika nasıl bir yaşamın, sistemin yöntemi ya da aracıdır sorusunun yanıtı ancak kapsamlı bir ideolojik yoğunlaşma üzerinden verilebilir. Toplumsal yaşamın en demokratik etkinliği olması gereken politika eğer ideolojik özünden boşaltılır ve elitlerin ya da egemenlerin işi derecesine düşürülürse oradan ancak egemenlikçi uygulama çıkar. Politikanın asıl yürütücüleri olan topluluklar sadece birer sürü gibi ele alınır. Doğal olarak da adaylık da politikacılık da sadece birilerini işiymiş gibi görülür. Bunun sonucunda da bir hak arayıcıları ortaya çıkar. Orada zaten toplum, toplumsal çıkarlar diye bir şey kalmaz. Bunun adı da kısacası burjuva politikalcılığıdır. O da toplumlara kulluk, kölelik dayatmaktır. Bu da özgürlük mücadelesinin fedailer ordusunun anlayışı olamaz. İşte bu seçimler demokratik bir sistem yaratma mı yoksa var olan kapitalist sömürgeci sisteme güç vererek onu yaşatma mı tercihinin yarıştığı bir zemin olarak değerlendirilmelidir. Aksi durumda farklı bir yarış anlayışı içinde enerjimizi tüketmekten başka bir durum ortaya çıkmaz.

Dönemin temel yaklaşım ve propagandası demokrasinin kazanması için tüm demokratik ulus ve demokratik uygarlık bileşenlerinin sahneye çıkmasını ve temsile kavuşmasını esas almalıyız. Eğer bu durum adaylık dağılımına yansıyacaksa kendimizi değil bu dağılımı esas almalıyız.

Uzun ve meşakkatli bir yoculuktan sonra tarih başta Kürtler olmak üzere kadınlara, gençlere, emekçilere ve tüm yok sayılanlara ya da yok edilmek istenenlere, tüm hile ve engellere rağmen önemli bir fırsat sunmaktadır. Kürt özgürlük mücadelesi olmak üzere tüm demokratik uygarlık dinamiklerine önemli bir görev vermektedir. Şimdi bu fırsatları görme ve bu temelde görevleri yerine getirme zamanıdır. Hiç bir yanlış anlayış, farklı çıkar arayışı bu fırsatı demokratik ulus yolunda zaferle buluşmamazı engellememeldir. Şehitlerin özlemini gerçekleştirme ve anılarına bağlılık bu seçimlere doğru yürüyüşte temel perspektif olmalıdır. Şehitler, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm için canlarını ortaya koyarak bizlere paha biçilmez bir miras bıraktılar. Bu seçimler aynı zamanda bu mirasa layık olma sınavı olarak da görülerek buna göre davranılmalıdır. Önder Apo'nun onların anısına bağlılık ve özlemlerini gerçekleştirme projesi olan demokratik ulus mücadelesi ve geliştirmek istediği demokratik siyaset çözümü de bu temelde ele alınmalıdır. Yoksa demokartik siyasetin bir yolu olan seçimler de birilerinin arpalığı olarak görülmemeli ve varsa böylesi yaklaşımlar şiddetle önünde durulmalıdır.

Bu temelde de sadece aday profilleri değil seçimlerin en verimli sonuca ulaşması için tüm gerekenler yapılmalıdır. Bu temelde her seçmen kendisiyle birlikte şimdiye kadar demokrasiden yana tercihini yapmayan en ez bir kişiyi de oy vermeye ikna etmelidir. Sandıklara oy atmakla yetinmemeli, oylarını korumakla da kendini yükümlü hissetmelidir. Türkiye genelinde yaklaşık 200 bin sandık kurulmaktadır. Her sandıkta artacak bir ya da iki oy önemli bir gelişme açığa çıaracağı gibi, tersinden çalınan bir ya da birkaç oyla halkın gerçek iradesinin açığa çıkması engellenebilir. 'Osmanlı'da oyun çoktur.' Unutulmamalı ki bunlar da kendilerine 'yeni osmanlılar' diyorlar. Bundan dolayı seçimlere hazırlıklı girmeliyiz.

Ortaya çıkacak sonuçlar aynı zamanda yürütülen ideolojik-örgütsel çalışmaların ve ekolojik-demokratik, kadın özgürlükçü paradigmanın ne kadar kavranıldığını da gösterecektir. Seçimler ve adaylık yarışındaki tutumlar zihniyet yapılanmamızın da bir göstergesi olacaktır. '*Yeni bir dünya mümkündür*' diye yola çıkanların nasıl bir yeni dünya istediklerini de oraya koyacaktır. Bu da aslında Kürt özgürlük mücadelesinin Kobanê'de, Şengalde, Kerkük'de ve bölgede yürüttüğü mücadelenin ve Önderliğin geliştirdiği hamlelerin ne kadar farkında olunduğunu ortaya koyacaktır. İşte bundan dolayı bu seçimler, ideolojik-örgütsel duruşun ve eylemsel çizginin neresinde olduğumuzu da ortaya koyacaktır. Bu temel de tarihin '*yürü*' dediği ve '*kazanmaktan başka şansın yok*' onun için de 'artık sonuç al' dediği bu noktada devrimciliğimizi tüm yönleriyle ortaya koyma zamanıdır.

Demokratik siyaset birilerinin değil toplumun tüm kesimlerinin fiilen katılarak yürüttüğü bir etkinliktir. O nedenle adaylar tekil, bireysel değil toplumsallık olarak görülmelidir. Çalışmalar başta kadınlar olmak üzere tüm ezilenlerin, yoksulların, ötekileştiirlenlerin, emekçilerin katılımı ile gerçekleştirilmelidir. Onlarla birlikte yaşanmalı, onlarla birlikte hareket edilmelidir.

Hepsinden de önemlisi nüfusun yarısını oluşturan ve şimdiye kadar nesne gibi görülüp hiçleştirilen kadına yaklaşım, özgürlük çizgimiz temelinde yaşamsallaştırılmalıdır. Bu konuda faydacı, günübirlikçi erkek egemenlikçi kurnaz yaklaşımlar kesinlikle terk edilmeli ve bu seçimlerin gerçek yürütücü gücü olan kadınlar hem temsil düzeyinde ve hem de çalışmalar anlamında etkin bir özne olarak devreye mutlaka girmelidir. Bu boyutuyla da bu seçimler sadece parlamantoda bir temsile kavuşma değil zihniyet kodlarımızın da açığa çıkması açısından önemli bir sınav alanı olmaktadır.

■■■

Bir özgürlük tanrıçası, Perwîn Agirî

Babası ile beraber Kobanê direnişine katılan YPJ savaşçısı Firyal Oso (Perwin Agirî) hayatının baharında daha 20 yaşında Kürdistan tarihinin bu eşsiz kahramanlık destanında, tarihin altın sayfalarına bir özgürlük tanrıçası olarak geçti.

YPJ savaşçısı Firyal Oso (Perwin Agiri) 1995 yılında Kobanê'de dünyaya geldi. Ailenin beşinci çocuğu olana Pervin ilkokulu Kobanê'de okuduktan sonra ortaokulu okumak için ailesi ile beraber Halep'e göç etti. Pervin burada ortaokulu bitirdikten sonra ailevi nedenlerden ötürü tekrar Kobanê'ye dönerek Xurxurê köyüne yerleşir. Çocukluğunda hep öğretmen olup köy çocuklarına anadillerini öğretmek isteyen Pervin, ailevi durumlardan dolayı eğitimini sonlandırmak zorunda kaldı. Ancak daha sonra Xurxurê köyünde çocuklara Kürtçe öğreterek bu hayalini gerçekleştirdi.

İlerleyen zamanda, Xurxurê köyünden bir gerillanın savaşta yaşamını yitirmesinden çok etkilenen Perwin'in yaşamında arayış dönemi başlar. Bu arayışlar sonunda devrimci gençlik hareketine katılan Perwin, verilen eğitimlere katılır. Eğitimlerden birinde Şehit Hêlîn Kobanê ile tanışan Perwin, Hêlin'le çok yakın ilişki geliştirir. YPJ komutanı Hêlin Kobanê'nin daha sonra şehit düşmesi Perwin üzerinde çok

derin bir etki bırakır mücadeleye aktif katılma kararı alır.

YPJ saflarına katıldıktan sonra bir mektupla kararını babasına anlatır. Perwin, mektubunda şöyle diyecektir: "*Devrimci selam ve saygılarımla. Sevgili babacım, seni annemi ve bütün kardeşlerimi çok seviyorum. Mücadeleye katılma kararı almış bulunuyorum. Bundan dolayı senin ve annemin başı dik olsun. Bu karardan sonra kendimi daha çok seviyorum. Küçük kardeşim Rojda'yı benim için öp. Sevgili babacım, seni ruhumdan canımdan daha çok seviyorum...*"

Daha sonra Kobanê'nin batı cephesinde tim komutanı olarak görev alan Perwin'in ailesi de babası hariç Kuzey Kürdistan'a göç eder. Babası da batı cephesinde savaşa katılan Perwin her zaman babasından moral aldı. Babası kızını her gördüğünde "*Kızım arkadaşlarını ve Kürdistan'ı çok sev*" diyerek kızına moral veriyordu.

Kobanê'nin güney cephesinde savaşa katıldığında, YPG Kobane Güney Cephe Komutanı Kendal Tirêj'in şehadetinden çok etkilenen Perwin, bu büyük komutanın intikamının alınması gerektiğini düşünür. Ancak en sonunda gerçeği kabul etmek zorunda olan Perwin, her zaman komutan Kendal'ın yolundan yürüdü.

Perwin 16 Şubat 2014 tarihin de Kobanê Girê Sêve özgürleştirme hamlesi sırasında 4 arkadaşı ile beraber şehit düşerek ölümsüzler kervanına katıldı. Cenaze töreninde konuşan babası, "*Kızım Kobanê deki direniş son bulmaz. Senin arkadaşlığına sahip çıkacağım ve her zaman başım dik olacak*" diyerek kızını son yolculuğuna uğurladı.

Newroz şehitleri özgür yaşamı yaratmanın adıdır

Yeni bir yılın yeni bir Newroz'unu karşılarken, insanlık tarihinin en büyük onur mücadelesini yürüten Kürt halkı, Newroz ruhuyla, Newroz iradesiyle Ortadoğu ve dünya halklarıyla yeni yaşam buluşmasını sağlıyor. İnsanlık tarihi bu kez egemenlerce, sömürgecilerce değil, ezilen halkların, kültürlerin, inançların, kadınların özgürlük mücadeleleriyle ve direnişleriyle yazılıyor.

Newroz nasıl ki, yeni doğuş, baharlaşma, yeni başlangıç olma özelliğini taşıyorsa, 2015 yılı Newroz'u bu temelde Kürt halkının 40 yıllık doğuş kavgasının evrenselleşen halklar doğuşunu ifade etmektedir. **Mazlum Doğan**'dan **Zekiye Alkan**'a, **Rahşan Demirel**'den **Ronahi** ve **Berivan**'a, **Sema Yüce**'den **Mahsum Korkmaz**'a kadar Newrozlaşan özgür yaşam, özgür düşünce, özgür irade gerçekliğinde ifadesini bulan Newroz, bir bayram olduğu kadar, kendini yaratma, kendin olma, özgürlük temelinde varolma gerçekliğidir.

Reber Apo öncülüğünde yaratılan Kürt özgürlük mücadelesi ve PKK hareketi 1973 yılı Newroz'unda adımlarını atmaya başladı. Adı, varlığı yok sayılan bir halk gerçekliği, bir tarih gerçekliği söz konusuydu. Adeta yokluğa, çirkinliğe, utanca mahkum edilen, kendinden kaçar halde tutulan, ne yaşadığı ne de yaşamadığı belli olan bir gerçekliği 'yaşam' diye bilen bir halktı Kürt halkı... Tarihi Kürdistan topraklarında, Mezopotamya'nın en kadim halklarından biri olarak yazmış olmasına rağmen, yarattığı tarafından 'yok hükmünde' sayılan bir gerçekliktir bu. Bu gerçeklik, halkı hep utanç çemberi içinde Reber Apo, Kürt halkı şahsında tüm ezilenlere dayatılan bu gerçekliği ele alırken, bunu kabullenmeyi, boyun eğmeyi seçmemiştir. 40 yılı aşan bir geçmişe sahip olan PKK hareketi, varlık ve oluşumunun gerekçelerini oluştururken, Kürt halkının düşürüldüğü 'yaşamdan koparılış' karşısında, yine sömürgecilik tarafından dayatılan bu çirkinlik ve utançtan kurtulmayı da hedeflemiştir. Varlıksal, kimliksel yokedilişi ve buna boyun eğdirilmeyi büyük çirkinlik ve utanç olarak da ele almıştır.

Sömürgeci sistemin Kürt kişilik ve kimliğinde yarattığı bu çirkinlik ve utanç yanında halkın 'yaşamdan' da kopamayan duruşu, bu ikilemi Kürt özgürlük hareketini ve önderliğini şu soruyu sormaya itmiştir: Evet, yaşamak gerekiyor, ama nasıl? Özgürlüğe mi yoksa 'yılana mı sarılarak yaşamak gerekiyor?' Yaşayan ölüler olarak mı yoksa kendin olarak mı? Reber Apo'nun bu ve daha fazla sorulara verdiği cevap tarihi olmuştur: Yaşam ya özgür yaşanacak, ya da hiç yaşanmamış sayılacak!

Büyük yaşamak isteyen Kürt insanı, Kürt halkı o halde nasıl yaşamalı? Bunun için yeniden doğuşu gerçekleştirmek en önemli kararlaşmayı ifade etmektedir. Her doğuş ise Newroz doğuşu olmalıdır, denilir. Newroz doğuşunun ilkelerini yaratmak, yazmak PKK hareketinin temel mücadele hedeflerinden olmuştur. Buna göre Kürt gerçekliği, artık 'inanılmaz yalanlara inanarak' yaşamaktan vazgeçecektir. En temel insani ilkelerden vazgeçer durumdan çıkacaktır. Kürt trajedisi mutlaka aşılmalıdır. Yani yaşam mutlaka yeniden kazanılmalıdır.

Mantığı durdurulmuş, düşünce sistematiği parçalanmış, iradesi kaybettirilmiş, yenilgilerle dolu, savaşsa bile kendisi için bunu yapamayan bir birey ve halk gerçekliğine yeni bir doğuş yaptırmak, onu bu çirkinlik ve utanç karşısında isyan etme gücüne ulaştırmak da her PKK öncüsünün, militanının başta kendinde Newroz doğuşlarını yaratmasını ve bu yaratımı halklaştırmasını gerekli kılmıştır. Nerede bir çirkinlik ve utanç kaynağı varsa, Newroz ruhuyla, Newroz doğuşuyla bu kaynak kurutulmalı, yakılmalı ve yeni başlangıçlar özgürlük temelinde yapılmalıdır, ilkesiyle Kürt özgürlük mücadelesi inşa edilir.

Newroz yeniden doğuşun, özgür yaşamın bayramıdır. Geçmişte bizim olmaktan çıkarılan bu bayram 40 yıldır direnişle, özgür düşünceyle, özgür iradeyle yeniden kazanılmıştır. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin Newroz şehitleri olan **Mazlum Doğan, Zekiye Alkan, Rahşan Demirel, Ronahi ve Berivan, Sema Yüce** ve 21 Mart'tan 28 Mart'a uzanan Kahramanlık Haftası'nın komutanı **Mahsum Korkmaz** yoldaşlar kazanılan ve zaferleştirilen Newroz ruhunun yaratıcıları ve kahramanları olmuştur.

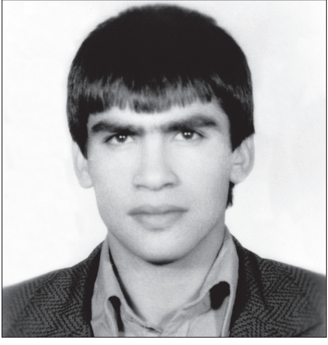
21 Mart 1982 tarihinde Diyarbakır Zindanı'nda faşist sömürgeci TC rejim karşısında Mazlum Doğan yoldaşın eylemi, Kürt halkının mahkum edildiği çirkinlik ve utanç sistemine karşı isyanın ateşini yakmıştır. Mazlum Doğan bu eylemiyle bir halkın önderi, öncüsü yaşam diye dayatılan ölüm karşısında, kendi özgür iradesi, özgür düşüncesine dayanarak ölümü yaşama, yeniden doğuşa, yani Newrozlaşmaya dönüştürebileceğini kanıtlamıştır. Mazlum Doğan yoldaşın duruş ve eyleminde isyan etmek kadar direnmek, direnmek kadar özgür düşünceye, özgür iradeye ulaşmak, kararlaşmak ve bu temelde tarih yazmak esastır. Reber Apo, Mazlum Doğan yoldaş için şunları belirtiyor: 'Bu, önemli ve tarihi bir karardır. Mazlum Doğan inançlı, yaşama karşı cesur olan, partimizin ideolojik, siyasi esaslarına oldukça bağlı, sonuna kadar kendini bu yola adamış bir yoldaşımızdı. Aslında bugün yaşam ve diriliş günüdür.'

Mazlum Doğan, PKK ile yeniden yazılan Kürt gerçekliğine en temel bir ilkeyi kazandırmıştır: Yaşama saygı gösterme kararlılığı. Mazlum yoldaşın eylemini 21 Mart'ta gerçekleştirmesi, PKK'nin bu büyük ilkesini Newroz gününde, başta yoldaşlarına ve halkına tekrar öğretmesi bir yaşam talimatıdır da. Dayatılan ölüm karşısında kendini yaşam köprüsü yapmaktır bu talimat. Diyarbakır Zindan'ında faşist sömürgeci sistemin dayattığı ve tarih boyunca Kürt halkına yaşatılan 'boyun eğdirme, itaat ettirme, teslim alma' politikalarına karşı halkların direniş tarihinin adı olan Newroz, yani yeni doğuşu esas almış, zindanı ve tarihi aydınlatan bir kararlılığa ulaşmıştır. Mazlum Doğan yoldaşın eylemi, dayatılan ölüme karşı yaşamı dayatma eylemi olmuştur. Reber Apo 'Dayatılan müthiş zulmü, karanlığı boğmak eylemiydi. Mazlum yoldaşın kararı yaşam iddiası, yaşama saygıdan vazgeçmeme kararıyken, Dörtlerin eylemi ise Mazlum yoldaşın kararını daha da pratikleştirmek, daha da kitleselleştirmek, daha da yaşamsal kılmaktı. Alçaltılmış yaşama karşı, insanın büyüklüğünü göstermek için verilmiş büyük bir direniş kararıdır' der.

Newroz aynı zamanda kadın özgürlüğü anlamına da ulaşmıştır. Reber Apo ve PKK hareketi açısından kadın özgürlük mücadelesi, Kürdistan'ın özgürleşmesinde temel ölçüsü olarak ele alınmıştır. Yaşam, kadın demektir çünkü. Özgür yaşam da, özgür kadın anlamına gelmektedir. Özgür kadının olmadığı yaşam ise kölelikte, çirkinlikte ve utançta ısrar etmekten başka bir anlama gelmeyecektir. Kürt halkına hakikati gösteren öncüler haline gelen Kürdistanlı kadınlar açısından Newroz ve Newroz şehitleri çok derin anlam ve öneme sahiptir. Newroz günlerini bugünkü anlamına taşıyan, Mazlum Doğan yoldaşın yaktığı ateşi halklaştıran, kadın özgürlüğünün temeli yapan Newroz şehitleri arasında kadın şehitlerimiz de vardır.

21 Mart 1990 tarihinde Amed Surlarında bedenini Newroz ateşi yapan **Zekiye Alkan**, Kürt kadınının yeni doğuş mücadelesine katılma ve ona öncülük yapmasına dönük bir çağrı olmuştur. Türk sömürgeciliğinin yarattığı kimliksizleştirme kadar, erkek egemenlikli sistemin yarattığı toplumsal yenilgiye, parçalanmaya, gericileşmeye de bir isyan olmuştur. Kadına yaşam diye dayatılan köleliğe karşı bir duruştur bu. Zekiye Alkan, Mazlum Doğan yoldaşın eyleminde verdiği mesajı topluma, Kürt halkına taşırmanın öncüsü olmuştur.

1990'lara doğru gidiş süreci PKK hareketinin halklaştığı, gerillanın halkla buluştuğu, en önemli bir boyut olan kadın özgürlük düşüncelerinin Kürdistanlı kadınlara ulaştığı bir süreci ifade etmektedir. Reber Apo'nun toplum ve kadın çözümlemelerinin Kürdistan ve Türkiye'de köylerden şehirlere ve metropollere, üniversitelere ulaştığı bu süreç en başta kadının kendini, gerçekliğini, yaşamı sorguladığı bir süreci ifade etmektedir. Mazlum Doğan, Dörtler, 14 Temmuz Direnişileri, Diyarbakır Zindanı'nda bitirilmek istenen PKK gerçekliğini yaşamına savunmuş ve yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevmenin yaşamsal öncüleri olmuşlardır. PKK

hareketinin kadro gerçekliğine eylemleriyle yeni bir doğuş, yani Newroz doğuşu yaptırmışlardır. Kazanan PKK, özgür kişilik, özgür düşünce, özgür örgüt olmuştur. Yani, ölüm karşısında yaşam kazanmıştır.

Mazlum Doğan yoldaşın duruşunun, '***ölüme karşı özgür yaşamın yaratıcısı olun***' mesajının ilk anlayanının bir kadın olması oldukça önemlidir. Zekiye Alkan, kimliksizliştirilen, kendisi olmaktan çıkarılan toplum gerçekliğine bir kadın olarak isyan etmiştir. Mazlum yoldaşın sesini, Amed surlarında yükseltmiştir. Ateş olmuş, ışık olmuştur. Tarihte **Demirci Kawa** Destanı'nda anlatılır ya, köleciliğe karşı başlatılan isyanda, her isyan eden köy dağlarda ateş yakarak haber verirmiş birbirlerine. Mazlum yoldaşın isyan ateşi Zekiye tarafından topluma taşırılır. Kadının binlerce yıllık sessiz direnişinin sese kavuşmasıdır bu isyan. Toplumda hakim kılınan geriliklere bir öfkedir. Kadına '***kendini yeniden yarat, yeniden doğ***' demektir.

Zekiye Alkan'ın yükselttiği sese kendini katan, kadın kişiliğine, kimliğine, iradesine, düşüncesine dayatılan her türlü gericiliğe karşı duruş sahiplerine **Rahşan Demirel** katılır İzmir'den. Ülkelerinden, topraklarında sürgün edilen, köklerinden koparılan halkına, kadına bir sesleniş de Rahşan olur. 21 Mart 1992 tarihinde İzmir Kadifekale'den yükselen Rahşan'ın isyanı Newrozlaşarak somutlaşır. Özgürlük mücadelesine Türkiye metropollerinden sahip çıkmanın adı olan Rahşan Demirel'in eylemi, kadına güvensiz yaklaşan erkek egemenlikli zihniyete de bir darbedir aynı zamanda.

İsyan ateşi büyümektedir. Kürt halkının, insan olma, özgür toplum olma mücadelesine karşı uluslararası alanda dayatılan kirli politikalara karşı kadının Newrozlaşarak cevap olmasına en tarihi örnek **Ronahi (Bedriye Taş)** ve **Berivan (Nilgün Yıldırım)** yoldaşlar olur. Newroz ateşi onlarla evrenselleşir. Bugün Kürt kadınının özgürlük mücadelesi karşısında dünya nasıl ki saygıyla eğiliyorsa, Ronahi ve Berivan yoldaşların 21 Mart 1994'te Almanya'nın Mannheim kentinde bedenleriyle yaktıkları Newroz ateşi bunun ön adımı olmuştur. Kürt kadınının iradesine tanıklık eder Avrupa ve dünya insanlığı... Kürt kadınları kadar Kürt halkına '***özgürlüğünüze, mücadelenize sahip çıkın***' talimatıdır.

Reber Apo, bu 4 Kürt kadınının eylemine yönelik şunları belirtir: '*Zekiye'ler, Rahşan'lar, Ronahi'ler, Berivan'lar jin'i jiyan haline getirmenin de en büyük adıdırlar. Kadın her zamankinden daha fazla yaşamın güçlü bir tarafı olarak bu savaşta yönünü buluyor. Ve kahraman kadın şehitlerimizi, bu büyük Newroz şehitlerini, yaşamın bu güçü kararlarını selamlamadan yaşamı anlamak, hakkını vermek mümkün değildir.*'

21 Mart 1998 tarihinde özgürlük mücadelesi yeni bir Newroz kahramanını bağrına basar. **Sema Yüce**'dir bu kahraman. Mazlum Doğan yoldaş, **Zilan** (**Zeynep Kınacı**) yoldaş onun anlam derinliğine ulaşmasını sağlayan öncüleridir. Zilan yoldaşın özgür yaşam manifestosu olan değerlendirmeleri, özgür kadın olmaya daveti onu derinden sarsar. Reber Apo'yla özgürlük temelinde yoldaşlığı yaratmak, kadına dayatılan tüm çirkinlikleri mahkum etmek için ruhta, düşüncede büyük değişim ve dönüşümü yaşar. Onun yaşadığı özgürlük fırtınasıdır. Sema Yüce'nin eylemi sadece Newroz ateşi olmak değil, tüm gerilikleri yakmaktır. Kadının özgür kişilikte ve yaşamdaki ısrarıdır. Önderlik gerçekliğiyle buluşmaktır. Mazlum'la, Zekiye'yle, Zilan'la bütünleşerek, anlamak, kendin olmaktır. Kadının hiç kimseye değil, kendisine ait olmasıdır. Kadın kurtuluş ideolojisinde kararlaşan, bu ideoloji temelinde düşünen, üreten, yaşayan, eylemselleşen, özgürleşen kadın iradesidir. Bugün milyonlarca kadın bu irade temelinde düşünüyor, örgütleniyor, direniyor, yürüyor, yeni yaşamı inşa ediyor. Yeniden doğuşu yaratıyor.

Bugün 2015 yılı Newroz'unu karşılıyoruz. Yani 2627. Newroz... Yani insanlığın 5000 yıllık özgürlük arayışının adı olan Newroz... Newroz şehitlerimiz sadece Kürt halkı için değil, tüm insanlık için şunu kanıtlamışlardır: Bir insan, tüm insanlığı yüreğinde, benliğinde, kişiliğinde özgürlüğe taşıyabilir. Ona umut olabilir. Ölümüne değil, yaşamına büyük savaşabilir, büyük üretebilir, büyük yaratabilir. Reber Apo şunları belirtiyor: 'İşte yeni gün, yeni yaşam, yeni bahar olan bu Newroz günlerini, gerçek anlamına kavuşturmuş olarak, bir daha da elimizden kolay sökülüp alınamayacak bir mücadele ve savaş gerçeğiyle karşılıyoruz. Bu en zor kazanılan, ama *"dürüstüm, tutarlıyım, gereklerine bağlı kalacağım"* diyenin, bir o kadar zorlukla, ne pahasına olursa olsun sürdürmesi ve tam zafere kavuşturması gereken bir gün, bir yeni yaşam gerçeğidir. İçinde istediğimiz kadar özgürlük, maddi-manevi zenginlik vardır. Yeter ki, bugünün, bu yaşamın ve emrettiği savaşın gereklerini sonuna kadar azimle, ustalıkla, ölçüp-biçerek yerine getirin. Savaşta önderlik rolünü oynayarak gereklerini yerine getirirseniz bu yaşam büyük kazanılmıştır. Halkımız bu temelde yaşamaya karar vermiştir.'

Mazlum Doğan yoldaşın yaktığı Newroz ateşi bugün, Reber Apo'nun '***halkımız yaşamaya karar vermiştir***' belirlemesi temelinde Rojava Devrimi olarak daha da gürleşmiştir. Kürdistan devriminin, kadın devriminin, Rojava devriminin gerçek sahipleri bedenlerini özgürlük kıvılcımı yapan Newroz şehitlerimizdir. Bu ateş Ortadoğu'da ve dünyada kapitalist modernitenin güçlerini, ona dayanan tüm gericilikleri, erkek egemen zihniyet sahiplerini daha da gürleşerek yakacaktır. Mazlum yoldaştan Mahsum Korkmaz yoldaşa, onlardan **Viyanlara, Şilanlara, Rüstemlere, Berxwedan Tolhıldanlara, Arjinlere, Arinlere, Adillere** uzanan zafer, yaşam ve özgürlük komutanları her günü Newroz ateşiyle aydınlatma sorumluluğunu bizlere verdiler. Ve bu ateş her gün Kürdistan'dan Ortadoğu'yu, dünyayı aydınlatmaya devam edecektir. Newroz'u zaferi yaratma sözü olarak karşılayan halkımız bu temelde Newroz şehitlerine bağlılıklarının gereğini yerine getirecektir.

Nuda Yıldız

İbrahim Halil'in sözleri...

■ Halil Uysal

'*Metrelerle değil tutkunun
adımlarıyla ölçüyoruz yolları...
belirsizliğin sihri çekiyor ruhumuzu
bizden uzağa...
hangi uzaklıktan geçersek
ona benziyoruz....
dönüşün imkânsız olduğu
sıradağlara vuruyoruz aşkı...*'

Yıllar önce, bu topraklara ilk yüz sürdüğüm, sırtımı kayalarına yaslayıp yıldızlarına baktığım o günlerde yüreğimden süzülüp gelen bu mısraları bir kez daha ve heyecandan titreyen sesimi güçlükle dizginleyip yeniden okumaya çalışırken karanlık gecemizi aydınlatan tek ve son mum ışığına bakıyordum. Bir kaç dakika önce kahkahalarla inleyen yeraltı salonumuz şimdi öylesine sessiz ki, dökülen duvarlarından yankılanarak tekrar bana dönen sesimden ürkmemem imkansız. Ama amansızca geçen yıllar ve yollardan sonra kavuştuğum mısralarımı bir kez daha yarım ve sahipsiz bırakmaya, unutuşun ve ihanetin ellerine terk etmeye niyetim yok. Kan, ter ve gözyaşlarıyla geçtiğimiz bu yollarda yaratılan her şeyi son çizgisine, son kelimesine kadar hatırlamaya ve okumaya kararlıyım.

Bir de, bugün 8 mart, dünya kadınlar günü...

Diğer kamptan gelenlerle birikte sayıları yedi olan kadın arkadaşlara benim de sunacak birkaç mısram olmalı. Nuda arkadaşın toplantısı, Rojin'in az şekerli tatlısı, Avyan'ın heyecanlanan sesi, Doza ve Nupelda'nın okulumuzu inleten klasikleri, Ekin ve Ararat'ın içtenlikle söyledikleri Mahsuni'nin şarkılarıyla süslenmişti kutlamamız. Tabi ki, erkek arkadaşlar geri kalmamış, eşsiz kabalıkları ve önlenemez gürültüleriyle söyledikleri klamlarıyla geceye damgalarını vurmuşlardı. En çok da Delil arkadaşın eğitimden kaptığı ve işlevsel zekasıyla abarttığı taklitlerine gülmüştük. Kahkahalar henüz tamamlanmamıştı ki, benden de bir şey istendi. Şarkı söyleyecek kadar cesaretli değildim. Ama bu yeraltı okulumuz da yaşanan her şeye kendimden bir şey katmak ve katılmak istemim her şeyin üstündeydi.

Olduğum yerde oturarak, tek ve son mumumuzun kırmızı ışığından gözlerimi ayırmadan yarım kalmış, kaybolmuş ve unutulmuş mısralarımı okumaya başladım. Sözlerini tam olarak hatırlamadan, bir sonraki mısranın nasıl devam edeceğini bilmeden bir şiire başlamak kadar korkunç ve bir o kadar da güzel başka bir şey yoktur. Ama beni dinlemek için pür dikkat kesilen yoldaşlarıma ve onların neşesiyle okulumuza dolan bu havaya güveniyordum.

Hatırladığım kadar okuyacaktım. Mısralarım da hayatım gibi nereye kadar ulaşırsa oraya kadar olacaktı...

'*acımasızca sınıyoruz kendimizi,
isteğimiz gerçek mi, değil mi diye...
dönmediğimiz bu dağlar sensin
dönmediğimiz sensin...
kişi her şeyden döner
belki ölümden bile...
ama bir tek senden dönülmez
ne geçmişe, ne geleceğe...*'

Arkadaşlarımın dikkatli bakışları ve dinleyen sessizliklerini hissederek ikinci kıtayı da tamamladığımda kendim de şaşırmadım değil. En sade olan ama benim de en çok karıştırdığım bölüm de burasıydı. Bazen günlerce uğraştığım ama bir türlü hatırlayamadığım mısralar şimdi kendiliğinden dökülüyordu geceye, ait olduğu yere.

Başka ortamlarda nasıl da uğraşmış, ne kadar çabalamıştım bu mısralar için. Ama bir türlü göstermemişlerdi kendilerini. Acımasızca almışlardı, onları ihanet eden ellere teslim edişimin intikamını benden. Şimdi bir mısrayı tamamlayıncaya kadar diğerinin başlangıcını göremiyordum ama başladığında ise her şeyin kendiliğinden, sanki olmak için hep bu anı bekliyormuşçasına akacağını da çok iyi biliyordum. Sanki kelimelerim canlanmıştı ve mısraları onlar bana okutuyordu.

Demek ki affedilmek için tekrar Botan'a gelmem, onları ilk kurduğum bu toprakları, bu havayı solumam gerekiyormuş. Demek ki şiir ilk yazıldığı, ilk kez okunduğu yerde yaşarmış. Ve ancak orada hatırlanırmış.

Aslında bu mısraların bilinmeyen hikayesi yine burada başlamıştı. O zamanlar yine dönmemek için yürüdüğüm bu yollarda düşmüştüm onları gönül defterime. Oysa şiir yazmak gibi bir niyetim hiçbir zaman olmamıştı. Benim mısralarım görünümlerin ebedileşen anlarında oluşurdu. Onlarla hikayeler kurar, şiirler yazardım. Kelimelerle değil görünümlerleydi benim işim. Ama bu mısranın kelimeleri sinsice girivermişti defterimin sayfaları arasına...

Geri çekilme kararıyla birlikte hem mısralarımı, hem de yolculuğumu tamamlamadan döndüğümde, bu mısraları bir şaire göstermek istedim. Yazdığım bu ilk şiiri benim dışımda birisi incelesin, değerlendirsin istiyordum. O yazdıklarını beğendiğim, etkilendiğim, düşüncelerini önemsediğim birisiydi. Mısralarımı okuyacağını söyleyerek aldı. Ve bir daha da geri vermedi. Nedenini sorduğumda ise mısraların yazılı olduğu kağıdı kaybettiğini söyledi. Üzülmemem, zaten mısralarımın ünlü bir şairden çok etkilenmiş, alınmış olduğunu, kendi mısralarımı buluncaya kadar yazmaya devam etmemi söyledi.

Ondan sonra bir daha şiir yazmadım. Ama mısralarımı unutuşun dipsiz kuyusuna atan bu şairi de hiçbir zaman affetmedim. Yazdıklarımı ne kadar hatırlamaya çalıştıysam da bir daha hatırlayamadım. Ne yaptıysam dilimin ucunda, yüreğimin kıyısında yıllarca dolanıp duran kelimeleri ilk anki gibi bir araya getirip mısralarımı kuramadım. Ama ne olursa olsun onları yaşamış ve Botan'dan dönerken yanımda getirmiştim.

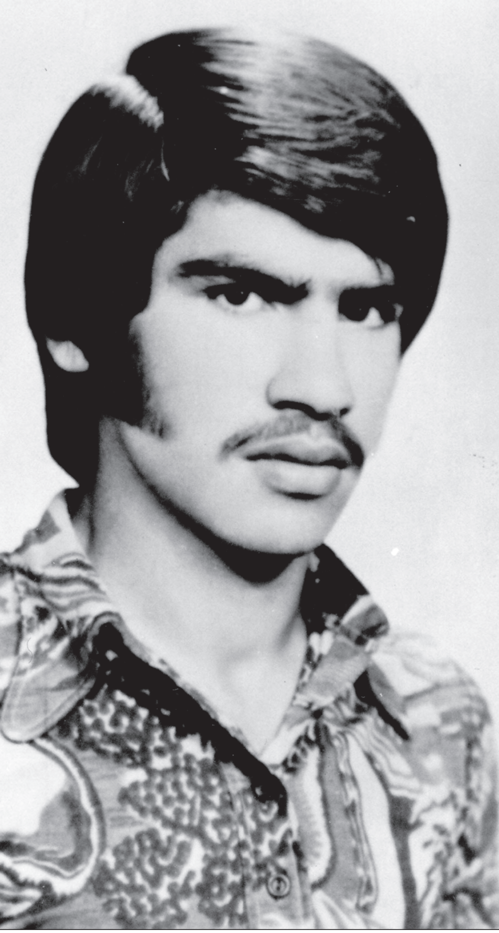
On yıl sonra tekrar Botan yollarına düştüğüm günlerde mısralarımın dudaklarımın ucunda tekrardan, yeniden ama yavaş yavaş kurulmaya başladığını farkettiğimde, o şair kim bilir nerelerdeydi. Ama ben mısralarımı nerede bulacağımı ve kimlere okuyacağımı artık çok iyi biliyordum. Ve bu sekiz mart gecesi, son mumumuz sönmeden, şiirimin son kıtasını da hatırlayıp, çatallanan sesimle arkadaşlarıma okurken sevinç içindeydim.

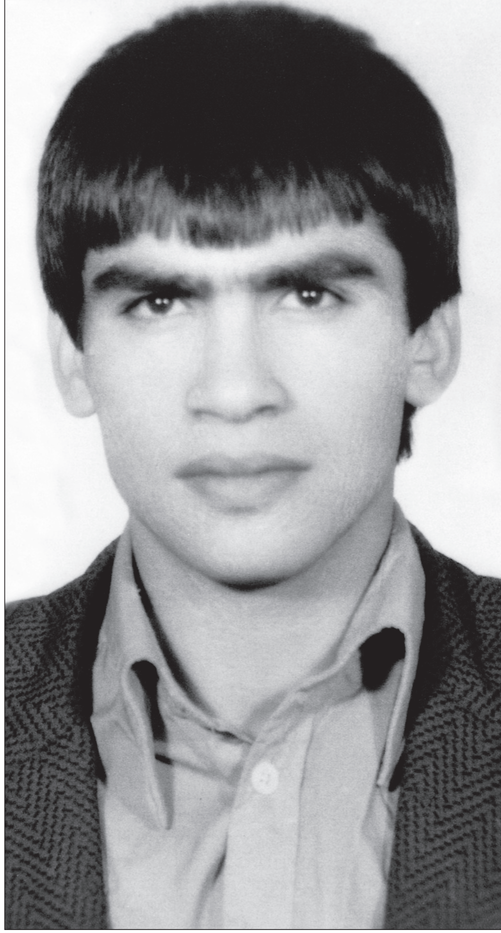
'tarihin gecesinden geçen bu halk,
yükseliyor ölümlerimiz üzerinde
pusulardan alamadığı yaralılarının,
sadece çığlıklarını götürüyor
çöken bir uçurumun sesine
benzeyen
kahire...'

Unuttuğum her şeyi burada hatırlamaya başladım. Botan'ın karları altında geçirdiğim ışıksız ve ateşsiz gecelerinde mısralarım gibi hayatım da kendini gözlerimin önüne seriverdi. Bu yeraltı koridorlarında baharı bekleyen çiçekler gibi sabırsızlanan arkadaşlarımın yüzlerinde, sözlerinde ve gülüşlerinde buldum aradığım aydınlığı...

MAZLUM DOĞAN

Bir devrimcinin iradesine işkenceyle hükmetmek olanaksızdır

''Bir devrimcinin ve iradesinin sınava çekildiği asıl işkence faslının başladığını hissettim. İçimden, 'bir devrimcinin iradesine işkenceyle hükmetmek olanaksızdır', 'Yaşasın PKK', 'Yaşasın bağımsızlık', 'can kaygısına düşecek kadar alçalmamalıyım' gibi şeyler söylüyordum. Soğukkanlı ve bilinçli hareket etmeye, hareketin prestijini her koşul altında korumaya kararlıydım.''

1 Ekim 1979'da Urfa'dan Viranşehir'e giderken şehir çıkışında dört kişilik bir trafik kontrol ekibi tarafından Yıldırım arkadaşla birlikte yakalanmıştım. Ekip önceleri Yıldırım'ın yanında oturan kızı kaçırabileceği varsayımıyla hareket ediyordu. Bu durumdan istifade ederek ekibi "*memnun*" ederek kurtulmaya çalıştık. Ancak tüm çabama rağmen başaramadım.

Yakalandığımız saat takriben gece 08:30 -09:00 arasıydı. Ekip önce olayı kız kaçırma sanıp bizi jandarma teslim etmeye karar verdi. Saat 09:15-09:30 arasında Yıldırım ve Aysel'i polis arabasına alarak ve bizim taksinin de direksiyonuna bir trafik polisi geçerek olay yerinden ayrıldık. Fakat, yolda Yıldırım'ın üstünden çıkan ve Ali Özer adına düzenlenmiş kimlik kartından şüphelenerek jandarma yerine bizi trafik karakoluna götürmeye karar vermişler.

Karakola vardığımızda benim ve şoförün de kimliklerimizi alarak, Yıldırım ve Aysel'i içeriye aldılar. 15-20 dakika sonra bizi de arabadan indirerek karakolda bir başka bölüme (mutfak gibi bir şeydi) aldılar. Kısa bir süre sonra trafik baş komiseri olduğunu öğrendiğim biri beni çağırarak, "*Olayın aslı nedir? Arkadaşın üzerinde sahte kimlik kartı çıktı. Bayan ise evli. Ne dersin*" dedi. Önce ikna etmek için biraz uğraştım, ikna edemeyeceğimi anlayınca, "*Tanımıyorum benim ilişkim yok. Hilvan'ın Ovacık köyündenim. Beni bırakın yoluma gideyim*" demeye başladım. Çünkü, üzerimde İbrahim Şenol adına düzenlenmiş kimlik kartı çıkmıştı ve kimliğimin sahte olduğu anlaşılmamıştı. Beni ve şoförü de Yıldırım ve Aysel'in olduğu salona alarak siyasi şubeye telefon ederek, "*dört kişiyi yakaladıklarını*" söyledi. Beklemeye başladık.

20-30 dakika sonra gelen siyasi polisler takside arama yaparak büyük bir zarf içinde PKK'ye ve çalışmalarına ait dokümanlar bulmuşlar (hatırladığım kadarıyla saat 23:00 ve civarı olsa gerek). Ben önde oturuyordum. Zarf benim arkamdaki koltuğun önündeki çamurluğun altından çıkmıştı. O koltukta Yıldırım oturuyordu. Taksi durdurulduğu zaman bir hışırtı duymuş. Yıldırıma sakıncalı bir şeyi olup olmadığını sormuştum. O ise "*yok*" demişti. Eğer takside beklediğimiz sırada sakıncalı şeyler olduğunu bilseydim, yok etmem olanaklı olabilirdi. Ama hem anlayamamış hem de Yıldırım'ı da kurtarma çabasıyla takside bir şeylerin olabileceğini unutmuştum.

Taksiden çıkan dokümanlar üzerine üstümüzü yeniden aradılar. Ali Özer (Yıldırım) çizerinde 15.000 TL, şoförde 3.000 DM, bende ise 800 TL çıktı. Benim parama dokunmadılar. Şoförün marklarını yuttular, Ali Özer'in 15 bin lirası için ise tutanak tuttular ve küfürler savurup üstümüze çullandılar. Küfürün bini bir paraydı. Atılan dayak ise kaba tekme, tokat ve coptu. Bundan ise en çok nasibini alan Ali Özer'di. Siyasi polisler diğer odalarda yakaladıkları belgelerle uğraşırken, karakol polisleri "*idman*" yapıyorlardı. Hele bizi ilk durdurup kontrolü yapan zapt edilmiyordu. Tombul vücuduyla Ali'nin ayak parmaklarını eziyor, kafasına, midesine vd. yerlerine olanca gücüyle vurup vuruyordu.

Siyasi polisler işlerini tamamlayınca iştahlarını sonraya bırakarak birkaç tokattan sonra bizi değişik değişik karakollara bıraktılar. Bu sırada sanırsam saat sabahın 01:30 -02:00 arasıydı. Bana çarşı karakolu nasip oldu. 2 Ekim günü saat 14:00'e kadar orada kaldım. Bu arada bir-iki saat da uyuma fırsatı buldum. Saat 14:00'de siyasi polisler tarafından alınarak Urfa Tugayına götürüldüm. Beni bıraktıkları kısım muhabereydi. Daha sonra Ali, Bekir ve Aysel de yarımşar saat arayla getirildiler. Bizi ayrı ayrı odalara alarak ve başımıza nöbetçi dikip konuşma veya işaretleşmemize fırsat vermemeye çalışarak akşam 19:00'a kadar beklettiler. Bir ara ben ve Bekir aynı odaya alındık, sırtlarımız birbirimize dönük ve konuşmamız yasaktı. Buna rağmen ilk ifadelerimizi orada işaretle hazırlamaya çalıştım.

Akşam geç vakitte 21:00-23:00 arası ifadelerimiz alındı, ifadeye ilk Ali alınmıştı. Az sonra ifadesini almakta olan yüzbaşı dışarı çıktı ve Kadir Merkit sözünü duydum. Anladığım kadarıyla Ali Özer'e ait kimlik sahte çıkınca asıl adının Kadir Merkit olduğunu söylemişti. Yakalandığımızda adı Ayşe olan ise Aysel'di. İkisi de Tunceli'liydiler ve Bingöl'den geldiklerini söylüyorlardı. Ben adının Kadir Merkit olduğunu söyleyen Yıldırım'ı tanıyordum, fakat Aysel ve şoförü ilk kez görüyordum. Dolayısıyla yapılarından ve durumlarından habersizdim.

Sıra bana gelince önce "*olayı anlat*" dedi. Özer ve Aysel'i daha evvel hiç görmediğimi, tanımadığımı; esasen tanımamın da olanaksız olduğunu, çünkü köyden pek dışarıya çıkmadığımı, sağı da solu da bilmediğimi; olay günü Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği'nde iş bulmak umuduyla evden çıkıp Urfa'ya geldiğimi; geç kaldığım için otel olup olmadığını bilmediğim Ceylanpınar yerine Viranşehir'e gidip, o geceyi orada geçirdikten sonra ertesi gün Ceylanpınar'a gitmeyi düşündüğümü, yalnız şoförü önceden bir-iki kez otoşark terminalinin yanındaki parkta gördüğümü ve şahsen tanıdığımı (şoföre de beni tanıdığını söyle demiştim); Ali Özer ve bayanı şoförün yolda aldığını; kendimin ise Viranşehir durağında taksiye bindiğimi söyledim. Konuşmalar hakkında sorguyu yapan pek fazla not almadı ve yazıya dönüştürüp imzalatmadı. Dışarı salona çıkarıldım. Şoförün de ifadesi alınıncaya kadar bekletildikten sonra Kadir, ben ve şoför kelepçelenip gözlerimiz bağlandı. Sonradan cezaevi arabası olduğunu öğrendiğim bir arabaya bindirilerek bir müddet (5-10 dakika kadar) götürülüp arabadan indirdiler. Gözlerimizi açıp, zaten iki odalı olan hapishanenin koğuşlarından birini boşaltarak üçümüzü koydular.

Koğuşun ışığı açık kalacaktı. Yanımıza ne suretle olursa olsun kimse yaklaştırılmayacaktı, ayaklarımızdan ranzalara kelepçelenecektik, başımızda sürekli olarak bekleyen nöbetçi birbirimizle konuşmamıza olanak vermeyecekti, tuvalete çıkmamız yasaktı, vb. Söylenenler, yanımıza kimsenin getirilmemesi hariç -sonradan Urfa belediye reisini vurmaktan sanık olan iki faşist getirildi- harfiyen uygulandı. Açlık, soğuk ve heyecana rağmen sabaha kadar deliksiz bir uyku uyuduk.

Sabah saat 06:00 - 07:00 'de uyandık. Tüm ısrarlarımıza rağmen tuvalete gitmemize, elimizi, yüzümüzü yıkamamıza olanak verilmedi. Faşistler gibi bize de pirinç çorbası ve birer taş kesilmiş ekmek verildi. Çorba aşırı klorlu ve tuzluydu. Kendimi zorladığım ve aşırı bir açlık duyduğum halde, yemek boğazımdan aşağı gitmiyordu. Birer bardak su ve birer sigara içtikten sonra bizim ranzalara kelepçeli ayak bileklerimizi çözerek dışarı aldılar. Gözlerimiz bağlanarak akşam bindirildiğimiz arabaya yeniden bindirilerek yola çıktık. Tugayın çıkış kapısında takriben saat 09:00 veya civarı Aysel de getirilerek ayrı ayrı araçlara bindirildik ve Urfa Tugayından ayrılarak Diyarbakır'a hareket ettik. Ellerim kelepçeli olduğu şekilde sırt üstü yatırılmıştım. Yol boyunca kafam sağa-sola çarpıp duruyordu. Arabadaki erler kendi aralarında konuşup duruyorlardı. Komandolara küfürlerin yağdığı bir ara, onlarla belki diyalog kurabilirim diye söze karıştım. Bana sigara verdiler. Bu arada önceki gün Halfeti'nin bir köyüne yaptıkları baskından söz ediyorlardı. Komando subayının kendilerini mahvettiğini, buna rağmen kimseyi yakalayamadıklarını söylüyorlardı. Aradıkları kişiler öğrenciymiş, uzun zamandır aranıyormuş. Herif enayi değilmiş, yakalanır mıymış o. Tariflerine göre bastıkları Apo'nun köyüydü, ama yakalanan yoktu. İçime neşe doldurdu. Diyarbakır'a vardıktan sonra bile bizi akşama kadar dolaştırdılar. Kafam sızlamasına ve miden aç olmasına rağmen içimde sevinç egemendi. Sanırsam saat 19:00'da Diyarbakır Merkez İnzibat Karakolu'na teslim edildik. Gözlerimiz ve kelepçelerimiz açılarak ayrı ayrı hücrelere alındık. Başımıza birer nöbetçi kondu ve yanımıza kimse alınmayacaktı.

Bize battaniye ve yemek verdiler. Sanırsam akşam tutuklu çokluğundan ve yer darlığından Kadir'le aynı yere konduk. Kapımızı kapamamız ve konuşmamız yasaktı. Ertesi gün, direnişe geçen TÖBDER'li öğretmenlerden de beş kişiyi yanımıza aldılar. Hatırladığım kadarıyla ayın 5'inde ifadelerimizi almak için geldiklerinde Kadir'le ve öğretmenlerle aynı yerde olduğumuzu görünce askerlere çok kızdılar. Önce Kadir'i aldılar, yaklaşık bir saat sonra geri getirerek yandaki hücreye aldılar (Saat 15:00 - 16:00 arasıydı). Bekledim beni almaya gelmediler. Saat 18:19'da bana bir tomar kağıt ve kalem getiren bir subay, hayat hikayemi yazmamı istedi. Bozuk bir yazı ve dille şöyle yazdım:

''Adım İbrahim Şenol, 1955 tarihinde Urfa ili Hilvan ilçesine bağlı Ovacık köyünde doğmuşum. 1962 tarihinde köyde ilkokula başladım ve 1968'de mezun oldum. Ortaokula devam edemedim. Köyde babama yardım ettim. 1976 Mart'ında askere gittim ve 1978 Ocağında döndüm. Köyde babama yeniden yardım etmeye ve iş aramaya başladım. Olay günü Ceylanpınar'a iş aramaya gidiyordum. Yakalandım ve

buraya getirildim.'' Hayat hikayemi ertesi gün, öğlene doğru gelip aldıklarında "*bu kadarcık mı?*" demekten kendilerini alamadılar.

O gün (6 Ekim) bekleyişle geçti. Ertesi gün akşama doğru saat 21:00 civarı gözlerimi bağlayarak, ikinci katta bir odaya götürdüler. Bir sandalyeye oturtuldum. Hissettiğim kadarıyla iki sandalye daha vardı ve karşımdaydı. Önüme bir masa koyarak ellerimi üstüne koymamı istediler. Dediklerini yaptım. Hayat hikayemi yeniden anlattırdılar. Yazdıklarımı tekrarladım. Askerliğimi nerede yaptığımı sordular. Manisa Doğu Kışla dedim, "*yalanlarını bırak bize doğrusunu anlat*" dediler. Doğruyu anlattığımı söyleyince ellerimi coplamaya başladılar. Doğrusu kendimi hazırlamıştım, kafama, kollarıma, göğsüme, belime ve bacaklarıma inen coplar dayanılmaz gibi değildi. Ayrıca bir devrimcinin iradesine sahip olması halinde işkencenin vız geleceğine inanıyordum. Art arda gelen sorulardan çoğuna ya hiç cevap vermiyordum. Sorular daha çok Kadir, Zinar, Cemil Bayık, Duran vb. ile ilgiliydi. Mustafa Aydın'dan kaç lira aldığımı, talimatları ve emirleri kimden aldığımı, bugüne kadar kaç kişi öldürdüğümü, hangi Apocuları tanıdığımı, ne zaman üye olduğumu, hangi görevde olduğumu vb. soruluyordu. Bilmiyorum dedikçe küfür ve cop faslı başlıyordu. Ama fazla sürmedi, 30-45 dakika sonra geri götürülüp hücreme bırakıldım ve yeniden beklemeye başladım.

Ayın 8-9'u da bekleyişle geçti, sigarayla yakılan yerler olsun, cop yerleri olsun sızlayıp duruyorlardı. Ama moralim tamdı. Kendi kendime devrimci marşlar söyleyip daracık hücremde volta atıyordum. Tam hatırlamamakla birlikte sanırsam 9'un akşamıydı (10 da olabilir) hücreme gelip gözlerimi bağlayarak beni aldılar (ikisi sivil, biri de baş çavuştu) önce Bekir, Kadir ve Aysel ile bir odaya alındık, sonra ayrı ayrı arabalara bindirilerek yola çıkarıldık. Diyarbakır'ın içinde bir yerlere götürülüyoruz sandım. Fakat yol uzayınca Silvan'a doğru gittiğimizi tahmin etmeye başladım. Fakat Deve Geçidi'ne götürülmüşüz. Arabalardan indirilerek ikinci katta nöbetçi subayın odasının olduğunu hissettiğim bir odaya alındık. Kayıtlarla devir teslim işi yapıldıktan sonra gözlerimiz bağlı olduğu halde ayrı ayrı odalara alındık. Odaların ışıkları yanık tutularak başımıza ikişer nöbetçi dikildi. Su, sigara, yemek, vb. verilmiyordu. Tuvalete gitmek yoktu. Konuşmak, kıpırdamak yasaktı. Bu şekilde önce bir sandalyede oturuyordum, uykum geldiği için başım öne düşüyordu, sonraları yere bir battaniye koyarak üzerine oturmamı istediler. Kısa bir süre oturduktan sonra uyumuşum (saat 23:00-01:00 olabilir). Gece çok soğuk olduğu için iki-üç kez uyanmama rağmen sabaha kadar uyudum. Sabahleyin bir subay bana bir çay, biraz ekmek ve üç-dört tane zeytin verdi. Su ve sigara içmeme izin verdi. Yeniden beklemeye başladım. Fakat zaman 09:00 - 11:00 ile doğru tırmandıkça bir hareketlenme hissediyordum.

Saat 11:30 - 12:00 civarındaydı, sert bir el koluma yapışarak küfürle sürüklemeye başladı. Kaldığım odaya çapraz düşen bir diğer odadan başımı zorla eğerek beni içeri fırlattı. Ayaklarıyla boğazıma basarak, ellerimdeki kelepçeleri çözdü. Bir devrimcinin ve iradesinin sınava çekildiği asıl işkence faslının başladığını hissettim, içimden "***bir devrimcinin iradesine işkenceyle hükmetmek olanaksızdır***", "*Yaşasın PKK*", "*Yaşasın bağımsızlık*", "*can kaygısına düşecek kadar alçalmamalıyım*" gibi şeyler söylüyordum. Ayaklarımdan çoraplarımı soyarak sırt üstü yere yatırdılar. Ayaklarımı yerle 60 derecelik açı yapacak şekilde havaya kaldırarak tavandan asılı olan kelepçeleri ayak bileklerime geçirdiler. Kavgamız başladı.

Yeniden hayat hikayeme başladım. Ama beğenmiyorlardı. "*Doğrusunu anlat, eşek gibi dayak yeme. Çünkü nasıl olsa eninde sonunda anlatacaksın.*" "*Elazığ ve Batman'da da senin gibi yapanlar oldu. Sonunda kuzu kuzu konuştular.*" "*Biz sabırlıyız. Bakalım sen kaç gün dayanacaksın. Bu dağ başında seni gebertiriz, kimsenin haberi olmaz*" vb. diyerek falakaya başladılar. Hilvan'da kimleri tanıdığımı, kimin ne iş yaptığını, hangi baskınlara kimlerin katıldığını, para ve silahlarla ne yaptığımı, silahları kimden aldığımı, nereye ve kime teslim ettiğimi, Mustafa Aydın, Cemil Bayık, Duran ve hatırlayamadığım pek çok kişinin nerede olduğunu, kimden talimat aldığımı, Apocuların hangi evlerde ve köylerde üslendiklerini, Kadir'i nereye götürdüğümü, Viranşehir'deki Öztopları kimin öldürdüğünü, Bekçinin oğlunu (Gezgör) tanıyıp tanımadığımı, onun hangi eylemlere katıldığını, kimleri nasıl ve kiminle birlikte öldürdüğünü vb. gibi şeyler soruyorlardı.

Her falaka faslından sonra ayağa kaldırılarak ıslak zemine döktükleri tuz üzerinde zıplatıyor, sağa sola doğru koşturuyorlardı. "*Anlat, yoksa bekçinin oğlu gibi sakatlanırsın, öldürürüz, kıçına cop sokarız*", "*Apo karı-kızla keyif yapıyor, sizi aldatıyor, sen eşeksin boşuna dayak yiyorsun*", "*Elazığ'da hepsi konuştu, bir tek Şahin direndi, onun ise yerine göz dikenler çözüldü diyorlar; sen de konuşmazsan bile çözüldü diyerek bir paçavra gibi çöp tenekesine atarlar. Ayrıca doğruyu söylemeden buradan çıkamazsın*", "*yazık bak gençsin, boşu boşuna neden sakatlanasın. Zaten hareket dağılıyor. Zinar'ı, Cemil'i, Duran'ı, Baki'yi de yakaladık. Konuşmaman faydasız*", "*boşuna dayak yiyeceğine bize yardım et, biz de sana yardımcı olalım*" gibi şeyler söylüyorlardı.

Sorular falaka ve tuzlu su üzerinde koşturulma dönemlerinde sürüyor. İki kişi mütemadiyen farklı şekilde ve farklı muhtevada sorular soruyorlardı. Ben genel olarak bilmediğimi, tanımadığımı, kimseyi öldürmediğimi, silahımın olmadığını, doğru konuştuğumu söylüyor veya susuyordum. 5-6 falaka devresinden sonra zıplayamaz ve yürüyemez olmaya başlamıştım. Bundan sonra biri sırtıma biniyor veya hep beraber sağa sola doğru fırlatıp duruyorlardı. Yere düşmeme fırsat vermiyorlardı. Bu sırada sorguya katılanların 7-8 kişi olduklarını bir masa olduğunu, burada oturanların hiç soru sormadıklarını anladım.

Falakada yediğim coplar, elimi ve belimi yakan sigaralara göre daha fazla acı veriyorlardı ama soğukkanlılığımı kaybetmeme, irademi kaybetmeme etki etmesi olanaksızdı. Çoğu kez dalıyor, sorularını bile duymuyordum. Bu arada Şahin'in durumu hep aklımda idi. Kendi kendime "*demek her ihanetin bir mükafatı varmış, Şahin'e canı bağışlandı. İhanetin bedeliyse alçakça ihanet etmesi oldu*" diyordum. Doğrusu coplar acı vermiyor değildi. Ama korkmamam en ufak bir şeyi kabul etmemem ve konuşmamam gerekiyordu. Çünkü en ufak bir bilgi verenin peşini bırakmazlardı. Neyse 45 dakika veya 1 saat kadar sonra kapı açıldı, az sonra bir daha açıldı ve "*İbrahim'i bırakın biraz düşünsün*" dedi bir ses. Eski yerime götürüldüm. Ayaklarımı sürekli yere vurarak kanın hareket etmesini sağlamaya çalışıyordum. Ağzıma doldurulan tuz boğazımı ve dudaklarımı çatlatacak gibiydi. Su istiyordum cevap vermiyorlardı. Tuvalete gitmek istediğimi söylüyordum, cevap yoktu. Düşman karşısında dik durmaya çalışmama rağmen, sandalyede dik duramıyordum. Yeniden alınmamı bekleyip, durdum. Bu arada hep ''*eğer beni konuşturacağınızı sanıyorsanız, yanılırsınız. Ayrıca hakkımda bilgiye de sahip değilsiniz. Bu sizin laçka yapınızı ortaya koyuyor*'' diyordum. Soğukkanlı ve bilinçli hareket etmeye, hareketin prestijini her koşul altında korumaya kararlıydım. Zaten 10 günden beri sistemli bir şekilde kendimi hazırlamıştım. Ama saatler ilerliyor, cop sesleri geldiği halde sıra bana gelmiyordu. Bir ara ''*acaba bir arkadaştan bazı bilgiler alıp, şimdilik yalnız ona mı yükleniyorlar*'' dedim. Böylece akşamın 19:00 - 20:00'i oldu. Aniden aynı sert el koluma yapıştı ve sürüklemeye başladı. Ayaklarımı yere basmaya çalışıyorum. Anladığım kadarıyla merdivenlerden iniyorduk. Az sonra diğer arkadaşları da getirince bir arabaya bindirildik. Başka bir yere götürüleceğimizi anladım. Yaklaşık 30 saat sonra (gece 12:00 oluyordu) tekrar Diyarbakır Merkez İnzibat Karakolu'na getirilerek hücrelerimize konduk.

12 Ekim'de akşama doğru tekrar hücremden gözü bağlı olarak alındım. İkinci katta bir odaya götürülerek gözlerim açıldı. Üç sivil polis tarafından ifadem alındı ve daktiloya geçirildi. Kimlik tespiti dışındaki kısmı şöyleydi: ''*Aileme bakmakla yükümlü ve işsizim. Olay günü Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği'nde işçi alıp almayacaklarını öğrenmek için köyden çıkarak Urfa'ya geldim. Ancak vakit geç olduğundan o geceyi Viranşehir'de geçirmeye karar verdim. Durakta ..... almakta olan bir taksi şoförüne nereye gideceğini, sordum. Ceylanpınar'a deyince Viranşehir'e kadar beni de almasını istedim ve taksiye bindim. Taksi daha şehirden çıkmadan biri bayan olan iki kişi el kaldırdılar. Onlar da Viranşehir'e gideceklerini söyleyerek taksiye bindiler. Urfa çıkışında trafik ekibi tarafından durdurulduk ve yakalandık. Şoförü, Kadir'i ve Aysel'i tanımıyorum. Takside çıkan PKK dokümanlarından haberim yoktur ve bana ait değildir. Kadir ve Aysel'in sahte kimlikleri karakolda anlaşılınca isimlerini öğrendim.*'' Daha sonra Kadir, Aysel ve Bekir'le birlikte sıkıyönetim adli müşavirliğine gösterilerek Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Tutukevi'ne götürüldük. Ayın 16'sında savcılığa çıkarılınca savcı kimliğimde "*ilçesi merkez*" yazıldığı halde Hilvanlı olduğum, kayıt numarası üzerinde iki kez kalem geçtiğini, bu nedenle kimliğimi araştıracağını söyledi. Mahkemeden de aynı nedenle tutuklanmamı istedi ve tutuklandım.

Tutukevinden nasıl kurtulacağımın hesabını yaparken, biraz da kimliğimin açığa çıkmamasını umut ediyordum. Fakat 10 veya 11'inde savcılığa çıkarıldım. Savcı "*Hilvan'da İbrahim Şenol diye biri yok. Bu işin aslı nedir?*" dedi. Ben de bir yanlışlık olabileceğini, aslında olması gerektiğini söyledim, "*iyi*" dedi "*araştıracağız.*" Sonra yan tarafta bir odaya alınarak iki kez fotoğrafım çekildi.

Bundan sonra kimliğimin açığa çıkacağını ciddi olarak düşündüm ve kaçmayı kafama yerleştirdim. Bu iş için en basit yol, cezaevi çöp arabasıydı. Bidonla alınan çöpleri boşaltacak ve bidona yerleşerek dışarı çıkacaktım. Hazırlıklara giriştim. Bidondan uzun süre kıpırdanmadan kalabilmek için spor yapmaya ve sabahleyin yokluğumun yoklamaya kadar kimse tarafından anlaşılmaması için de herkesten önce yataktan kalktığım halde yemek yemeye başladım. Ancak bidon kısa ve dardı. Bu nedenle çöplerin çok olduğunu, bir bidonun yeterli olmadığını yaygınlaştırarak, yeni bir bidonun gelmesini sağladım. 12 Aralık'ta bidona iyice yerleşerek beklemeye başladım. Fakat çok sıkı giyindiğim ve bidonda hava deliği açmadığım için 15-20 dakika sonra bidonda dayanamamaya başladım. Havasızlıktan baygınlık geçiriyor ve şiddetle terliyordum. Buna rağmen dişimi sıkarak 4 saat kadar (gece dörtten sabah sekize kadar) kıpırdamadan durdum. Fakat dizlerim tamamen uyuşmuştu.

Sabah saat sekizde çöp bidonları alınınca arabaya yerleştim. Faka yolda çıkmak ve kaçmak olanaksızdı. Çünkü benim ayaklarım uyuştuğu gibi, bir de asker vardı. Bu nedenle Dicle nehrine kadar gittik. Araba ileri geri hareket etmeye başlayınca son durağa geldiğimi anladım. Az sonra motor stop etti ve bidonlar aşağıya atılmaya başlandı. Sıra benimkine gelince arabadan aşağı atılırsam başımın filan kırılabileceği düşüncesiyle bidondan kafamı çıkardım. Baktım etrafımda asker falan yok. Kollarıma dayanarak bidondan çıktım. Ama üstü çadırla kapalı olan kasanın çıkışı askerlerce tutulmuştu. Dizlerim ve ayaklarım tamamen uyuştuğu için kıpırdayamıyordum. Askerler üzerime atlayınca yere düştüm. Araba derhal son süratle hareket etti. İçerdeki boğuşmada da askerleri alt ederek kendimi aşağı atmayı başaramadım. Yakalanarak tekrar cezaevine kondum.

Askerlerden biraz dayak yemiş, boynum incinmişti. Bir hafta boyunca tedavi ettim iyileşti. Ayın 19'unda tutukevinden sorumlu olan yüzbaşı beni çağırarak ifademi aldı. Şöyle dedim: ''*Dışarıda üç kardeşim, bir annem ve birde üvey annem var. Onlara bakmakla yükümlüyüm. Ayrıca sabıkasızım ve cezaevine alışkın değilim. Bu nedenle kaçmaya çalıştım, içerden ve dışardan kimseden destek görmedim. Tek başıma yaptım.*'' Tabii biraz dayak yemedim değil. Fakat ifadeyi istediğim gibi yazdırarak imzaladım. İmzamın yanına bana bir de parmak bastırdılar. Ondan sonra aşağı cezaevine gönderdiler.

21 Aralık'ta savcılığa çıkarıldım. Savcı bana "*gel Mazlum otur*" diyerek hitap etti. Daha önce Hilvan'da yakalananlar bana kimliğimin tespit edildiğini söyledikleri için şaşırmadım. Savcı, "*Kimliğini araştıracağımızı söylemiştik, neden böyle bizi oyaladın*" diyerek söze girdi. Öğleden sonra saat 15:00ten 17:00'ye kadar dünya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan üzerine konuştuk. Bu arada ısrarla bir çay ve iki de sigara içirdi. Hedefi bana "*bizi emperyalist ülkeler kullanıyor*", "*yaptıklarıma pişmanım*" dedirtmek olduğunu sezdim. Konuşmalarımda emperyalizmin ve Ortadoğu gericilerinin Kürtleri, sömürgeci devletlere karşı koçbaşı olarak kullanmak istediklerini kabul ettiğini ama hareket olarak varlık nedenlerimiz arasında emperyalistlerin ve uşaklarının bu çabalarını boşa çıkarmanın da olduğunu, hedefimizin Kürdistan'ı emperyalist ve sömürgeci sömürü ve boyunduruktan kurtarmak olduğunu söyledim. Kendisinin iddia ettiği Türkiye Cumhuriyeti'nin güçlü ve yenilmezliğine gelince, güçlü olduğuna evet, ama bu kuvvet içinde zayıflığı taşımaktadır ve ona dönüşecektir. Bizim zayıflığımız ise güçlülüğe dedim. Ortadoğu'daki Mısır-İsrail-Türkiye ve Irak-Körfez ülkeleri, Suudi Arabistan gerici çemberinin ise halkların mücadelesi karşısında tutunamayacağını belirttim. Daha sonra Osmanlı tarihi ve I. Dünya Savaşı'nda Ortadoğu durumu ve gelişmeleri üzerinde durdum. Savcının döne döne belirttiği şey hareketimizin emperyalizmin işine yarayacağı ve başarıya ulaşamayacağıydı. Kendisine tarihi insanların yaptıklarını ama tarihin kendine özgü yasalarının olduğunu, bizim niyetlerimizin bu yasaları değiştirmeye yetmediğini, çağımızdaki gelişmelerin buna kanıt olduğunu söyledim.

İki saat sonra savcı tartışmayı sürdürmekten fayda görmemiş olacak ki, "*şimdi kafam çok dağınık, yarın devam edelim*" diyerek, beni hapishaneye geri gönderdi.

Mazlum Doğan

Büyük şehidimiz Mazlum Doğan yoldaşın 17 Şubat 1981 tarihli mektubu

Partinin çıkarlarını ve prestijini yüksekte tutmak için ne lazımsa yapacağız

"Biz elimizden geleni ardımıza koymadık ve asla koymayacağız. Bundan sonra da Partinin çıkarlarını ve prestijini yüksekte tutmak için ne lazımsa yapacağız. Bundan kuşkunuz olmasın..."

İki adet pelur kağıdı üzerine küçücük harflerle yazılmış 17 Şubat 1981 tarihli mektupta Mazlum Doğan, Diyarbakır Cezaevinde içinde bulundukları koşulları, direnişi aktarıyor. Mektubun sonunda örgüte gelecekte yapması gerekenler konusunda önerilerini sunuyor.

Cezaevinde ilk açlık grevi direnişinin başlatılmasından hemen sonra Mazlum Doğan mektubunu kaleme almış. Aynı dönemde, belki de mektubun yazılmasından kısa bir süre sonra Mazlum yoldaş koğuştan alınarak hücreye kapatıldı. Birkaç hafta sonra koğuşuna gönderilen Mazlum aynı yılın Ekim ayında bir kez daha hücreye götürüldü ve bu tarihten sonra da ne bir not alabildi arkadaşları, ne de sesini duyabildi. Üzerindeki tecrit ve işkence o kadar büyüktü ki O'nun 21 Mart 1982 günü gerçekleştirdiği büyük tarihi eyleminin ayrıntıları, niteliği bile seneler sonra ortaya çıktı.

İşte Mazlum Doğan yoldaşın mektubunun tamamı:

* * *

Şikefte...

Son günlerde üzerimizdeki baskı alabildiğine yoğunlaştı. Son olarak Hayri'yi koğuştan aldılar. Nereye, niçin götürüldüğünü bilmiyoruz. Fakat tahminimize göre bu hafta içinde iddianamelerimiz gelecek. Hayri'yi kitlemizden ve bizden tecrit etmek için Kolordu'nun emri ile akıp, tek başına bir hücreye kapattılar. Aldıkları zaman koğuştakilere "*başka koğuşa götürüyoruz*" demişler. Bu demektir ki, artık sürekli olarak hücrede ve kitleden tecrit edilmiş olarak kalacak.

Bu hafta içinde Hayrilerin kaldığı koğuşun bitişiği olan 9 ve 13. koğuş hepten boşaltılmış. Arkadaşlar tonlarca dayak atılarak hücreye atılmışlar. Yine 19. koğuştaki parti taraftarları da koğuştan çıkarılarak saatlerce dövülüp koğuşa götürülmüşler. Duyduğumuza ve tahminimize göre parti taraftarlarının kaldığı ve sömürgecilerin uygulamalarına karşı direnişin sürdüğü diğer koğuşların da başına aynı şey gelmiş. Dayak yiyen arkadaşların kafaları kırılmış, falakaya yatırılan arkadaşların iniltileri ve feryatları bir hafta boyunca cezaevinde hiç eksik olmadı. Duyduğumuza göre dayak yiyen arkadaşların çoğu koma halinde imişler. Arkadaşlarda ne kol, ne ayak, ne kafa, ne de ağız burun kalmış.

Şimdilik biz altlı üstlü iki koğuş kaldık. Fakat bizim de dayaksız günümüz yok. Hele ziyarete, avukata, savcılık ya da mahkemeye götürülenlerimiz çok feci dövülüyorlar. Arkadaşlar ağız-burun kan içinde, sürünerek koğuşa yetişiyorlar. Üzerimizdeki maddi ve manevi işkence arkadaşları çok sarsıyor. Koğuşlarda kalan kitleye tamamen korku, tedirginlik, kuşku egemen. Zaten kitle denetimimizden çıkmış durumda. Özellikle M ve Y.'nin altlı üstlü kaldıkları koğuşlar hariç diğer koğuşlarda tam bir teslimiyet hakim. Bizim sempatizanlarımız da kaldığı fakat yönlendirici arkadaşların olmadığı bazı karışık koğuşlarda artık 'tırşıkçılar', DDKD, Özgürlük Yolu vb. idareye boyun eğiyorlar. Açıkçası tahminimize ve aldığımız haberlere göre M ve Y arkadaşların koğuşları dışında idareye boyun eğmeyen koğuşlar kalmadı. Zaten yalnızca bizim koğuşlar direniyor. Dev-Yol, Ala Rizgari vb. ise idareye isteksizce boyun eğiyorlardı. Şimdi zayıf direnmeler de yerini boyun eğmeye bıraktı (hücreler hariç).

Direnen son iki koğuşun hiçbir güvenceleri yok. Her gün, her saat alınıp dövülerek hücreye atılmayı bekliyorlar. Atılmasalar bile tamamen tecrit edilmiş durumdadırlar. Kendi kitlemizi bırakalım, diğer siyasetlerden bile herhangi bir koğuşla ilişki kurmalarına olanak yok. Fakat bu iki koğuşta mutlaka dağıtılacak. Partiye bağlı direnen arkadaşlar hücreye atılacaklar.

Şu anda hücrelerde 500'e yakın arkadaşımız olduğunu sanıyoruz. Sayıları en az 300 olan bu arkadaşlar tam manası ile direniyorlar. Bu nedenle kendilerine kantinden ihtiyaç temin etmek, doktor, banyo vb. yasak. Her gün dayak yiyorlar. Toplam olarak 1000 civarındaki parti yandaşından geri kalanları farklı koğuşlara dağılmış durumdadır. Kadro düzeyindeki arkadaşların olduğu koğuşlar direniyor. (Bizim şu anda yalnız iki koğuştan haberimiz var). Diğerleri ise idareye, duyduğumuza göre boyun eğiyorlar. (Bu koğuşlar karışıktır). Yani ziyarete çıkarken, avukatla görüşürken, mahkemeye, savcıya giderken kol uzatıp hizaya giriyorlar. Komutla uygun adım yürüyorlar. Yemeklerde "*ordu-millet var olsun*" biçiminde dua okuyorlar. İstiklal marşı okuyorlar. "*Ne mutlu Türküm diyene*" diye slogan atıyorlar, vb…

Bizim idareye boğun eğen taraftarlarımız ya halktan sıradan kişiler ya da poliste çözülmüş kişiliksiz unsurlar. Bir kısmı ise kararsız-dürüst sempatizanlar. Bu son kesim korkudan ve koğuşlarındaki diğer kişilerden kopmamak için idareye boyun eğiyorlar. Çünkü teslim olmuş, kitle içinde tek tek direnen unsur çıktığı zaman çok hırpalanıyor. Bu arkadaşlar ise yeni geldikleri ve örgütsüz oldukları için direnemiyorlar. Hatta aynı koğuşta kalan arkadaşların bir ortak komün yaşantıları bile yok. Açıkçası mahkemelere bölünmüş ve yarısı (en az) teslimiyeti kabul etmiş olarak çıkacağız. Hapishanenin halihazır yapısı direnme eğilimini egemen kılmamızı çok zorlaştırıyor. En başta birbirimizden habersiziz.

İdarenin bize karşı güttüğü taktik çok ilginç ve basit. Bir kere bizi diğer siyasetlerden tecrit etmek, onların bizimle tavır almalarını önlemek için ne lazımsa yapıyor. Diğer siyasetlerin tümünü dayakla, tehditle, biraz da ılımlı davranarak teslim almış durumda. Özellikle DDKD tam idarenin gözde koğuşu. Tırşıkçılara bile örnek gösteriliyorlar. Özgürlük yolu da DDKD'den farksız. Özgürlükçüler "*idarenin her dediğini aynen yaparak işi laçkalaştırıyoruz. Böylece yürüyüş yapmak, ant okumak, marş söylemek önemsizleşiyor. Eski önemini yitiriyor*" diyorlar. Açlık grevine dek direnen Dev-Yol ve Ala Rizgari ise istemeyerek de olsa artık boyun eğmiş durumdalar.

İkinci olarak bizi içten bölmek. Bu konuda da hayli başarı sağladılar. Sıradan sempatizanlarımızı ve halktan kişileri önemli oranda dayakla bizden koparmış durumdalar. Bunları ya diğer siyasetlerle ve sıradan kişilerle aynı koğuşa koyarak ya da koğuşlarda direnen insanları (kadrolarımızı) ayıklayıp hücreye atarak başsız bıraktılar. Maddi ve manevi işkence ile teslim aldılar. Bazısının yüreğinde direnme istemi olsa bile bu koşullarda aktif direnmeye dönüşmesi çok zor. Çünkü teslimiyet öyle bir yol ki bu yola giren ayrılamıyor.

Üçüncüsü gözaltından yeni gelen ve gözleri korkmuş arkadaşlar aynı koğuşlara düşseler bile bir araya gelip toparlanmamaları için sürekli dayak ve psikolojik işkence ile teslim alınıyorlar. Bunların direnen unsurlarla her türlü teması kesiliyor. Bu nedenle sorgulamadan yeni gelen acemi arkadaşlar idareye boyun eğmekten başka çare görmüyorlar.

İki aydır (açlık grevinin başından bu yana) bizim (DDKD dışındaki tüm koğuşların) radyo, TV, ısıtıcı vb. şeyleri alınmış durumda. Satranç, dama vb. eğlence araçları da dahil her türlü kültürel araçtan yoksunuz. Koğuşlarda küçük bir gazete parçası, kanun kitapları bile yok. 15 güne kadar bize haftada 4-5 gün gazete verilir ve sabah verilen gazete akşam alınırdı. Şimdi (dua okumadığımız için midir nedir bilmiyoruz) o da yok. Artık dış dünya ile hiçbir bağlantımız yok. Eskiden günde iki kişiye verilen bir ekmek şimdi üç kişiye veriliyor. Kantinden hiçbir ihtiyacımız karşılanmadığı için ekmek de alamıyoruz. Arkadaşlar açlıktan kıvranıp duruyorlar. Eskiden elbise gibi dışarıdan sigara da alabiliyorduk. Şimdi sigarasız da kaldık. İdarenin uygulamalarına boyun eğmemiz için yemek, ekmek, sigara, gazete havalandırma şantaj aracı olarak kullanılıyor. İki aydır çay, havalandırma, kantinden ihtiyaç temini, doktor vb. görmedik. İlaçlarımız da toplandığı için hasta arkadaşlar acıdan kıvranıp duruyorlar.

2- Urfa'da yakalanan Giresunlu Zeki Yılmaz arkadaş idam cezasına çarptırıldı. Zeki'nin idamına gerekçe gösterilen olayla ilgisi yoktu. Üzerindeki silah temizdi. Silah sonradan polisçe kullanılıp boş kovanları olayda kullanılan silaha aittir, denilerek balistiğe gönderilmiş. Ayrıca Zeki poliste de olayı kabul etmemişti. Hatta 12 Eylül öncesi bırakılma durumundan söz ediliyordu.

Açıkçası Zeki'nin idam kararı tıpkı Orhan'ınki gibi kasıtlıdır. Sırf arkadaşın siyasal bir kadro oluşu idam kararına temel teşkil etmiştir. Yani bizim arkadaşlar hangi maddeden (450, 168 vb.) yargılanırlarsa yargılansınlar aslında 125. maddeye göre cezalandırılıyorlar. Kararlar hukuki değil siyasal oluyor. (Bu durum iç ve dış kamuoyunda deşifre edilmelidir).

Bir de bize olduğu gibi idam cezası almış arkadaşlara da eziyet ve işkence yapılıyor. Duyduğumuza göre arkadaşların ağzından sahte pişmanlık ya da itiraf belgeleri almaya çalışıyorlarmış. Fakat arkadaşlar direniyor, moralleri iyidir. Zeki karardan sonra "*Yaşasın PKK! Kahrolsun sömürgeci-faşist TC., Yaşasın Marksizm-Leninizm*" sloganları atmış. Bu nedenle mahkeme salonunda askerlerce dövülmüş. Hücreye geldiğinde arkadaşlardan tecrit edilerek tek koğuşa konmuş ve hayli hırpalanmış.

3- Bizim savunma hazırlıkları iki aydır durmuş. Eldeki metinleri de dağıtmıştık. Bir kesimini yaktık. PKK tarihi kısmını size göndermeye çalıştık. Elinize geçip geçmediğini bilmiyoruz. Çünkü dışarı göndermesi için verdiğimiz arkadaşın akıbetini bilmiyoruz.

İddianameler elimize geçince, iddianameye cevap hazırlayacağız. Eğer fırsat bulursak (yani yazabilirsek) size de iletmeye çalışırız. Asıl savunma metnimizin ise ne olduğunu bilmiyoruz. Eğer elde kalmış ise tamamlarız. Daha doğrusu ne pahasına olursa olsun tamamlamaya ve size ulaştırmaya çalışırız. Fakat yukarıda belirttiğim gibi çalışma koşullarımız yok. Ne olacağımız, çalışmaya fırsat bulup bulamayacağımız belli değil. Sömürgeciler bizim siyasi tavır koymamızı, savunma yapmamızı önlemek için ne lazımsa yapıyorlar. Sabah akşam, gece gündüz gözaltındayız. Gece saat 11'den sonra ayakta görülen adam koğuştan alıp götürülüyor, bir ton dayak ve işkenceden sonra hücreye atılıyor. Koğuşlar didik didik aranıyor. Öyle ki mektuplardaki pullar bile tek tek kaldırılıyor. Yani yazmak ve saklamak imkansız gibi bir şey. İdare ve gardiyanlar her türlü yazı ve yazılı şeye düşmanlar.

4 – Duyduğumuza göre Ankara'daki 11 arkadaşın ve Elazığ'daki arkadaşların dosyaları Diyarbakır'da imiş. Fakat iddianameleri henüz ortada yok. Tahminimize göre diğer bölgelerdeki arkadaşların da dosyaları Diyarbakır'da toplanacak, iddianameleri bizimki gibi Ankara'dan hazırlanıp gönderilecek. Karar ise Diyarbakır'da verilecek. Yani arkadaşlar Diyarbakır'a getirilmeyebilirler. Zaten karar demek cuntanın ve MİT'in kararı demek olacak. Hatta biz Diyarbakır Cezaevi'ndeki arkadaşların bile "*huzursuzluk çıkarıyorlar*" denilerek sorgudan sonra mahkemeye çıkarılmama tehlikesi var. Hedef savunma yapmamızı ve kamuoyunun oluşmasını engellemek ve bu arada çok ağır cezalar verip infaz etmektir.

Partiye bu konuda kamuoyunu oluşturmak ve davalarımıza dikkati çekmek için çok görev düşüyor. Biz elimizden geleni ardımıza koymadık ve asla koymayacağız. Birbirimizle (içte) ilişki kurduğumuz müddetçe kitlemizin parçalanmasına, düşmana boyun eğmesine, teslimiyete izin vermedik. Geceli-gündüzlü savunma için hazırlık yaptık. Bundan sonra da partinin çıkarlarını ve prestijini yüksekte tutmak için ne lazımsa yapacağız. Bundan kuşkunuz olmasın. Fakat bu notumuzun son olacağından, artık sizinle ve cezaevindeki diğer arkadaşlarla ilişki kuramamaktan korkuyoruz. O zaman partiye propaganda materyali olarak kullanabileceği bir savunma materyali veremesek bile düşman karşısında partiyi, ideolojiyi ve politikasını sözlü olarak savunmaya çalışırız. Suçumuz savunma metnini 12 Eylül öncesi hazır hale getirip, bir nüshasını size ulaştırmış olmamamızdır. Fakat o zaman içte (cezaevinde) arkadaşların eğitimi ile uğraşıyor ve savunma hazırlığını yalnızca geceleri ve çok gizli olarak yapıyorduk. Bu nedenle tamamlayamadık.

5- Dışarıdaki durumu bilmiyoruz. Bu nedenle herhangi bir öneride bulunamıyoruz. Fakat hissettiğimiz kadarıyla cunta, Türkiye'yi ABD ve NATO'nun Ortadoğu'daki Truva atı haline getirme çabasındadır. Politikası Reagan ABD'sinin emperyalist Ortadoğu politikası ile çakışıyor. Cunta bölge gericiliği ile tam içlidışlı olmuş durumda. Gördüğümüz kadarıyla Irak ya da Irak'taki muhtemel değişikliğe hazırlanıyor. Kerkük ve Musul'u gasp etmek için sabırsızlanıyor.

Azgın gerici ve saldırgan Türk cuntası, partimize ve Türkiye'deki devrimci güçlere karşı saldırısını sürdürmeye devam edecek. İnsan haklarını hayasızca çiğnemeye ve halkımızı azgınca sömürmeye hız verecek. Çünkü Türk burjuvazisinin bunalımdan çıkış için baskı ve zulmü yoğunlaştırmaktan başka çaresi yoktur. Partimiz, cuntaya karşı hazırlığını, iç ve dış ittifaklarını bu durumu dikkate alarak geliştirmelidir. Bilinmelidir ki barış döneminde legalizm batağında gelişen sağ oportünist politikalar iflas etmişlerdir. Bir daha eski güçlerini toparlamaları imkansızdır. Parçalanacaklar ve güçsüz düşecekler. Bu nedenle DDKD, Özgürlük Yolu gibi teslimiyetçi siyasetçilerin şeflerinden çok tabanları, taraftarları mücadeleye çekilmelidir.

Şu anda sol maceracı anlayış da tehlikelidir. Partimizi yıpratır, gücümüzü dağıtır. Hazırlık ve toparlanma taktiği doğrudur. Acelecilik ve gözü dönmüş atılganlıktan çekinmek gerekir. Bizce örgütlenme, propaganda ve askeri hazırlık bir iki yıl sürmelidir.

Selamlar
Mazlum Doğan

Pratiğin derslerini Newroz'un direniş ruhuyla birleştirerek 2015 yılını zafer yılı yapalım

■ **PKK Sakine Cansız Ocağı 2014-2015 Kış Dönemi Kobanê Şehitleri Eğitim Devresi sonunda Abbas yoldaşın yaptığı konuşma**

PKK Sakine Cansız Ocağı Kobanê Şehitleri Eğitim Devresi'nin sonuna geldik. 2014-2015 kış eğitim devrelerimizi genel planda sonuçlandırıyoruz. Bu kış devrelerinde eğitim gören, eğitimini tamamlayan, 2015 özgürlük hamlemize katılmak üzere söz vermiş olan tüm arkadaşlara mücadelelerinde üstün başarı dileklerimizi ifade ediyoruz. Eğitim devremizi tarihimizin önemli, anlamlı gününde, bir Newroz gününde tamamlıyoruz. Bu temelde başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın ve insanlığın Newroz direniş ve özgürlük bayramlarını kutluyoruz. Büyük Newroz şehitlerimiz **Mazlum Doğan, Mahsum Kormaz**, yine **Zekiye Alkan, Rahşan, Ronahi** ve **Berivan** yoldaşlar şahsında bize bu Newrozu daha anlamlı, daha coşkulu ve heyecanlı kutlatan Kobanê, Cezire, Şengal ve Kerkük şehitlerini, tüm özgürlük mücadelesi şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. 2015 mücadele yılında Rojava ve Başur'da süren direnişi daha büyük zaferlere taşıma ve şehitlerimizin anılarını bu zaferlerle yaşatma sözümüzü bir kere daha yineliyoruz.

Newroz direnişi, özgürlüğü, yeni bir yıla girişi temsil ediyor, baharlaşma anlamına geliyor. Önder Apo Newrozlaşan, baharlaşan bir halk gerçeğine ulaştığımızı ifade etti. Kürtleri Newroz halkı, Newrozla baharlaşan halk olarak tanımladı. Newrozların PKK ile daha güzel, daha anlamlı yaşandığını ve kutlandığını belirtti. Kürt varoluşunu en iyi temsil eden ve Kürt halkını tarihten günümüze taşıyan Newroz'un özgürlük ve direniş ruhudur. Kürt halkının olduğu kadar Newroz insanlık içinde de çok önemli ve anlamı bir yeri vardır. Newroz gibi topluma dayalı halk bayramı ve bu kadar uzun tarihi süreç boyunca yaşamış olan bir bayram herhalde yok denecek kadar azdır. İnsanlığın bugün kutladığı bayramlar daha yakın zaman dilimini ifade ederken, esas olarak da devlete, egemen sisteme dayanıyorlar. Aslında bu bayramların çoğunluğu da toplumların yarattığı değerler olmalarına rağmen iktidarcı-devletçi sistemler tarafından özümsenmiş, emilmiş bulunuyorlar. Bu duruma gelmeyen, devletleşmeyen, iktidarlaşmayan, yaratıldığı gibi toplum değeri olarak kalan ender bayramlardan birisi Newroz özgürlük ve direniş bayramıdır. Bu bakımdan da insanlık, insanlığın politik-ahlaki gerçeği ve yine demokratik komünal yaşamı açısından çok büyük önem, anlam ve değer taşıyor.

Diğer yandan parti hareketi olarak özünde bir Newroz hareketi olduğumuzu belirtebiliriz. PKK sadece Newrozları daha anlamlı, yaşanabilir, güzel hale getirmedi, bir Newroz gerçeği olarak doğdu. Newroz özgürlük ve direniş ruhunu, geleneğini, gerçeğini yeniden diriltti, canlandırdı. Kendisi çağımızın Newrozu oldu. Bu resmi olarak da böyledir, fiilen yarattığı gelişmeler, pratik açısında da böyledir. İyi biliyoruz ki, PKK'nin temelleri bir Newroz döneminde atıldı. Önderliksel doğuş, Önder Apo'nun özgürlük ve demokrasiyi etkili kılmak için çıkış yapmaya karar verdiği dönem yine bir Newroz dönemidir. Her ne kadar resmi kuruluşu başka tarihlerde gerçekleşmiş olsa da PKK'nin temelinin Newroz'da atıldığı, Önderliksel doğuş iradesinin Newroz'da oluştuğu tartışmasızdır. Bunlar tarihimizin hala canlı yaşayan, bilinen gerçekleridir. İnkar ve imha sistemi karşısında, kültürel soykırım rejimi karşısında bir Newroz'da doğuş yapıldığı gibi, 12 Eylül faşist askeri darbesi karşısında da yine bir Newroz'da doğuş yapıldı. PKK'nin ikinci doğuş hamlesinin çok belirgin boyutu buydu. Yurtdışında **Önder Apo**'nun çabaları, zindanda ise **Mazlum Doğan** öncülüğündeki o büyük kahramanlık direnişi 12 Eylül faşist askeri rejimi karşısında Kürt halkının varlık ve özgürlüğünü nasıl yaşayacağını, temsil edeceğini, geliştireceğini ortaya koydu.

PKK'yi PKK yapan zindan direnişidir

Büyük zindan direnişi PKK'yi PKK yaptı. Onun direniş ruhunu, özgürlük ruhunu, eylem çizgisini, cesaret ve fedakarlığını, kararlılığını, fedai militan ruhunu ortaya çıkardı. 12 Eylül faşizmine vurduğu öldürücü ideolojik darbeyle de Kürt varlığının ve özgürlüğünün zaferini ilan etti, garantiledi. Bugün gelinen aşamada ise Newroz meydanlarında milyonlarca insanın beyninde, ruhunda, yüreğinde, dilinde yaşıyor. Kadın erkek, genç ihtiyar tüm topluma ruh veriyor, duygu kazandırıyor, öncülük ediyor. Etkisinin azalması bir yana her geçen yıl çok daha etkisi artıyor. Önder Apo bunun için de ***"Çağdaş Kawa direnişçiliği"*** dedi. Mazlum Doğan gerçeğini PKK gerçeği olarak ilan etti. Parti Mazlumdur, dedi. Halka çağrı yaptı, "***Mazlum Doğan öncülüğünde gelişen zindan direnişinin kölelikten özgürlüğe kurduğu sağlam bir köprü var. Bu köprüden cesaretle, kolaylıkla geçilebilir ve özgürlüğe yürünebilir***" çağrısında bulundu. Geçen 33 yıl boyunca Kürt halkı kadın erkek, genç ihtiyar bu önderliksel çağrıya olumlu cevap verdi. Çağrının gereklerini yerine getirdi ve özgürlüğe yürüdü. Gerilla olarak yürüdü, serhildan olarak yürüdü, demokratik siyaset olarak yürüdü, özgür basın olarak yürüdü, demokratik kültür hareketi olarak yürüdü. Bugün ulusal diriliş devrimi temelinde bütün insanlığa cesaret veren, moral veren, ilham kaynağı olan bir demokratik ulus haline kendini bu yürüyüşle getirdi. Tarihi özgürlük yürüyüşü de işte budur.

1973 Newrozu'nda Ankara'dan başlatılan, 1982 Newrozu'nda Amed Zindanı'nda başlatılan büyük kahramanlık ve özgürlük yürüyüşü bugün bütün meydanlarda, dört parça Kürdistan'da,

■ Saldırılara karşı kuşkusuz direnceğiz ve savaşacağız. Bu gerçeklik karşısında farklı bir tutum, duruş kesinlikle olamaz. Önder Apo 'DAİŞ nerede savaş orada' dedi. Direneceğiz, savaşacağız, ama şimdiye kadar yürüttüğümüz savaştan da dersler çıkararak, daha doğru tarzla, taktikle yapacağız.

■ İki proje çatışıyor; biri Ortadoğu'nun bölüp parçalayan, çatıştıran, gücünü bitiren proje, diğeri Önder Apo'nun Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi projesidir. Savaşı bitirecek, halkları kardeşçe bir arada tutacak, özgür ve demokratik yaşamı var edecek proje kesinlikle Demokratik Ortadoğu projesidir.

yurtdışında ve Kürtlerin bulunduğu her yerde on milyonların yürüyüşüyle devam ediyor. Özgürlük sloganları on milyonların dilindeki haykırış oluyor. Özgürlük bayrakları on milyonların elinde taşınan yüksekte dalgalanan bir özgürlük bayrağı olarak yol gösteriyor, güç veriyor. 2015 Newroz'u bu anlamda bütün Newrozların en büyüğü, en anlamlısı, en görkemlisi. Hem coşku, iddia ve irade bakımından hem de nicelik, katılım bakımından tarihin en görkemli Newroz'u olarak yaşanıyor. Zindan direnişi temelinde gelişen kahraman gerilla yürüyüşü, **Agitlerin, Beritanların, Zilanların** kahramanlığı temelinde büyüyen gelişen bu büyük özgürlük ve kahramanlık hareketi, 2014 Ağustosu'ndan bu yana Şengal'de, yine 2013 yazından bu yana Rojava'da tarihin en anlamlı kahramanlık direnişlerinden, zaferlerinden birini ortaya çıkarmış bulunuyor. Bu 2015 Newroz'u bu büyük direnişin ve zaferin ruhunu temsil ediyor, coşkusunu temsil ediyor.

1990'ların başından itibaren başlayan ve **Ulusal Diriliş Devrimi** dediğimiz, merkezinde kadın devriminin olduğu halkın özgürlük yürüyüşü, serhildanı bugün dört parça Kürdistan'da ve yurtdışında savaşan ve direnen halk gerçeği, halk ordusu temelinde bütün insanlığa yol gösteren, ilham kaynağı olan bir özellik taşıyor. İdeolojik, siyasi, örgütsel, askeri olarak hareketimizin yürüttüğü bütün çalışmalar böyle bir gerilla ve halk gerçeğiyle birleşerek Önder Apo'nun demokratik modernite kuramının aydınlatıcılığı temelinde bütün ezilenlere, emekçilere, halklara, özgürlük ve demokrasiye ihtiyacı olan herkese öncülük ediyor. Dünün, ülkesi parçalanan, kimliği yasaklanan, inkar edilen ve imhaya tabi tutulan halkı, bugün böyle bir kahramanlık hareketi ve özgürlük yürüyüşü ile bütün insanlığın umudu haline gelmiş bulunuyor. Newrozlaşan halk gerçeği budur. PKK'nin, Önder Apo'nun ortaya çıkardığı Kürt gerçeği, Kürdistan gerçeği, yarattığı gelişmelerin düzeyi budur. Kuşkusuz ki, bu gelişmeler tarihin en anlamlı, en önemli olayı, en ciddi ve en büyük gelişmelerinden biridir. Asla küçümsenemez, inkar edilemez, zayıf görülemez. Fakat yeterli de görünemez. "*Ancak bu olurdu, olabilirdi, buraya kadar olmuş yeter, bundan ötesine gerek yok*" da denemez.

Gelişmelerin büyüklüğü, yüceliği, kahramanlığı ne kadar anlamlı ise bunları her gün yeni kahramanlıklarla büyütmek, yeni adımlarla ilerletmek, geliştirmek de o kadar gerekli ve anlamlıdır. Böyle bir özgürlük yürüyüşünde "*benim de yerim olsun, katkım ve emeğim olsun*" diyenlerin omuzlarındaki temel, tarihi bir görev budur. Bu görevi 2015 yılı içerisinde hareket ve halk olarak daha güçlü, daha etkili ve daha başarılı yerine getireceğimize inanıyoruz. İddiamız bu ve çabamız da bu temelde olacaktır. Bunun için bu kış boyu kapsamlı hazırlık yaptık. Bu hazırlık temelinde yönetim toplantıları yaparak, geçen mücadele yılını bütün yönleriyle değerlendirerek önümüzdeki mücadele yılını, yeni Newroz yıllının mücadelelerini planladık. Platformlar yaptık, Önder Apo'nun 2014 yılı içerisinde geliştirdiği eleştiriler temelinde kendimizi eleştiri-özeleştiri süzgecinden, Önderlik ve şehitler çizgisinden yeniden geçirerek, Önderlik gerçeğine, parti gerçeğine doğru, yeterli ve tam katılmaya çalıştık. Bu anlamda en üstte yönetimimizden başlayan eleştiri-özeleştiriyle kendini düzeltme, Önderlik ve parti gerçeğine yeniden katma ve yeniden partileşme hamlesini çok önemli bir dönem çalışması olarak yürüttük. Bu çabalar ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi, partileşme mücadelesi çabaları daha şimdiden çok önemli başarılı sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Bu, önümüzdeki süreç mücadelesi açısından derinleşerek ve yayılarak devam edecektir. Bütün kadroları, savaşçıları, yurtsever halkımızın hepsini kapsayacak, daha güçlü ve etkili pratik mücadeleden derslerini daha çok çıkarıp Önderlik çizgisini daha derinden anlayarak pratiğe yürür hale getirecektir.

Saldırılara karşı direneceğiz, savaşacağız

Yine Medya Savunma Alanları'nda kış boyu eğitimler yapılmıştır. Kürdistan parçalarında, bir yandan Başur ve Rojava'daki DAİŞ faşizmine karşı sürdürülen direnişi desteklemeye, güçlendirmeye çalışırken, diğer yandan da daha büyük özgürlük hamleleri için kendimizi hazırlamak üzere kapsamlı bir eğitim çalışması yürütülmüştür. Akademiler ve parti okullarımız çok kapsamlı ideolojik ve askeri bir eğitim sürecinden geçmiştir. Şimdi bu eğitimleri de tamamlıyoruz ve sonuçlarını 2015 mücadele hamlesine seferber ediyoruz. İnanıyoruz ki, bu Newroz ruhuyla birleşerek, yönetim çalışmalarımızın, eleştiri-özeleştiri platformlarımızın ve esas olarak da yürüttüğümüz eğitim çalışmalarının sonuçları bu yeni yıl hamlesine çok büyük katkılar yapacak, öncülük edecektir. Dolayısıyla yeni Newroz yılını mücadele tarihimizin en güçlü hamlesel yıllarından biri haline getirecektir. En büyük zaferlerin, başarıların kazanıldığı bir yıla dönüştürecektir. Özellikle eğitim gören, böyle bir mücadeleye katılmak için ant içen her bir arkadaşımız böyle bir pratik mücadele içinde öncü düzeyde rol oynayan, büyük katkılar sunan fedai Apocu militanlar olarak rol oynayacaklardır.

Yeni mücadele yılı nereden bakarsak bakalım çok daha kapsamlı ve derinlikli bir çalışma ve mücadele yılı olacağa benzemektedir. Tüm veriler de bunu göstermektedir. Kapitalist modernite sisteminin ve Ortadoğu'nun ulus-devlet statükoculuğunun arkasında olduğu faşist DAİŞ çetelerinin saldırıları Rojava ve Başur halkımıza dönük devam etmektedir. Önümüzdeki yılda da bu saldırıların devam edeceği anlaşılmaktadır. Her ne kadar Kobanê direnişi ve zaferiyle ciddi bir biçimde darbe yemiş ve kırılmış olsa da, yine Til Hemis, Til Berak zaferleriyle beli kırılmış diyebileceğimiz bir darbeyi yemiş olsa da arkasındaki güçler bu faşist gücü besliyor, destekliyor ve yeni saldırılara sevk etmektedirler. Bu bakımdan DAİŞ gerçeğini doğru anlamamız, o cepheden gelen saldırıları doğru görmemiz gerekmektedir.

DAİŞ, herhangi bir tarihe bağlı olan, toplumsal kesimlere dayanan, hele hele iddia edildi gibi şu veya bu inancın çizgisinde yürüyen bir hareket değildir. DAİŞ, Ortadoğu'da büyük bir kaos içerisinde süren ve artık tıkanan 3. Dünya Savaşı'nın kilitlerini açmak üzere, bir yıkım gücü olarak ortaya çıkartılmış bir provokasyon hareketi ve tetikçi harekettir. Arkasında az veya çok herkes bulunmaktadır. Bu faşist gücün arkasında "*şu mu bu mu var*" diye ayrım yapmamak lazım. Bu ve benzeri tartışmalar saptırmadır. Arkasında bütün küresel gericilik, tüm bölgesel gericilik, bir de üstüne işbirlikçi Kürt gericiliği vardır. Herkes kendi çıkarı doğrultusunda bu faşist çeteyi kullanmaktadır. Ortadoğu'da önemli değişiklikler bu faşist çetenin saldırıları temelinde olmuştur.

Binlerle ifade edebileceğimiz sayıda şehit vererek yurdunu ve varlığını korumak için direnip zafer kazanan Kürt halkının, Rojava ve Başur halkının bu zaferini darbelemek, Önder Apo'nun 42 yıllık insanüstü bir çabayla ortaya çıkardığı devrimci birikimi darbelemek,

yok etmek üzere yeniden saldırtıyorlar. Besbelli ki, arkasında her türlü gericilik var ve bu gericilikler yıkılmadıkça, kırılmadıkça, aşılmadıkça bu tür çete güçleri saldırtarak sonuç almak istemeye devam edeceklerdir. Bugün saldırtılan DAİŞ yok edilse de Önder Apo'nun "*yeni DAİŞ'ler ortaya çıkartılacaktır*" diye dikkat çektiği husus açık bir gerçektir. Bu bakımdan Kürt zaferini zayıflatmak, hatta yok etmek üzere Kürt varlığını tehdit etmek, ortaya çıkmış Kürt özgürlük kuvvetlerini darbelemek, zayıflatmak üzere saldırılar sürecektir. Bu da önümüzdeki yılda da hareket ve halk olarak bu faşist çeteye karşı savaşmaya devam edeceğimiz anlamına gelmektedir. Bu faşist yapı, arkasındaki her bir besleyici gücün çıkarı doğrultusunda yönlendirdiğine göre, hem küresel sistemin hem de bölgesel gericiliğin Kürdistan üzerinde büyük emellerinin bulunduğu da bir gerçek olduğuna göre, Kürdistan'a saldırmaya devam edeceklerdir. Kürt güneşinin insanlığa aydınlatmasını sınırlandırmaya çalışacakları açık bir gerçektir.

■ Demokrasi hareketi başarılı olursa demokratik siyasi çözüm yürüyebilir, eğer mevcut iktidar bloklarından herhangi birisi başarılı olursa, Tayyip Erdoğan'ın dediği gibi 400 milletvekilliğiyle meclise girerse, bunun yeni bir soykırım saldırısına dönüşeceğine asla kuşku duymamak lazım.

■ Halk savunma güçlerinin ideolojik ve örgütsel eğitimini en ileri düzeye çıkarmalıyız. Üçüncüsü de, halkın buna göre hazırlanması, savaşan halk gerçekliğine göre örgütlenmemiz, demokratik ulus inşasını savaşan halk gerçekliği çizgisinde gerçekleştirmemiz önemli.

Rojhilatê Kürdistan kapsamlı bir savaş alanı haline gelebilir

Bu saldırılara karşı kuşkusuz direneceğiz ve savaşacağız. Bu gerçeklik karşısında farklı bir tutum, duruş kesinlikle olamaz. Önder Apo "*DAİŞ nerede savaş orada*" dedi. Direneceğiz, savaşacağız, ama şimdiye kadar yürüttüğümüz savaştan da dersler çıkararak, daha doğru tarzla, taktikle yapacağız. Bunu, daha sonuç alıcı ve bizi başarıya, zafere taşıyıcı, kayıplarımızı daha da azaltıcı tarzla yapacağız. Bu bakımdan yürütülen direniş, sürdürülen savaş tartışılmazdır, ama aynı zamanda bu savaşın doğru bir tarza, taktiğe kavuşturulması için çalışma da tartışılmazdır. Önder Apo bunu intihar gerillacılığı biçiminde tanımladı, eleştirdi, düzeltilmesini istemiştir. Zaten savaş pratiği de bize bunu net olarak göstermiştir. Halkın tutumu da bizden bunu istemektedir. O halde bizim de boyun borcumuz intihar gerillacılığını aşmak, zafer gerillacılığına ulaşmaktır. **HPG** ve **YJA STAR** başta olmak üzere bütün gerilla kuvvetlerimizin hepsinin önünde geçmiş gerilla tecrübesinin derslerini çıkararak taktik ve tarz bakımında gerillacılıkta derinleşme, modern gerillacılık dediğimiz esaslara ulaşma görev ve sorumluluğu vardır.

Diğer yandan, saldırı sadece Rojava ve Başur üzerinden de değil, saldıran, saldırtılan sadece DAİŞ de değildir. Bakur'da da Rojhilat'ta da benzer saldırılar vardır ve DAİŞ benzeri faşist yapılar oralarda da bulunmaktadır. Bakur'da Hizbulkontra vardı, Rojhilat'ta ise her türlü çete örgütlenmesi geliştirilmektedir. Şunu görmemiz gerekir ki, bölge genelinde mevcut çatışma, savaş durumu devam etmektedir ve devam edecektir. Bu savaşın merkezinde ise Kürdistan var. Dolayısıyla da Kürdistan merkez olmayı sürdürecektir. Bu noktada savaşın diğer parçalara da daha fazla yayılmasıyla derinleşme ihtimali güçlüdür.

İran'la 2011 yazındaki savaş ardından PJAK'ın gerçekleştirdiği bir ateşkes durumu bulunmaktadır. Şimdi süren bu ateşkes pamuk ipliğiyle bile bağlı değildir. Kürtlerin tutarlılığı temelinde devam eden bir ateşkes konumu vardır. Yoksa İran yaptıklarıyla çoktan ateşkes konumunu bozmuş durumdadır. Son olarak alçakça idamları da gerçekleştirdi ki, bu bir savaş tahrikidir. Kobanê zaferini gölgelemek için Hasekê'den saldırı yapan da İran'dı. Cezire'de katliamları yapan, Hizbulkontrayı saldırtan da İran'dı. Bunların hepsini biliyor, gerçekleri göremeyen, olup bitenleri anlamayan durumda değiliz. Dolayısıyla 2011 güzündeki ateşkesin devam edip etmeyeceği belli değildir. Her an bu durum değişebilir ve Rojhilatê Kürdistan da kapsamlı bir savaş alanı haline gelebilir.

Bakur'daki durumu ise hepimiz takip etmekteyiz. Önder Apo'nun Eyüp sabrıyla, büyük bir duyarlılıkla, tedbirle, insanüstü çabayla yürütmeye çalıştığı bir demokratik çözüm sürecini tersyüz etmek için her taraftan saldırılar yürütülmektedir. Sistemin egemen güçleri, partileri CHP ve MHP bir taraftan, AKP diğer taraftan… Böyle ciddi bir olayı günlük siyasete alet etmek ve içini boşaltmak üzere adeta orta oyunu tarzında kavgayı kendi aralarında sürdürüyorlar. Onların tutumları anlaşılırdır. Gerçekten de tepki duyuyoruz, öfkeleniyoruz. Aslında buna hakkımız yoktur. Tayyip Erdoğan çıktı ve "*Kürt sorunu yok*" dediğinde öfke duyduk. Başbakanlık yapan zat "*fitne*" dedi, öfke duyduk. Halbuki bizim görevimiz öfke yerine doğru anlamak ve onlara karşı doğru, yerinde mücadeleyi geliştirmektir. Fakat öyle görünüyor ki, bizi öfkeyle, tepkiyle hareket eden bir güç olarak görüyorlar. Akılla hareket etmemizi engellemek için böyle öfkelendirmeye ve tepkilendirmeye çalışıyorlar. Halbuki bu onların gerçeğiydi. Tayyip Erdoğan başka ne biter, ne çıkar! Ahmet Davutoğlu'ndan başka ne çıkar! Türk-İslam sentezciliğinin ruhuna işlemiş, ona en çok sarılan insanlardan birisi Ahmet Davutoğlu'dur. Aslında çok şoven bir Türk milliyetçisidir. Dolayısıyla eğer bunlardan öyle olumsuz etkileniyor, tepki duyuyorsak bu şunu gösteriyor, Önder Apo'nun çabalarını doğru anlamıyoruz. O tepki duyuşumuz aslında bu doğru anlamazlıktan kaynaklanıyor. Dolayısıyla görevlerimizi yerine getirememekten kaynaklanıyor.

Esasında ise İmralı'da yürütülen bu insanüstü büyük çabanın muhatapları görevlerine sahip çıkmıyorlar. Görevine sahip çıkmayanların başında ise biz geliyoruz. Tabi sadece biz değiliz, bütün demokratik güçler, özgürlükçü güçler, kadın ve gençlik hareketleri de böyledir. Önder Apo'yu, o büyük çabalarını AKP'ye mecbur bırakıyoruz. Ondan sonrada "*AKP acaba bunu mu şunu mu yaptı? Şu şöyle yanlış olmuyor mu?*" diye kendimizi kandırıyoruz. Bunlar doğru tutumlar değildir. Başkaları yapsa da biz yapmamalıyız, Önder Apo'yu doğru anlamalı, doğru hayata geçirmemeliyiz. Dolayısıyla eleştirilerini de doğru kavramalıyız. Önderliğin mevcut tutumumuz üzerine eleştirileri var ve "*PKK, sürecin gerektirdiği görevleri yerine getiremiyor*" diyor. "*Duruşu bir militan öncü duruş değil sağa sola şantajla yürütmeye çalışıyor*" diyor; bu çok ağır bir eleştiridir, ama gerçeğimizi de yansıtmaktadır. PKK bir istek gücü, bir aydınlatma gücü, bir tehdit gücü değildir. PKK, ilk günden, Önderliksel çıkışından ideolojik grubuna, zindan direnişinden gerillasına, oradan serhildanına kadar bakalım, bunların hiçbirisinde tehdit yoktur. Sadece doğruları söyleme yoktur, uygulama vardır. Düşündüğünü, doğru gördüğünü, kendisini örgütleyerek, doğru tarz ve taktiğe kavuşturarak pratikleştirme vardır. PKK bir tehdit hareketi, bir aydınlatma hareketi, bir öfke hareketi değil, bunlarla birlikte daha önemli özelliği bir uygulama hareketi, pratik hareketi, eylem hareketi olmasıdır.

Seçimlerde demokrasi hareketi başarılı olursa demokratik siyasi çözüm yürüyebilir

Önder Apo şimdi eylemimizin zayıflığını, taktik ve tarz bakımından dönem görevlerinin gereklerini yerine getiremeyen konumda olduğumuzu ifade ediyor. Bu doğrudur. Bakur'daki süreç bu kadar zora sokuluyorsa, bu kadar oyalama zamana yayma gerçekleşiyorsa, AKP'nin bu kadar tahrik edici, davranışları hepimizin, toplumumuzun psikolojisini bozar bir savaş olarak ortaya çıkıyorsa, bunda onları kötüleyen bir tutumla sonuç almayı değil, onların kötülüğüne bunu bağlamayı değil, bizim yetersizliğimize, Önderlik gerçekliğini doğru uygulayamayışımıza bağlayacağız. O halde bu temelde ders çıkarmamız gerekiyor. Hareket olarak bizim, Türkiye'nin tüm demokratik güçlerinin, Önder Apo'nun geliştirdiği süreç, yaptığı açıklamalar, ortaya koyduğu projeler kapsamında çok somut, ertelenemez görev ve sorumluluklar var. 2013 Newrozu'nda bu anlamda tarihi bir demokrasi bildirgesi yayınladı, buna **Özgürlük ve Demokrasi Manifestosu** dedik. Geçen yıl Newroz'da bunun uygulanması için çağrı yaptı. Şimdi Kasım 2014'te ortaya konan **Barış ve Demokratik Müzakere Süreci Taslağı** ve onun somut müzakere başlıklarını ifade eden **28 Şubat Dolmabahçe** açıklaması ardından bunların pratiğe geçirilmesi için herkesi görev ve sorumluluklarına sahip çıkmaya çalışan Newroz bildirisi açıklaması yarın Amed Newroz meydanında milyonların önünde bir kere daha okunacak. Önderlik doğruları ortaya koyuyor. Önderlik çözüm projelerini oluşturuyor, tarihi çağrılarını yapıyor. Önderliksel görev yapılmış oluyor. Gerisi harekete düşüyor, gerisi harekete, halka, demokratik güçlere düşer. Bu kadar Önderlik çabası, çalışması hareket ve halk olarak hepimize büyük görev ve sorumluluklar yükler. Dolayısıyla bu görev ve sorumlulukların sahibi olmamız, gereklerini yerine getirecek bir tutum, çaba içerisinde kesinlikle olmamız gereklidir.

AKP süreci seçim süreciyle birleştirdi. Devletle de bütünleşmek için elinden gelen çabayı harcıyor. Paralel yapı adı altında Fetullahçılarla yürüttüğü mücadelede geldiği nokta burasıdır. Eğer devletle uyumunu, bütünlüğünü güçlendirir, 7 Haziran seçimlerinde de iktidarını bir kere daha sağlamlaştırırsa, ardından Kürdistan özgürlük hareketine saldıracağından şüphe duymamak lazım. Aslında Önder Apo'nun yürüttüğü demokratik çözüm sürecini seçim süreciyle birleştirmesi bu anlama geliyor. **30 Ekim 2014 tarihli Milli Güvenlik Kurulu** toplantısında bu karara vardılar da. Şimdi bu bakımdan mevcut günlük olarak seçim dışında süreci yürütmek üzere çaba harcamamız gereklidir. Önder Apo, yönetimimiz sürecin seçim süreciyle birleştirilmesini eleştirdi, yanlış buldu, onun dışında tutuyor ve ayrı yürütmeye çalışıyoruz, ama karşımızdaki gücün anlayışı, tutumu da budur.

Türkiye'nin nereye gideceği 7 Haziran seçimlerine göre belli olacak. Biz her ne kadar onun dışında tutmaya çalışsak da karşıtlarımız, hükümet ve devlet durumu bu hale getirdi. Buradan neyi olacağı da açık; eğer demokratik güçler, demokrasi hareketi seçimde önemli bir başarı kazanırsa Önder Apo'nun yürüttüğü demokratik siyasi çözüm süreci seçimden sonra da işleyecek. Başta Kürt sorunu olmak üzere Türkiye'nin sorunlarına, demokratikleşme temelinde çözüm arayışları gelişebilir. Yok eğer böyle olmaz da AKP'ye veya karşıtı olan şoven milliyetçi iktidar bloku tek başına iktidar olacak bir sonucu alırsa, bunun Kürtlere dönük, demokratik güçlere dönük yeni bir saldırıyı ortaya çıkartacağı tartışmasızdır. Bu konuda yanılmamalıyız ve ayrım da yapmamalıyız. AKP kazanırsa mı böyle olur, CHP-MHP kazanırsa mı böyle olur dememeliyiz. Al birisini çal ötekine! Birbirlerinden hiçbir farkı yoktur. TC devletinin Kürt karşıtı inkarcı ve imhacı zihniyet ve politik duruşu çerçevesinde bu iki iktidar bloğu arasında çok ciddi bir fark yoktur. Bazıları "*PKK, Kürt hareketi, Önder Apo AKP'ye yakın, AKP ile bu süreci yürütüyor*" diyor. Yok, ondan önce de Ecevit başbakanlığındaki koalisyon hükümeti vardı, Önder Apo ve hareketimiz onlarla da ilişki yürüttü. "*Devletle yürütüyoruz*" dedi ve doğru olan da budur. Bugün iktidarda olan onlar olduğu için, bu temelde mücadele yürütülecek muhatap onlar olduğu için yürütülüyor. Bu açıdan 7 Haziran seçim sonucunun da tanımı şu oluyor: Demokrasi hareketi başarılı olursa demokratik siyasi çözüm yürüyebilir, eğer mevcut iktidar bloklarından herhangi birisi başarılı olursa, Tayyip Erdoğan'ın dediği gibi 400 milletvekilliğiyle meclise girerse, bunun yeni bir soykırım saldırısına dönüşeceğine asla kuşku duymamak lazım. Dolayısıyla savaş ve çatışma olacağı gün gibi açık bir gerçektir. O halde biz bu gerçeklere göre hareket etmek durumundayız.

Savaş durumunu önlemek, sorunların demokratikleşme temelinde çözümünü sağlamak için demokratik siyasetin 7 Haziran'da başarı kazanmasına sağlamaya dönük elimizden gelen çabayı bütün hareket olarak seferber etmeliyiz. İçeride dışarıda, bütün parçalarda böyle bir başarıya kesinlikle seferber olmalıyız. Yönetimimiz böyle bir kararlılığı oluşturdu, Önder Apo bu çalışmalara öncülük ediyor. Önemli bir gelişme de yaşanıyor. Eksiklikleri var, tam bunu garantileyecek bir ittifak düzeyi, demokratik güçlerin tümünü bir blokta birleştirme mümkün olmadı. Ama geçmişe göre çok ileri bir demokrasi bloğu da yaratıldı. ÖDP'nin Birleşik Haziran Hareketi'nin tutumunun dışında kalması oldu, tam katılmadılar. Bu biraz zarar veriyor, ama onun dışında şimdiye kadar olanın çok ötesinde bir ittifak durumu vardır. Güçlü bir Kürdistani bir ittifak oluşturuldu. Bu çok önemliydi. Biz bunun sadece bir seçim ittifakı olmasından da yana değiliz, gerçekten Kürt sorununu çözecek, Kürt demokrasisini Kuzey Kürdistan'da geliştirecek bir ittifak olarak kalıcı kılmaya çalışmalıyız.

Savaş dört parçaya yayılabilir

Türkiye cephesinde de şimdiye kadar olanın çok ötesinde bir bloklaşma var, bazı güçler tutumlarında zayıf kaldılar, ama olanda önemli ve ileri bir düzeydedir. Doğru adaylar, belirlenir ve etkili bir kampanya yürütülürse kazanılabilir. Kazanılmaz diye bir kayıt kesinlikle yoktur. O halde bir boyut olarak seçimleri kazanmayı bütün gücümüzü seferber etmeliyiz, ama diğer yandan her ihtimale karşı da hazır olmalıyız. 7 Haziran seçim sonucu böyle olmaz da tersinden gerçekleşirse, o durumda ortaya çıkacak savaş gerçeğine göre de kendimizi hazır kılmalıyız. Önder Apo en son açıklamaları yaptırırken bize şunu sordu: "*Savaşa da barışı da hazırlar değil mi?*" Biz "evet" tekmilini verdik, bu siyasetleri buna göre yürütüyor. Yoksa örgütten, genel gelişmelerden habersiz, kendi başına yapmıyor. Önderlik gerçeğine bu tekmili verdik, bu güvenceyi verdik. O halde bunun gereklerini yerine getireceğiz, bunun gereklerini yapacağız.

Şu ortaya çıkıyor, zaten Başur ve Rojava'da savaş devam ediyor, önümüzdeki yıl içerisinde mevcut savaş durumu dört parçaya yayılabilir. Rojhilat da Bakur da bir savaş haline gelebilir. Hareket olarak bunun gereklerine göre hazır olmalıyız. İstekli olmamalıyız ama gerektiğinde dört parçada birden savaşmaktan da asla geri duramayız. O halde dört parçanın halkı, dört parçanın özgürlük güçleri kendilerini her an ortaya çıkabilecek saldırılar karşısında ülkeyi ve halkı savunmak üzere hazır olmalılar. Hazırlıklarını buna göre yeterli düzeyde mutlaka geliştirmeliler. Bunun çok önemli bir yönü halk savunma güçlerini büyütmektir. Önder Apo "*her parçada gerilla 50 bini aşabilir*" dedi. Her parçada yüz bine ulaşan potansiyelimizin bulunduğunu söyledi. O halde bunları pratikleştirme zamanıdır.

Diğer yandan, halk savunma güçlerinin eğitimi ve örgütlenmesi de önemlidir. Gücü sadece nicelik olarak görmemek lazım. Hazırlık çalışmalarını nicelik düzeyinde tutmamak gereklidir. Vuruş gücünü arttıran çok önemli bir olay eğitimdir, o da eğitim ve örgütlenme ile kazanılır. O halde halk savunma güçlerinin ideolojik ve örgütsel eğitimini en ileri düzeye çıkarmalıyız. Üçüncüsü de, halkın buna göre hazırlanması, savaşan halk gerçekliğine göre örgütlenmemiz, demokratik ulus inşasını savaşan halk gerçekliği çizgisinde gerçekleştirmemiz önemli. Önder Apo'nun bir uyarısı da bu temelde oldu. Rojava pratiği de bize bunu açıkça gösterdi, aslında Bakur pratiği de buna benzerdir. Yani savaş dursun da kendimizi inşa edelim, anlayışı yanıştır. Bu, beklentiye yol açıyor ve savaşı da olumsuz etkiliyor. O halde her an gelişebilecek saldırı karşısında devrimi savunmak, ülkeyi, halkı ve özgürlüğü savunmak üzere kendimizi hazır tutan bir demokratik toplum inşasını, demokratik ulus inşasını, demokratik öz yönetimi geliştireceğiz, gerçekleştireceğiz. Bunu esas alırsak bu durumda inşa çalışmalarımız da demokratik ulusu, demokratik konfederalizm çalışmalarımızı da her alanda çok güçlü ve etkili bir biçimde yürütebiliriz. Gerçek durumla birleşen çalışma doğru yürür, ama kopartılırsa, koşullardan farklı olursa, savunma ile inşa

bir birinden kopuk ele alınır, birlikte bütünlüklü olarak ele alınamazsa ne inşa yürütülebilir ne de savunma. O halde düzelttiğimiz ölçüde bu çalışmaları geliştireceğiz.

Ortadoğu'da iki proje çatışıyor

Mevcut Ortadoğu'ya dayatılan savaşın karakteri Ortadoğu'yu bölüp parçalamadır. Herkesi zayıf düşürmeye çalışıyorlar. Bize yansıyan kesinlikle budur. Dışımızdaki güçlere de baktığımızda herkese yansıyanın da bu olduğu görülebilir. En büyük karşıtımız Türkiye'deki devlet ve hükümettir, onlar da bizim gibi söylüyorlar. İran zaten aynı durumda duruyor. Şimdi ortaya çıkan, aslında kimsenin Ortadoğu'daki mevcut kaos ve savaş durumunu ortadan kaldırmak için kimsenin projesi yok. ABD 90'ların başında Yeni Dünya Düzeni planı çerçevesinde Büyük Ortadoğu Projesi sözünü dillendirdi. İçini dolduramadı. Bu projenin içinde bir şey yoktur. Bu proje temelinde gelişen pratik Ortadoğu'nun bölünüp parçalanması, çatıştırılması, Ortadoğu dinamiklerinin zayıflatılmasıdır. Bunun da bir siyonist proje ihtimali fazladır. Bütün bunların aslında İsrail'in politikaları olması, projeleri olması ihtimali fazladır. Böyle midir değil midir, bir şey diyemeyiz ama gerçek bunu gösteriyor. Öyle olmaya bilir de kimden kaynaklandığını bilemiyoruz ama iki proje çatışıyor; biri Ortadoğu'nun bölüp parçalayan, çatıştıran, gücünü bitiren proje, diğeri Önder Apo'nun Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi projesidir. Savaşı bitirecek, halkları kardeşçe bir arada tutacak, özgür ve demokratik yaşamı var edecek proje kesinlikle Demokratik Ortadoğu projesidir. Diğeri Ortadoğu'yu tarihinden kopardığı gibi günümüzde de dinamiklerini tüketen bir proje oluyor. Bu uygulanıyor, mevcut DAİŞ saldırıları, DAİŞ gibi provokasyon güçlerinin arkasında da Ortadoğu'yu bölüp parçalayan, gücünü tüketmek isteyen proje bulunuyor.

Bütün bunlar karşısında öncelikle olup bitenleri doğru anlamalıyız. Önder Apo uyardı ve sert eleştirilerde bulundu. Zihniyet ve irade yetersizliğinden söz etti. Temel sorunumuzun bu olduğunu belirtti ve zihniyet yetersizliği aslında olup bitenleri, yaşananları doğru ve yeterli anlamamak oluyor. Ortadoğu'da yaşananları, Kürdistan'a dayatılanları doğru ve yeterli anlamamak, ona karşı doğru bir strateji ve taktik duruş gösterememeyi, günlük yaratıcı, sonuç alıcı taktikler, pratik politikalar üretememeyi getiriyor. Önder Apo'nun 26 Haziran tarihli mektubunun eleştirisinin temel içeriği buydu. Hareket olarak bizim de özeleştirimizin temel içeriği bu durumumuzu aşma sözü oldu. Çözümü burada gördük, zihniyet yetersizliğini gidermek, olup bitenleri Önderlik çizgisinde doğru anlamak ve onlara karşı günlük olarak doğru ve yeterli tutum geliştirebilmek… Demek ki anlam gücümüzü geliştirmeliyiz ve derinleştirmeliyiz. Bunun içinde Önderlik çizgisini özümsemek, Önderlik gerçeğini özümsemek, bölgede, Kürdistan'da dünyada yaşananları bu çizgi temelinde derinliğine anlamak büyük önem taşıyor. Bütün arkadaşlar böyle bir anlam gücünü kesinlikle geliştirmeye çalışmalılar. Yeni dönemin başaran Apocu militanı olmak kesinlikle böyle bir anlam gücü kazanmaya, bunu sağlayacak zihniyet devrimi yapmaya bağlıdır. Başarının, çizgiyi doğru anlamanın, çizgiyi başarıyla uygulamanın yolu kesinlikle buradan geçiyor. Doğru tarz ve taktik güç haline gelmek, doğru, yeterli ve derinlikli kavrayışa, anlayışa dayanıyor. O halde Ortadoğu'daki olup bitenleri, Kürdistan'a dayatılanları doğru anlamalıyız. Kimin dost kimin düşman olduğunu doğru bilmeliyiz. Kim ne yapmak istiyor? Kim ne kadar tehlikeli? Hangi çatışmadan nasıl yararlanılabilir? Kimin ne kadar dost ne kadar düşman olunabilir? Kiminle birlikte kiminle karşıt olunabilir? Bu soruları doğru bir analizi, yeterli bir tespiti kesinlikle önemlidir. Bunu doğru yapamazsak pratikte başarı kazanamayız.

Bununla birlikte ikinci konu ise, irade yetersizliğiydi. İrademizi yeterli hale getirmek demek, günlük doğru tarz ve taktik uygulama içinde olmayı yaratıcı bir biçimde becermek demektir. Tarz ve taktik zenginliğine ulaşmak demektir, bunu sağlayacak bir yaratıcılığa kavuşmak demektir. Bunun bir yolu Önderlik çizgisini doğru anlamak, anlam derinliği kazanmaktır. Ama sadece bu da değil, pratiğin de kendine göre dili vardır. Tarz ve taktikte zengin ve yaratıcı olabilmeyi becerebilmemiz gerekli. Taktik ve tarz bakımından zenginlik, yaratıcılık nedir? Bunu nasıl sağlarız? Bir tanesi girişkenliktir. Önemli görebildiğimiz, günümüz açısından çok lazım olan girişkenlik, ataklıktır. İmkan ve fırsatları doğru değerlendirebilmek, öyle ki, bu kadar imkan ve fırsat var. Kürdistan'da ve yurtdışında toplum ayakta. PKK'nin doğuş dönemiyle kıyaslandığında her gün birkaç devrimi yapılabilecek imkana ve fırsata sahip olma durumu var, ama bunlar kullanılmıyor. Bir bekleme, izleme, azdan alma, yetinmecilik durumu var. Çok sınırlı olanla yetiniliyor. Risk üstlenme zayıf, girişkenlik az, hamlecilik yok. Tarz ve taktik olmanın çok önemli bir şeyi hamlecilik, ataklık, girişkenliktir. Bu çok çok önemlidir. Öyle ki, arkadaşlarımız, her birimiz olduğumuz imkan ve fırsatları değerlendirsek Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında her gün devrim yaparız.

■ İran yaptıklarıyla çoktan ateşkes konumunu bozmuş durumdadır. Son olarak alçakça idamları da gerçekleştirdi ki, bu bir savaş tahrikidir. Kobanê zaferini gölgelemek için Hasekê'den saldırı yapan da İran'dı. Cezire'de katliamları yapan, Hizbulkontrayı saldırtan da İran'dı. 2011 güzündeki ateşkesin devam edip etmeyeceği belli değildir.

PKK'nin eylem ruhunu doğru anlayacaksak Mazlum'a, Agit'e, Beritan'a, Sara'ya bakacağız

Hiçbir devrimde, hiçbir ulusal kurtuluş hareketinde, özgürlük hareketinde bu kadar büyük bir halk desteği, bu kadar cesaret ve fedekarlık kazanmış bir halk gerçeği ortaya çıkmamıştır. Bunları daha büyük güç, daha büyük değer mi olabilir. Ama değeri burada görmeme var. Halkın gücünü, değerini anlamama var. Paradigma değiştirememek, demokratik modernite kuramını anlamamak, **Demokratik-Ekolojik-Kadın Özgürlükçü Paradigma**'ya göre hareket edememek burada ortaya çıkıyor. Değer ve güç parada, silahta, sayıda görülüyor. Halkın gücünde görülmüyor, halkın bilincinde, iradesinde, onun iş yapma yetisinde görünmüyor. Ondan dolayı da bir hantallık var, ağırlık var, tembellik var. Fırsat ve imkanları heba eden, heder eden bir durum var. Bu konuda kendimize Önderlik gerçekliğinden başka örnek bulabilir miyiz? Önder Apo bizi burada eleştirdi. Örneğin, Mazlum Doğan gerçeğini böyle anlayalım. Zindanda beklemedi, "*talimat gelsin*" demedi. "*Buradaki örgütümüz karar alsın*" da demedi, örgütün kararının da geciktiğini görünce çizgi neyi gerektiriyorsa yalnız başına yürüdü. Eğer Newroz direnişçiliğini doğru anlayacaksak, **Mazlum Doğan** gerçeğini, dolayısıyla PKK'nin eylem ruhunu doğru anlayacaksak buraya bakalım. **Mahsum Korkmaz** örneğine bakalım, bu kadar engele ve geri çekmeye rağmen "*başkaları yapmıyor ben de yapmam*" demedi. Anladığı kadar, hiçbir tereddüt göstermeden uygulama geliştirdi. Şehit **Beritan** gerçeğine bakalım, "*üst yönetimimiz teslim olmuş, etrafımız kuşatılmış, yapabileceğim bir şey kalmadi*" dedi mi? Yoksa Apocu ruh, çizgi, mücadele gerçeği nedir, onu anlayıp uygulamasını mı geliştirdi? İkincisini yaptı. Sara gerçeğini anlayalım, bu Ocak **PKK Sakine Cansız Ocağı**, arkadaşlar Ocak'ta eğitim gördü, pratiğe gidecekler. Eğer hamle ruhu, girişkenlik, imkan ve fırsatların üzerine en küçük bir zayıflık göstermeden gitme için örnek arayacaksak Sakine Cansız örneğini alalım. Yerinde durmayan, hiçbir şeyle yetinmeyen, olup bitenleri yeterli görmeyen, her an başka şeylerin arayışı ve peşinde olan değil miydi? Öyleydi. Bu tarz önemli ve bunu kesinlikle anlamalıyız. Önderlik ve şehitler gerçeğinden doğru girişken, hamleci bir tarzı edinmeliyiz.

Kobanê şehitleri yoktan var ettiler

2015 mücadele yılının, özgürlük yürüyüşünün başarısı, birincisi, doğru anlamak kadar tarzda böyle bir düzeltmeye bağlıdır. İkincisi, cesaret ve fedaraklığı küçümsemememiz lazım. Bu, çok önemli bir düzeye geldi. Hareket olarak da halk olarak da tam bir fedailik hakim. Kürt toplumu 40 yıl önce böyle değildi. Kültürel soykırım rejimi bütün özelliklerinden düşürmüştü. Önder Apo, "*teslim alınmış, kendi gerçeğine ihanet ettirilmiş toplum ve insan duruşu*" dedi. Oradan bugüne gelindi. Bugün ki toplumsallık, fedailik eşi bulunmaz, örneği bulunmaz bir düzeydir. Bu halkta yaşanıyor, kadın hareketinde yaşanıyor, gençlik hareketinde yaşanıyor. 8 Mart kutlamaları oldu, gördük. Kürdistan'da bütün cihanı aydınlatan kadın özgürlük devrimi şekilleniyor, gelişiyor ve yayılıyor. Gençliğin kahramanlığından gördük, özellikle de gerillada gördük.

Eğitim devremizin adı **Kobanê Şehitleri Devresi**'ydi, Kobanê direnişi devresi. Zindan direnişiyle başlayan PKK'nin fedai militan çizgisini ortaya koyan kahramanlık duruşunun en son temsilcisi Kobanê direnişçiliği oldu. Kobanê şehitleri yoktan var ettiler. En son noktaya kadar kazanma umutlarını kaybetmediler. Kobanê düştü, yeniden kurtarıldı. O düşüşü kabul etmeyen, oradan kurtuluşu başlatan ve Kobanê'ye bir zafer ocağı haline getiren Kobanê'nin kahraman şehitleri oldu. **Arînleri**, **Gelhatları, Diyarları, Destinaları, Özgürleri, Hebunları** böyle anlamak lazım. Apocu cesaret ve fedakarlık, fedailik Kobanê direnişinde de kendisini bariz ortaya koydu. Önder Apo'nun '*umut zaferden daha değerlî*' sözünü Kobanê'yi kurtarma umudu son ana kadar bu militanların esas aldıkları oldu ve başardılar da. Küçük bir umut kırıntısı doğru ele alınır ve üzerinde durulursa oradan büyük zafer yaratılabileceğini, bu Apocu ilkeyi Kobanê direnişçiliği kanıtladı. Demek ki Kobanê direniş gerçeğini, onun fedai ruhunu, cesaret ve fedekarlığını doğru anlamamız gerekiyor. Tarzımızın önemli bir boyutu da budur. Bunlar yetmiyor, girişkenlik ve fedailikle birlikte koparıcılık da önemlidir. Yani sonuç alıcılık. Koparıcı tarz, sonuç alıcı tarz çok beceremediğimiz tarz ve taktik yandır. Önder Apo'nun eleştirilerinin en çok yoğunlaştığı yer de burasıdır. Önderlik "*benim bir işe başlayışım değil, bitirişim görkemlidir*" dedi. "*Siz sonucuna bakın, başına bakmayın*" dedi. Bütün mücadele pratiklerini bu konuda örnek gösterdi. Apocu tarz olarak bunu ortaya koydu. Önder Apo öyle şatafatlı, gösterişli bir başlangıç yapıp da sonunda yeniden ezilen büzülen bir tarzın sahibi olmadı. Sonunda zafer kazanan, her ortamda koparıp almayı bilen tarzın sahibi oldu.

■ Kobanê şehitleri yoktan var ettiler. En son noktaya kadar kazanma umutlarını kaybetmediler. Kobanê düştü, yeniden kurtarıldı. O düşüşü kabul etmeyen, oradan kurtuluşu başlatan ve Kobanê'ye bir zafer ocağı haline getiren Kobanê'nin kahraman şehitleri oldu. Arînleri böyle anlamak lazım, Gelhatları, Diyarları, Destinaları, Özgürleri, Hebunları böyle anlamak lazım.

İşte biz bu noktada eksiğiz. Girişkenlik zayıflıkları var ama onu aşan çok önemli pratikler var. Cesaret ve fedekarlık konusunda denecek hiçbir şey yok. İnsanlığa heyecan veriyor, umut veriyor, ama koparıcılık, sonuç alıcılık, sonuçta kazanan olmak çok çok önemlidir. İşte burada zayıflıklarımız var. Bu yeterince önemsenmiyor, dikkate alınmıyor. Aslında bunun gerektiği dayanma, süreklilik gösterilmiyor. İşte burada parçalılık, kopukluk olumsuz rol oynuyor. Sonunu getiremiyoruz, devam ettiremiyoruz, kazandığımız zaferi elde tutamıyoruz. Kazandığımızı da kaybeder noktaya geliyoruz. İşte Rojava'ya şimdi dayatılan saldırılar da bu anlama geliyor. "*Sürdüremezler! Kazandılar ama üzerlerine gidersek kaybettiririz…*" Bizi biliyorlar ve üzerimize geliyorlar. Kazandığımız zaferi geri almak için, kaybettirmek için yeni saldırılar yapıyorlar. Buna düşmememiz lazım. En çok kendimizi bu konuda eğitmemiz gerekiyor. En fazla değişim dönüşüm gerçekleştireceğimiz, kişilik devrimi yapacağımız nokta burasıdır. Bu husus aklın kullanımını, örgütsel disiplini, örgütlü hareket etmeyi, bütünlüğü gerektiriyor. Yani yorulmamayı, durmamayı, tıkanmamayı, kopukluk yaşamamayı ifade ediyor. Biz de bu konularda ciddi eksiklikler ve zayıflıklar var. Önderliğe bakarak, Önderlik çizgisinde yürüyen şehitlerimizin gerçeğine bakarak ders çıkarmaya çalışmalıyız. **Reşit** yoldaş bir düzeltme hareketini en azından bu temelde gerçekleştirmek üzere çok çalıştı. O da bundan muzdaripti. Bütün çabaları bu koparıcı olamamayı, sonunu getirememeyi aşmak üzere girişkenlikti. **Kemal Pir** tarzı kendini en çok burada gösteriyordu. Eğitim, örgüt ve eylemi iç içe yürütmek ve sonuç almak. Sonuç almayı, sonunda başarmayı mutlaka gerçekleştirmek… Gösteriş için, bir şeyleri yapıyor diye göstermek için değil, hedeflediğini başarmak üzere bir işe girmek… Bu bizim için çok çok önemli bir husustur.

Önderlik tarzına ulaşmamızın ölçütü kesinlikle budur. Bu noktada bütün eksikliklerimizi, eleştiri-özeleştiriyle, yoğunlaşmayla gidermeliyiz, kendimizi düzeltmeliyiz ve bunları aşmalıyız. Koparıcı olmak, sonuç alıcı olmak, sonuna kadar gitmek, bir atımlık barut olmamak, sonuna kadar gitmek, kazanmak ve başarıyı koruyabilmek önemlidir. Tarzımızın çok önemli bir gerçeği, ilkesi bu olmalı. Tarz düzeltmesinde en fazla yoğunlaşmamız gereken nokta bunlar olmalıdır.

Bunlarla birlikte biz bir özgürlük hareketiyiz, farklılıklara dayalı eşitlik hareketiyiz, paylaşım hareketiyiz. Demokratik komünalizmin ilkelerini, parti yaşamının ilke ve ölçülerini, mücadelenin, yaşamın her alanında en üst düzeye hayata geçirmemiz gerekiyor. Örgütlenmiş ve eyleme geçmiş hakikat olma gerçeğini her yoldaş, anlayış ve tarz düzeltmesi temelinde hayata geçirmeyi bilmelidir. Bir lokma, bir hırka felsefesiyle yaşayarak, Önder Apo 1. Manifesto'da da halktan biri gibi yaşamak sözü ile bunu ifade etmişti. Halktan biri gibi yaşayarak halka demokratik toplum yaşamını, demokratik komünal yaşamı bilinç olarak, pratik olarak aşılayarak öncülük etmemiz esas olmaktadır. Bu konuda eleştirdiğimiz parti dışı bireyci, maddiyatçı, kendine göre anlayışları kesinlikle aşılması, pratikte bir izinin bile yaşanmaması gerekiyor. Biz bir demokratik sosyalizm hareketiyiz. Demokratik sosyalizmin özü demokratik komünalizmdir. Özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik, paylaşım, dayanışma ilkelidir. Demokratik toplum duruşu, politik-ahlaki toplum gerçeğinin hayata geçirilmesidir. O halde parti hareketi olarak özgürlük mücadelesine öncülük eden bir demokratik sosyalist hareket olarak, ideolojimizin ve felsefemizin gereklerini pratikte eksiksiz hayata geçireceğiz, onun gereklerine göre yaşayacağız, onun gereklerine göre çalışacağız ve bu temelde de sonuç alacağız. Öncülük görevlerini bu esas üzerinde gerçekleştireceğiz.

2014-2015 kış devreleri boyunca eğitimimizi bu esaslar üzerinde yaptık. En son eleştiri-özeleştiri platformlarını böyle kişilikler olma temelinde gerçekleştirdik. Arkadaşlar sözlerini bu esas üzerinde verdiler, pratiğe gitme onayını da bu temelde alıyorlar. O halde bunun gereklerini pratikte eksiksiz bir biçimde, yüksek başarıyla yerine getirmekte her bir arkadaşın boynunun borucudur. Önderlik ve şehitler çizgisi doğru anlaşılır, bu çizgide kararlı yürünürse de böyle bir ortamda, bunun gereklerini pratikte getirilmemesi diye bir durum kesinlikle yoktur. Bu anlamda aslında eğitimin sonuçları pratiğe yeterli bir düzeyde aktarıldığında ortaya çıkacak olan başarıdır, zaferdir. Bu noktada doğru hareket etmeyi bilelim, Önderlik ve şehitler gerçeğine göre hareket etmeyi bilelim, öyle hareket ettik mi de kazanacağımıza, başaracağımıza dair sonuna kadar kendimize inanalım, güvenelim.

Bu esas üzerinden bir kere daha tüm yoldaşların Newroz Özgürlük ve Direniş Bayramlarını genel yönetimimiz adına kutluyor, önümüzdeki mücadele yılında tüm yoldaşlara üstün başarılar diliyorum.

Yaşasın Demokratik Sosyalizm!
Bijî Newroz!
Bijî Serok Apo!

20 Mart 2015

PKK'nin Tüm Kadro ve Sempatizanlarına!

Yönetim ve çalışma tarzımızı düzeltelim, yeni Newroz yılında görevlerimizi Apocu tarzla başaralım!

Değerli Yoldaşlar!

Yeni bir Newroz bayramını yaşıyoruz. Hareket ve halk olarak bu Newroz'u Rojava ve Başur direnişleri, Kobanê ve Til Hemis zaferleri temelinde kutluyoruz. Yeni Newroz yılında direnme ve başarma umudumuz ve irademiz her zamankinden çok daha güçlüdür. Bu temelde başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, yurtsever halkımızın ve insanlığın birlik, direniş ve özgürlük günü olan Newroz bayramlarını kutluyoruz. Newrozları Newroz yapan ulusal kahramanlarımız Mazlum Doğan ve **Mahsum Korkmaz** yoldaşlar şahsında tüm kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Özgürlük mücadelemizin kahraman şehitlerinin izinde ve Önderlik çizgisinde yeni Newroz yılını her zamankinden daha fazla başarılarla dolu bir yıl haline getireceğimize dair kararlılığımızı ve iddiamızı bir kere daha ifade ediyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

Yeni Newroz yılına Rojava ve Başur'da DAİŞ faşizmine karşı yürütülen yüksek yoğunluklu direnme savaşı içinde giriyoruz. Neredeyse tüm Ortadoğu'daki gelişmeleri bu savaş ile Önder Apo'nun gerçekleştirmeye çalıştığı diyalogdan müzakereye geçme süreci belirliyor. Biz de hareket ve halk olarak üzerimize düşen görevleri her alanda başarıyla yürütmek üzere kendimizi çok yönlü hazırlamış bulunuyoruz. Bu temelde 2015 yılında üzerimize düşen ve Önderlik çizgisinin gerektirdiği tüm görev ve sorumlulukları başarıyla yerine getirme iddiamız ve kararlılığımız her zamankinden yüksektir.

Bilindiği gibi Önder Apo 2014 yılı Kasımında '**Barış ve Demokratik Müzakere Süreci Taslağı**' başlıklı yeni bir çözüm planı sundu. Böyle bir planla AKP'nin oyunlarını bozmak, içine girilmekte olan seçim sürecine müdahale etmek istedi. Biz hareket olarak bu planı bütün yönleriyle kabul ettiğimizi açıkladık ve Önder Apo'yla birlikte bunun başarısı için çalışacağımıza dair kamuoyuna açıklama yaptık. Bu çerçevede Önderliğimizin ve hareketimizin yürüttüğü çalışmalar, başta AKP hükümeti olmak üzere kültürel soykırım sistemini yürüten TC devletini ciddi bir biçimde sıkıştırdı ve zora soktu. Öyle ki bilinen iktidar blokları arasında yeni ve son derece sert bir çatışma durumu ortaya çıktı. Önder Apo'nun sunduğu 'Müzakere Süreci Taslağı' temelinde demokratik siyasetin önü açıldı ve HDP öncülüğünde tüm demokratik güçleri birleştiren ve zafer kazanma iddiasını çok güçlü bir biçimde geliştiren seçim ittifakı giderek gelişmeye ve güçlenmeye başladı.

İşte böyle bir ortamda hem demokrasi hamlesini daha da büyütmek ve güçlendirmek hem de Türkiye'nin farklı iktidar blokları arasındaki çatışmadan demokratik siyaseti daha çok yararlandırarak ve güçlendirerek çıkarmak üzere Önder Apo 28 Şubat 2015 tarihinde kendisi ile görüşen HDP heyeti aracılığıyla yeni bir açıklama daha yaptı. Şimdi içte ve dışta tüm kamuoyu bu açıklamayı tartışıyor. Herkes kendi cephesinden bu açıklamanın ne anlama geldiğini ve açıklamayı kendilerinin nasıl değerlendirmesi ve tutum geliştirmesi gerektiğini belirlemeye çalışıyor. Türkiye'deki siyasi süreci yine Önder Apo'nun tutumu ve demokratik müzakereyi geliştirmek üzere yaratıcı yöntemlerle yürüttüğü çalışmalar belirliyor. Kuşkusuz herkes gibi ve herkesten daha fazla bizim söz konusu Önderlik açıklamaları üzerinde durmamız, yoğunlaşmamız, tartışarak ne anlama geldiğini doğru ve yeterli bir biçimde bilince çıkartarak, gereklerini pratikte yerine

getirmemiz gerekiyor.

Bu noktada hemen şu hususları belirtmemizde yarar vardır: Önder Apo'nun demokratik siyasetin önünü açmayı öngören son açıklaması üzerine herkesten önce ve en büyük tepkiyi AKP cephesi verdi. Bizzat Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan "*hasretle beklediğimiz açıklama*" diyerek ne kadar zor ve sıkışık durumda olduklarını ortaya koydu. Demek ki '**Yeşil Ergenekon**' olarak tanımladığımız AKP cephesi çok sıkışıktır ve ciddi bir yıkılma, aşılma sürecini yaşamaktadır. Buna karşı '**Beyaz Ergenekon**' olarak tanımladığımız cephenin de söz konusu açıklamaya yönelik önemli tepkileri olmuştur. Kendine sol ve demokrat diyen bazı çevreleri de buraya eklediğimizde, ortaya ciddi bir anlamazlık ya da her şeye kendi iktidar çıkarları temelinde bakma durumu çıkmaktadır. Bunlar da söz konusu açıklamayı "*AKP'yi kurtarma operasyonu*" şeklinde değerlendirerek, gerçekle hiçbir ilişkisi olmayan, safsatayı aşmayan açıklamalarda bulunmuşlardır.

Beyaz Ergenekoncu iktidar bloğunun söz konusu açıklamayı "*AKP'yi kurtarma operasyonu*" olarak görmesi ve açıklamayı seçim süreciyle bağlantılandırması aslında bu cephenin ne kadar dar, çıkarcı, kendi iktidarını yaratmayı öngören bir yaklaşım içinde olduğunu ortaya koymaktadır. Yoksa Kürt sorunu gibi Türkiye'nin her şeyini belirleyen bir sorunun demokratik siyasetle çözümü için yapılan açıklamaları, azıcık demokratik tutumu olan hiç kimse böyle değerlendirmez. Zihniyetinde ve politikasında bir nebze demokrasi bulunan hiçbir ideolojik-siyasi akım, barış ve demokratik çözüm çağrısını, bunun için demokratik müzakere çağrısını böyle olumsuz ele almaz.

Türkiye'de birbiriyle sert iktidar kavgası veren bloklar 28 Şubat tarihli açıklamaya karşı bu tür tavırlar geliştirirken, aynı zamanda hareketimize karşı psikolojik savaşı tırmandırmaktan ve "*İmralı ile Kandil arasında bir farklılık ve çelişki var*" sözleriyle Kürt kamuoyunun ve demokratik siyasetin kafasını karıştırmaktan da geri durmamaktadırlar. Böylelikle aslında birbirleriyle sert iktidar kavgası yürüten bu her iki iktidar bloğunun da inkar ve imha sistemiyle, yani Kürt'e dayatılan kültürel soykırım rejimiyle ne kadar bağlantılı ve ilişkili oldukları, bu temelde yürütülen topyekün özel savaşın birer parçası durumunda bulundukları ortaya çıkmaktadır.

Kuşkusuz biz hareket olarak Önder Apo'nun söz konusu açıklamasını derinden anlamaya ve böyle bir açıklamayla ne yapmak istediğini ve neleri amaçladığını bilince çıkarmaya çalıştık. Bu da son derece doğal, gerekli ve anlamlıydı. Çünkü Önder Apo yeni bir hamle yapıyordu ve böyle bir hamle herkesten çok hareket ve halk olarak bizim üzerimize görev ve sorumluluklar yüklemekteydi. Dolayısıyla yapılan hamleyi ve onun ortaya çıkardığı görev ve sorumlulukları doğru ve yeterli bir biçimde anlamalıydık ki, yerinde ve zamanında onların gereklerini yerine getirebilelim. Tıpkı 'Barış ve Demokratik Müzakere Süreci Taslağı'na sahip çıkıp, bu temelde üzerimize düşen görevleri doğru bir biçimde yerine getirmeye çalışarak siyasi sürece etkide bulunmamız gibi, bu son açıklamayı da doğru ve yeterli şekilde anlayarak siyasi sürece aktif katılmak ve etkide bulunmak istedik.

> "Önder Apo, 'Hedefi büyük olanın çabası da büyük olur' dedi. Bir devrimci her zaman büyük hedefler peşinde olur. Hayalleri büyük olur, tutkuları büyük olur, planlamaları da büyük olur. Dolayısıyla da büyük çalışan olur, mücadele eden olur."

> "Önder Apo, 'benim en temel özelliğim örgütsel çizgi savaşçılığımdır' dedi. Partiyi böyle bir çizgi savaşımıyla var etti. İdeolojik-örgütsel mücadele yürütülmeden kadro ölçüleri korunamaz, partinin ilke ve ölçülerine göre bir parti yaşamı, kadro yaşamı ortaya çıkartılamaz."

Önder Apo hamleyi başlattı

Önder Apo, açıklamayı HDP heyetine yaptırırken, aynı zamanda geçmiş tarihi sürecin çok somut ve kapsamlı bir değerlendirmesini de yaptı. Bu temelde yaptığı açıklamaların dayandığı fikirleri ve çözümlemeleri ortaya koyarak, bizim süreci doğru ve yeterli anlamamızı istedi. Hareket olarak, Önderliğimizin bu değerlendirmelerini okuduk ve tartışarak daha derinden kavramaya, bilince çıkarmaya çalıştık. Şimdi bunun gereklerini gayretle yerine getirme çabası içindeyiz. Görevleri başarmamız için de süreç üzerinde daha çok yoğunlaşmamız, derinleşmemiz ve süreci daha yakından takip etmemiz gerektiğini bilince çıkardık. Böylelikle de Önder Apo'nun açıklamalarının "*Anlamadık, AKP'ye fazla güç mü veriyor*" veya "*Ben AKP'nin demokratikleşeceğine ve Kürt sorununu çözeceğine inanmıyorum*" gibi söz ve anlayışlarla karşılanamayacağını çok net biçimde gördük. Bu tür ifadeler gerçeği yansıtmadığı gibi, ciddi bir ideolojik ve politik değer de taşımıyor. Bir de bu söz ve davranışlar ucuz suçlama ve töhmet altında bırakma özelliği taşıyor. Sanki Önder Apo ve yönetimimiz, böyle bir politika izlerken AKP'ye güveniyormuş gibi, Kürt sorununun çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini AKP'den bekliyormuş gibi bir izlenim veriyor. Elbette bunlar doğru değildir; hatta bu sözler haksız bir suçlama niteliğindedir.

Çok iyi biliyoruz ki, AKP'yi ve devleti en iyi tanıyan ve çözümleyen Önder Apo'dur. Bunlar Savunmalarda kapsamlı bir biçimde ortaya konduğu gibi günlük yürütülen politikalarla da net bir biçimde tüm kamuoyuna gösterilmektedir. Önder Apo'nun açıklama ve çabalarına 'birilerine destek vermek' ya da 'birinden yana olmak' gibi yaklaşmak kesinlikle yanlıştır. Böyle bir yaklaşım Türkiye'de sadece Beyaz ve Yeşil Ergenekon iktidar bloklarının var olduğunu, her türlü çelişki ve çatışmanın bunlardan kaynaklandığını, siyaseti bu durumun belirlediğini kabul etmeye götürür ki, buradan da ciddi yanılgılar ve yanlış düşünceler ortaya çıkar. Biz çok iyi biliyoruz ki, Türkiye'de sadece Yeşil ve Beyaz Ergenekon iktidar blokları yoktur. Türkiye'deki çelişki ve çatışmalar sadece bu iki blok arasında değildir. Üçüncü taraflar da vardır ki, hareketimizin Kürt sorununun siyasi çözümü temelinde geliştirmeye çalıştığı demokratik siyaset böyle bir üçüncü çizgiyi ifade etmektedir. Dolayısıyla 28 Şubat tarihli açıklamanın bu üçüncü çizgiyi temsil etme, yani demokratik siyaseti geliştirme ve güçlendirme boyutunu görmek gerekir. Kendisini özgürlük ve demokrasi çizgisi olarak ortaya koyup diğer güçleri buna göre değerlendirmek yerine, yapılan açıklamaları ve izlenen politikaları '*şu veya bu iktidar bloğuna hizmet ediyor*' biçiminde değerlendirmek, Türkiye'de sadece iki siyasi iktidar bloğunun var olduğunu, dolayısıyla da herhangi birinden yana olmak zorunda bulunulduğunu kabul etmeye götürür. Bu da kesinlikle doğru bir tutum ve Türkiye gerçeğinin doğru ve yeterli bir teorik, siyasi çözümlemesi değildir.

Şunu net olarak ifade etmeliyiz: Nasıl ki Önder Apo 2014 Kasımında 'Barış ve Demokratik Çözüm Süreci Taslağı'yla döneme müdahale etmişse, 28 Şubat 2015 tarihli açıklamayla da döneme benzer bir müdahalede bulunmuştur. Bu açıklama, demokratik siyaseti hem stratejik ve hem de taktik olarak geliştirme ve güçlendirmeyi hedeflemektedir. Dikkat edilirse Beyaz ve Yeşil Ergenekon blokları arasında var olan çelişki ve çatışmanın devam edeceği görülmektedir. Yine yakın zamanda tarafların birbiri üzerinde etkinlik kurarak bu çatışmayı sona erdirmemesi önemlidir. Çünkü söz konusu çelişki ve çatışma içerisinde taraflar birbirini zayıflatırken, demokratik siyaset çizgisi bundan yararlanarak kendisini geliştirip güçlendirir, devlet ve toplum siyasetinde etkili ve hatta belirleyici güç haline getirir. Kuşkusuz bu oldukça önemli bir durumdur ve herkesin bu gerçeği görmesi gerekir. Öyle mevcut siyasi blokları, iktidar çatışmalarını, güç dengelerini görmeden ve değerlendirmeden, sadece ajitasyona dayalı basit yaklaşımlar stratejik bir analiz değeri taşımaz. Dolayısıyla da doğruyu ve gerçeği tam olarak ifade etmez. Bu nedenle de iktidar blokları arasındaki çelişki ve çatışmayı görmek, bunun sürmesinden ve bundan demokratik siyasetin yararlanmasından yana olmak, bunun çabasını vermek bir ustalık ister, stratejik ustalığı gerekli kılar. Önder Apo'nun siyasi tutumunun böyle bir stratejik duruş ve ustalık içerdiğini görmek, anlamak ve kabul etmek gerekir.

Diğer yandan, söz konusu 28 Şubat açıklamasının taktik bakımdan da demokratik siyaseti geliştirip güçlendirmeyi, ona hamle yaptırmayı hedeflediği tartışmasızdır. Türkiye'de sonuçlarının çok büyük bir önem arz ettiği bir seçim sürecinin arifesinde böyle bir açıklamanın demokratik siyaset güçleri açısından ulaşılamaz bir fırsat, onlara en büyük güç verme olduğu açıktır. Bunu görüp anlamak ve bu temelde açıklamayı sahiplenerek, 7 Haziran seçimleri için büyük bir demokrasi hamlesine dönüştürmek gerekmektedir. Bu gerçeklik varken ve tüm demokratik güçlerin doğru tutumunun bu olması gerekirken, böyle bir durumu görmemek, söz konusu açıklamayı farklı değerlendirmek, mevcut çatışan iktidar bloklarından birini destekliyormuş gibi göstermek, aslında mevcut iktidar blokları arasında kalmayı ve onların yaşadığı çelişki ve çatışmanın bir tarafı olmayı ifade eder.

Her olasılığa hazır olalım

Değerli Yoldaşlar!

Türkiye'de, dolayısıyla Kuzey Kürdistan'da yeni bir seçim sürecine girildiği açıktır. Önder Apo'nun HDP heyeti aracılığıyla 28 Şubat tarihinde yaptığı açıklama, demokratik siyaset açısından 7 Haziran seçimlerini kazanmak üzere çok güçlü bir demokrasi hamlesinin önünü açmış ve böyle bir hamleyi başlatmıştır. Geriye hareketimizin ve tüm demokratik siyaset güçlerinin bu gerçeği doğru görüp anlayarak sahiplenmesi ve bu temelde bir seçim ittifakında birleşerek örgütlü ve planlı bir seçim çalışmasıyla 7 Haziran genel seçimlerinde demokratik siyaseti zafere taşıması kal-

maktadır. Bu da kendine '*demokratım*' diyen herkesin görev ve sorumluluğu kapsamındadır. Bu noktada kuşkusuz hareketimizin de 7 Haziran seçimlerinde demokratik siyasetin yüksek bir başarı ve siyasi zafer kazanması için tüm güçlerini seferber etmesi gerektiği açıktır. Bu görev herkesindir, hepimizindir. İdeolojik, siyasi, askeri çalışmalar içerisinde olan herkese, durumuna ve konumuna göre, böyle bir çalışma ve mücadeleye katılım gösterme, destek verme görev ve sorumluluğu düşmektedir. Çünkü 7 Haziran genel seçim sonuçları Türkiye açısından, dolayısıyla Kuzey Kürdistan'daki gelişmeler açısından büyük öneme sahiptir. Bir yerde Türkiye'deki siyasi gelişmelerin nasıl seyredeceğini ve dolayısıyla Kürt sorununun çözümü yönünde ne tür gelişmelerin olacağını 7 Haziran seçim sonuçları belirleyecektir. Bu nedenle 7 Haziran seçimlerinin sonuçları Türkiye ve Bakurê Kürdistan'daki siyasi gidişatı tayin edecektir. Bu durum da Türkiye toplumu ve Kuzey Kürdistan halkı için çok büyük bir siyasi anlam ve önem taşıdığı gibi aynı zamanda Kürdistan'ın diğer parçaları ve Ortadoğu'daki gelişmeler açısından da ciddi önem taşımaktadır. Çünkü Türkiye'deki siyasi durum tüm bölgeyi etkilemektedir. Kuzey Kürdistan'daki siyasi ve askeri gelişmeler Kürdistan'ın diğer parçaları üzerinde belirleyici etkide bulunmaktadır.

> ''Hiçbir yoldaş bulunduğu yerde koşulların olumsuzluğunu, imkan ve fırsatların azlığını çalışmaları önünde engel yapmayacağı gibi başarısızlığın ve zayıflığın gerekçesi de yapmamalıdır. Çünkü bundan daha elverişli koşullara hiçbir zaman sahip olunamaz. Sosyal bilimcilerin 'devrimci durum' dediği koşullar her zamankinden çok daha fazla mevcuttur.''

7 Haziran'dan sonra savaşın mı gelişeceği, yoksa barışı sağlamaya dönük demokratik çözüm sürecinin mi gündemleşerek ilerleyeceği seçim sonuçlarına göre belli olacaktır. Bu bakımdan şu gerçeği görmemiz gerekir: Mevcut Türkiye sınırları içerisindeki siyasi gelişmelerin yönü 7 Haziran seçim sonuçlarıyla belirlenecektir ve bu da her türlü olasılığı içermektedir. Barış ve demokratik çözüm olasılığının yanısıra çok sert ve şiddetli bir savaş olasılığı da mevcuttur. Sürecin nasıl ilerleyeceğini bu bakımdan seçimin sonuçları belirleyecektir. Eğer 7 Haziran seçimlerinde demokratik siyaset yüzde 10 barajını aşarak yüksek bir siyasi başarı elde ederse, işte o zaman sürecin demokratik çözüm yönünde gelişmesi güçlü bir olasılık olacaktır. Ama tersi olursa, demokratik siyaset seçimi kazanamaz ve mevcut iktidar bloklarından herhangi birisi tek başına iktidar olacak bir gücü elde ederse, işte o zaman sürecin savaş yönünde gelişme olasılığı çok daha güçlüdür. Çünkü her iki blokta da savaştan uzaklaşma, Kürt sorununu çözme ve Türkiye'yi demokratikleştirme yönünde bir zihniyet ve siyaset görülmemektedir.

Aslında **30 Ekim 2014 tarihli Milli Güvenlik Kurulu toplantısı** böyle bir durum için savaş kararı almıştır ki, bu karar hala geçerliliğini korumaktadır. Bu kararın uygulamaya konup konmayacağını 7 Haziran seçim sonuçları belirleyecektir. Böyle bir kararı uygulanamaz kılacak tek yol, demokratik siyasetin 7 Haziran seçimlerinde büyük başarı kazanmasıdır. Ancak güçlü bir demokrasi hamlesi ve demokratik siyasetin seçim zaferi böyle bir savaş durumunu engelleyebilir. Sürecin demokratik siyasi çözüm yönünde gelişmesini sağlayabilir. Bunun dışındaki hiçbir olasılık savaş ihtimalini ortadan kaldırmamakta, sürecin demokratik siyasi çözüm yönünde gelişmesine dair ciddi bir umut ve inanç yaratmamaktadır. İşte 7 Haziran seçiminden sonraki siyasi sürecin bu tarzda belirlenecek olması, tüm demokratik siyaset güçlerini, birleşerek ve çok örgütlü ve aktif çalışarak 7 Haziran'da büyük bir seçim başarısı kazanmaya zorlamaktadır. Adeta demokratik siyasetin seçim zaferine mahkum olduğu bir süreç yaşanmaktadır.

Önder Apo söz konusu 28 Şubat tarihli açıklamasıyla böyle bir başarının önünü açmış, onun gerçekleşmesi için güçlü bir hamle ortaya çıkarmıştır. Bu hamlesini yeni açıklamalarla devam da ettirebilir. Nitekim açıklamada bunun ipuçları da vardır. Kuşkusuz Önder Apo'nun yaklaşımları sadece güncel siyasetle ilgili ve taktik düzeyde değildir. Tersine en çok da stratejik düzeyi içermektedir. Dolayısıyla demokratik çözüm sürecini hiçbir zaman 7 Haziran'da gerçekleşecek seçimle tümden birleştirmemektedir. Demokratik çözüm süreci stratejik bir süreçtir ki, onun gereklerine göre başarı için her koşulda taktik adım atmayı Önder Apo mutlaka gerçekleştirir. Bundan asla geri durmaz. Elbette bununla birlikte güncel siyaseti ve seçim sürecini de gözetir ve burada da demokratik siyaseti güçlendirmek için her radikal demokrat gibi Önder Apo da çaba harcar ve tutum geliştirir. Nitekim yaptığı da budur. İşte bu nedenle tüm demokratik siyaset güçlerinin bu gerçeği görüp anlayarak, 7 Haziran seçimlerinde demokratik siyasetin başarı kazanması için ne gerekiyorsa yapması şarttır.

Hareket olarak bizim de böyle bir başarının elde edilmesi için tüm gücümüzü seferber edeceğimiz tartışmasızdır. Ancak bizim görevimizin bununla bitmediği, seçim sonrasında ortaya çıkabilecek her türlü olasılığa göre de kendimizi hazırlamamız gerektiği açıktır. Bu bakımdan, bir yandan 7 Haziran seçimlerinde demokratik siyasetin başarı kazanması için tüm güçlerimiz elindeki imkan ve fırsatları demokratik siyaset lehine kullanır ve pratiğe geçirirken, diğer yandan da 7 Haziran seçimi sonrası ortaya çıkabilecek barış ve savaş ihtimallerinin hepsine göre de kendini hazır hale getirmesi şarttır. Özellikle de gerilla güçleri en küçük bir gevşekliğe, yanlış anlamaya ve zayıflığa fırsat vermeksizin halk savunma güçlerini büyütme, eğitme ve onların örgütlülüğünü, disiplinini geliştirme yönündeki büyük çaba ve gayretlerini kesintisiz ve etkili bir biçimde sürdürmek durumundadır. Hareketimizin ve yurtsever güçlerin de böyle bir halk savunma gücünün gelişimi için seferber olması, halk savunma güçlerinin büyütülmesi ve ihtiyaçlarının karşılanması için elinden gelen tüm çabayı harcayıp, fırsat ve imkanları kullanması şarttır.

Rojava devrimi Kürdistan parçaları açısından büyük bir özgürlük hamlesi oldu

Değerli Yoldaşlar!

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da süreç bu şekilde işlerken, Rojava ve Başur'da faşist DAİŞ çetelerinin saldırılarının bir biçimde devam edeceği açıkça görülmektedir. Gerçi Kobanê direnişi ve zaferiyle DAİŞ faşizminin gücü ciddi biçimde kırılmıştır. Bunu Cezire'de gördüğümüz gibi, Şengal ve Irak'ın diğer alanlarında da görmekteyiz. Buna dayanarak, başta Irak devleti ve Güney Kürdistan yönetimi olmak üzere birçok güç, DAİŞ'e kaşı mücadeleyi daha aktif hale getirip siyasi ve askeri sonuçlar almak istemektedir. Nitekim Tikrit saldırısı bu temelde başlatılmıştır ve Musul'a da saldırı olacağı yönünde yoğun bir tartışma söz konusudur. Bu yönlü hazırlıkların olduğu da belli düzeyde görülmektedir. Bu bakımdan DAİŞ faşizminin önümüzdeki aylarda daha çok gerilemesi, Irak ve Suriye'de yeni siyasi ve askeri gelişmelerin ortaya çıkması da olasılık dahilindedir. Özellikle Rojava'daki askeri başarılara dayanarak Suriye'de demokratik devrimi gerçekleştirecek siyasi-askeri mücadeleler daha çok öne çıkıp, gelişme kaydedebilir. Zaten Rojava demokratik yönetimi de kendisini demokratik Suriye'nin bir parçası olarak ilan etmekte ve demokratik Suriye'yi yaratmak için elindeki imkan ve fırsatları değerlendireceğini açıklamış bulunmaktadır.

Bu bakımdan Kobanê zaferi ve Cezire'deki gelişmeler, bir bütün olarak Rojava devrimi Kürdistan parçaları açısından çok büyük bir özgürlük hamlesi olduğu gibi, demokratik Suriye'nin de prototipi ve sağlam bir mevzisi olma özelliğine sahiptir. Ve böyle bir güce de şimdiden ulaşmıştır. Dolayısıyla Demokratik Suriye Birliği'nin yaratılması temelinde Rojava'da elde edilen başarıları Suriye geneline yayma ve demokratik Suriye'ye ulaşma yönünde çabalar ve mücadeleler önümüzdeki aylar da gelişebilir. Bunun önünde ciddi bir engel kalmamıştır. Ne DAİŞ'in ucuz bir biçimde geçen yaz elde ettiği güç devam etmektedir, ne de küresel güçler, İran ve Türkiye'nin Suriye müdahaleleri eskisi kadar etkili olmaktadır. Giderek uzlaşma arayışlarının öne çıkma ihtimali daha çok artmaktadır. Çünkü Türkiye başarısız kalmış, Süleyman Şah Türbesi'ni sınıra çekerek aslında eski siyasetinden vazgeçtiğini net bir biçimde ortaya koymuştur. ABD, Avrupa, Rusya arasındaki görüşmeler, bunun Ortadoğu'ya yansımaları, siyasi uzlaşma çabalarının önde olduğunu ortaya koymaktadır. Geriye İran'ın dayatmaları kalıyor ki, onların da geriletilmesi Suriye'de yeni siyasi durumu ortaya çıkartacak gelişmelerin yaşanmasına yol açabilir. Bu da Rojava Devrimi'nin Suriye'ye yayılması kadar, kendi alanında kökleşip, sağlamlaşması açısından büyük imkanlar ve fırsatlar yaratacaktır. Dolayısıyla Rojava'da zafer kazanan özgürlükçü güçler Rojava Kürdistan'ı birbirine bağlama ve buranın güvenliğini sağlamlaştırma temelinde kendi örgütlülüklerini geliştirirken, aynı zamanda demokratik ulus inşasını da bu süreçte çok daha etkili bir biçimde gerçekleştirebileceklerdir. Aynı zamanda Şengal'de zafer kazanma, yine Kerkük ve Germiyan hattında, Kürtlerin bulunduğu her yerde kurtuluşu sağlama ve demokratikleşmeyi geliştirme yönünde çabalar ve mücadeleler bu süreçte öne çıkacaktır.

Bu noktada KDP ile ilişkiler, yine Suriye ve Irak yönetimlerinin siyasi durumlarına karşılık verme önem taşımaktadır. Nitekim KDP ile ilişkiler, aynı zamanda birçok küresel güçle ilişki anlamına da gelmektedir. KDP'nin o güçlerin siyasi uzantısı konumunda olduğu, onlar tarafından beslenip yaşatılmaya çalışıldığı tartışmasız ve açıkça görülebilen bir gerçektir. Bu bakımdan faşist DAİŞ çetelerine karşı savaş kadar, diplomatik çalışmalar ve siyasi mücadele de Rojava ve Başur açısından büyük öneme sahiptir. Bu yönüyle hareketimizin **Ulusal Kongre**'nin toplanması için yürüttüğü çabalar halk tarafından büyük destek görürken, başta KDP olmak üzere diğer bazı güçler tarafından engellenmiştir. Ulusal Kongre çerçevesinde ittifak yapmak, Kürt savunma güçlerini ve diplomasisini birleştirmek gerekirken, KDP'nin çok dar, çıkarcı, hegemonik, iktidarcı yapısı buna engel olmaktadır. Çünkü demokratikleşememekte, demokratik paylaşımı zihniyet ve politika olarak geliştirmekte zorlanmaktadır. Demokratik paylaşım içinde olmak yerine '*az olsun hepsi benim olsun*' biçimindeki milliyetçi zihniyet ve siyaset öne çıkmaktadır. Bunu değiştirmek için Önder Apo'nun, hareketimizin çok yoğun bir çabası vardır. Bir yandan ideolojik mücadeleyle, diğer yandan siyasi ilişkiler ve askeri destekle, özellikle de DAİŞ faşizmine karşı yürütülen mücadelenin Güney Kürdistan'da yeni bir demokratikleşme süreci başlatması, adeta demokratik devrim hamlesini ortaya çıkarmasıyla KDP ve benzerlerinin bu tutumu zihniyet ve politikada aşılmaya çalışılmaktadır.

Demek ki 2015 yılında da Rojava ve Başur'da siyasi ve askeri mücadele büyük bir karmaşıklık ve derinlik içinde yaşanacaktır. Bir yandan DAİŞ faşizmine karşı şimdiye kadar gösterilen başarılı direniş çizgisi eksiksiz sürdürülürken, diğer yandan bunun sonuçlarını siyasi kazanıma dönüştürme, bu yönlü Başur'da ve Rojava'da diğer siyasi güçlerle demokratik siyaset temelinde ilişki ve ittifaklar geliştirme temel devrimci-demokratik tutum olmak durumundadır. Bu da siyasi ve askeri mücadeleyle birlikte, özellikle Rojava'da demokratik ulus inşası görevlerini kapsamlı ve etkili bir biçimde yürütmek, aynı zamanda tüm parçalarda halk savunma güçlerini profesyonel gerilla ve yerel milis düzeyinde büyütüp ve eğiterek güçlü hale getirme görev ve sorumluluğunu üzerimize yüklemektedir. Zaten Rojava halkı ve YPG-YPJ güçleri böyle bir çabayı planlı biçimde sürdürmektedir. Başur'da da halkın yoğun talepleri ve istemi, içinde bulunduğumuz sürecin en temel çalışması olarak halk savunma güçlerini geliştirme, bu temelde eğitim ve katılım çalışmalarını en temel ve biricik çalışma olarak ele alma görev ve sorumluluklarını önümüze koymuştur.

Değerli Yoldaşlar!

Kuşkusuz Ortadoğu'da ve Kürdistan'ın diğer parçalarında kısaca ifade etmeye çalıştığımız siyasi ve askeri gelişmeler olurken, İran rejiminin bunun içindeki yerini ve rolünü hiçbir zaman gözardı etmemek gerekir. Türkiye'nin iç siyasetinden tutalım da Suriye ve Irak'ta yaşanan siyasi ve askeri olaylarda İran çok etkili ve aktif bir güçtür. Rojhilat Kürdistan'da da halkın demokratik, siyasi örgütlenmesini geliştirmesini ve kültürel haklarını yaşamasını engellemek için ağır baskı ve katliam rejimini uygulamaktadır. Bu öyle bir noktaya varmıştır ki, idamlar, tutuklamalar çok yoğun ve zalimce yürütülmektedir. Halk üzerindeki baskı, işkence, ajanlaştırma faaliyetleri artarak devam etmektedir. İran rejimi aynı zamanda sınırı tahkim eden, Medya Savunma Alanları'nı tehdit eden bir siyasi ve askeri tutumu da son zamanlarda daha çok geliştirmektedir. Bütün bunlarla 2011 güzünde PJAK ile İran rejimi arasında varılan ateşkes sürecinin gittikçe aşındığı, anlamını yitirdiği gözlemlenmektedir. Bu noktada gerçekten de büyük bir sabır ve demokratik siyaset yaklaşımıyla KODAR, PJAK ve YRK güçleri ciddi bir duyarlılıkla ateşkese bağlı kalırken, İran'ın söz konusu saldırgan tutumu kabul edilir değildir. Adeta bahane arıyor gibi bir durumu ifade etmektedir. Aynı zamanda Irak'taki yaklaşımları ve Başûrê Kürdistan'a yönelik tutumları, yine Suriye'deki etkinliği ve Rojava Kürdistan'da zaman zaman başvurduğu provokasyonlar İran'ı daha tehlikeli bir konuma getirmektedir. Nitekim Bakurê Kürdistan'da da Hizbulkontra saldırılarının arkasında AKP ile birlikte İran'ın bulunduğu bilinmektedir. Dolayısıyla İran önümüzdeki süreçte gittikçe daha tehlikeli ve tehdit edici saldırgan bir güç haline gelebilir. Bu gerçeği Doğu Kürdistan halkı ve özgürlük güçleri, yine tüm hareketimiz iyi görmek durumundadır.

Hareket olarak kuşkusuz 2011 güzünde varılan ateşkesin korunması ve sürdürülmesinden yanayız. Bunun için de gereken çabayı harcarız. Fakat Kürt yurtseverlerini vahşice katleden, idamları sürdüren bir rejimin de artık ateşkese sadık kaldığı kesinlikle söylenemez. Bu nedenle demokratik siyasi çalışmaları, ideolojik mücadeleyi geliştirmek esas olmakla birlikte, İran'ın bu tutumunun giderek tehlike arz edebileceği, her an bir savaşa dönüşebileceği de dikkatten uzak tutulmamalıdır. Bu bakımdan da Doğu Kürdistan özgürlük güçlerinin bu gerçeği hep görmesi ve bunun gerektirdiği siyasi ve askeri hazırlıklara her zaman sahip olması şarttır.

Devrimci durum her zamankinden daha fazla mevcuttur

Değerli Yoldaşlar!

Kısaca ifade etmeye çalıştığımız bu gerçekler de açık bir biçimde gösteriyor ki, hem Ortadoğu'da ve hem de Kürdistan parçalarında 2015 yılında çok yoğun ve karmaşık bir mücadele süreci devam edecektir. Hem ideolojik ve psikolojik boyutta bu mücadeleler yaşanacağı gibi hem de siyasi ve askeri boyutta yer yer derinleşerek ve yaygınlaşarak sürecektir. O halde Kürdistan'ın özgürlük ve demokrasi güçleri de bu gerçekleri görerek, buna göre ideolojik, siyasi ve askeri mücadeleyi dört parçada birden ve bütünlüklü olarak geliştirecek bir hazırlığa her zamankinden daha fazla hazırlıklı olmalıdır. Mücadelede asla pasif ve edilgen bir konumda kalınmamalıdır. Yine dar ve tek yanlı olunmamalıdır. Yine bir parçada ya da birkaç parçada aktif mücadele ederken, diğer bazı parçalarda mücadele edilemez gibi bir duruma düşülmemelidir. Dört parçada birden mücadele etmeyi Özgürlük Hareketimiz bu süreçte mutlaka başarmalıdır. Bunu da hem ideolojik hem de siyasi ve askeri boyutta birlikte yürütebilmelidir. Sadece ideolojik, siyasi mücadele yürütüp gerektiğinde askeri direniş gösteremez duruma düşmemesi gerektiği gibi, sadece askeri direniş gösterip siyasi ya da ideolojik mücadele yürütmeyen, fırsat ve imkan bulduğu her yerde demokratik ulus inşası geliştirmeyen bir konumda da olunmamalıdır. Bu bakımdan dört parçada birden ideolojik, siyasi ve askeri mücadeleyi yerinde, zamanında, planlı ve örgütlü bir biçimde aktif ve etkin bir tarzda geliştirmelidir. Bunun için parti, gerilla ve halk örgütlenmesini her yerde, her zaman geliştirmenin temel görevimiz olduğunu hiçbir zaman unutmamalıdır. Özgürlük hareketimizin bütün kurumları ve örgütleri bu çalışmaları yapmakla yükümlü olduklarını bilmelidir. Özellikle PKK kadro ve sempatizanları, nerede olurlarsa olsunlar ve hangi çalışmayı yürütürlerse yürütsünler partiyi, halkı ve savunma kuvvetlerini büyütmek, eğitmek ve örgütlemekle görevli ve sorumlu olduklarını her zaman bilmelidirler. Bu temelde ideolojik, siyasi ve askeri mücadeleyi geliştirmekle, böyle bir mücadeleye öncülük etmekle yükümlü olduklarını bilmelidirler. Dolayısıyla da her şeyden önce kişiliklerini örgütlü kılarak, parti kadro ve sempatizanlarını örgütleyerek, parti komite ve temsilciliklerini her alanda geliştirip öncü düzeyinde işlevsel ve etkili kılarak, KCK örgütlülüğünün ve demokratik ulus inşasının her yerde gelişmesi için, yine halk savunma güçlerinin bütün imkanlar seferber edilerek büyütülüp geliştirilmesi için gerekli bütün çalışmaları etkin ve aktif bir biçimde yürütmelidirler.

Böyle komple, çok yönlü, derinlikli bir çalışma ve mücadele geliştirmek için koşullar ve imkanlar her zamankinden uygun ve fazladır. Dolayısıyla hiçbir yerde objektif koşulların yetersizliğine sığınamayacağımız açıktır. Hiçbir yoldaş bulunduğu yerde koşulların olumsuzluğunu, imkan ve fırsatların azlığını çalışmaları önünde engel yapmayacağı gibi başarısızlığın ve zayıflığın gerekçesi de yapmamalıdır. Çünkü bundan daha elverişli koşullara hiçbir zaman sahip olunamaz. Sosyal bilimcilerin '**devrimci durum**' dediği koşullar her zamankinden çok daha fazla mevcuttur. İster düşman cephesinin, yani kapitalist modernite sisteminin, DAİŞ faşizminin, kültürel soykırım rejiminin içinde bulunduğu duruma bakalım, sömürgeci güçlerin durumunu değerlendirelim, ister Kürt halkının dört parçada ayağa kalkan ve özgürlük isteyen gerçeğine bakalım, özellikle Kürt kadınlarının ve gençlerinin özgürlük tutkuları ve duruşlarını dikkate alalım, isterse de kendi gücümüze, Şengal ve Kobanê direnişleriyle ortaya çıkan büyük mücadele azmini, ruhunu taşıyan parti, gerilla ve halkımızın durumuna bakalım, bunların hepsinin gösterdiği gerçek devrim koşullarına sahip olduğumuzdur. O halde, böyle bir ortamda devrimi yapana devrimci denir. Devrim yapamayana, demokratik ulus inşasını geliştiremeyene, demokratik özyönetimi inşa edemeyene, özgür ve demokratik yaşamı yaratamayana devrimci denemez. Onlar sadece laf devrimcisi olabilirler ya da birer '*devrimci bürokratlar*' olarak tanımlanabilirler. Yoksa '*Demokratik Sosyalizmin zafer kazanan devrimci militanları*' olarak kesinlikle tanımlanamazlar.

Bu bakımdan koşulların uygunluğu, imkan ve fırsatların devrimci hamleler geliştirmek için tam elverişli olduğu tartışmasızdır.

Böyle bir durumda mevcut imkan ve fırsatları '*yüzde bir*' oranında mı değerlendireceğiz? Kuşkusuz ki, hayır! Önder Apo bunu eleştirdi, gerçeğimizi bu temelde ortaya koydu ve bize "*Devrim yapın!*" dedi. Var olan imkan ve fırsatların yüzde bir oranında kullanılmasının devrimcilik olamayacağını, Apocu çizginin uygulanmasını ifade etmeyeceğini net bir biçimde tanımladı. Dolayısıyla "***benimle birlikte yürümek istiyorsanız, benim düşüncelerimin uygulayıcısı olmak istiyorsanız, o zaman mevcut imkan ve fırsatları devrim lehine yüzde yüze yakın kullanmanız gerekir***" dedi. En azından yüzde elliyi aşmak lazım, yüzde yetmişlere, seksenlere ulaşmak gereklidir. Hatta hedef kesinlikle yüzde yüz olmalıdır. Bazı arkadaşlar değerlendirmelerinde "*dört dörtlük olacak değiliz, her şeyin başaranı olamayız*" diyorlar. Halbuki bu görüş yanlıştır. Neden dört dörtlük olunmasın? Neden her şeyin başaranı haline gelemeyelim? Bunun önünde engel olan nedir? İmkanların azlığı mı fırsatların yokluğu mu koşulların uygunsuzluğu mu? Besbelli ki hayır! Bütün bunların hepsi fazlasıyla vardır. Kaldı ki bunları değerlendirmede küçük hatalar yapılsa da o hataları gidererek yetkin bir uygulayıcı haline gelmek mümkündür.

O halde geriye sadece kendimiz kalıyoruz. "*Dört dörtlük olamayız, zayıf kalırız*" derken, aslında kendi zayıflığımıza, geriliklerimize, köleliğimize prim veriyoruz demektir. Elbette bu da devrimci bir duruş ve tutum olamaz, devrimci bir söylem olamaz. **Mazlumların, Kemallerin, Beritan** ve **Zilanların** sözü ve söylemi böyle değildi. **Hakilerin, Agitlerin militanlığı** böyle değildi. Bu bakımdan elbette en büyük, en güçlü devrimci başaran olmayı hedeflemeliyiz. Her şeyden önce bunu kendimize yakıştırmalıyız; ruhumuza, duygularımıza ve zihniyetimize yedirmeliyiz. Ondan sonra da kendimizi buna göre eğitip örgütleyerek, bu temelde tarz, üslup, tempo kazanarak pratikleştirmeliyiz. Böyle yaparsak elbette Apocu çizginin büyük başaran ve zafer kazanan militanı haline gelebiliriz.

Bu bakımdan da içinde bulunduğumuz koşullar ve bu koşulların bize yüklediği görevler net bir biçimde gösteriyor ki, artık yüzde bir, yüzde elli uygulama düzeylerini aşarak yüzde doksanlara, yüzde yüzlere doğru tırmanan bir hedefi kesinlikle ön görmeliyiz Bunun gereklerine göre hareket etmeyi kendimize esas almalıyız. Bu konuda herhangi bir eksiklik yoktur. Kırk iki yıllık Önderlik çalışmalarının ortaya çıkardığı tarihi birikim, elimizde hazine değerindedir. Bunlar temelinde kış boyu eğitimler yaptık, platformlar yaptık, toplantılar yaptık. Kendimizi eğitimlerle, platformlarla, Önderlik ve şehitler çizgisinde eleştiri ve özeleştiriye tabi tutarak yeniledik, yeniden yarattık. Apocu militan çizgiye doğru katılımı sağladık. Bilinçle, inançla, irade bütünlüğüyle, amaç birliğiyle Önderlik gerçeğine katılma sözü verdik. Her düzeyde komite ve konsey toplantıları yaparak geçmişin derslerini çıkardığımız gibi önümüzdeki mücadele yılının kapsamlı planlamasını da yaptık. Neleri, nerede, nasıl yapmalı ve hangi alanlarda önümüze hangi hedefleri koymalı ve bunları nasıl başarmalıyız konularında da net ve açık, tarihi öneme sahip büyük kararlar aldık. O halde her şeyi yaptık.

Dolayısıyla söz konusu görevleri başarmamak için hiçbir neden yoktur. Dört parçada birden partiyi, halkı ve gerillayı örgütleyen ideolojik, siyasi ve askeri mücadeleyi yerinde, zamanında, etkili biçimde yürüten bir devrimci militan, öncü topluluk olmamızı engelleyen hiçbir neden yoktur. Her şey yapılmış, hazırlanmış, parti kendini yenilemiş, yeniden yapılandırmış, ne yapacağını ve nasıl yapacağını anlamış ve bu temelde pratiğe dizilmiştir. Gerisi ise uygulama olacaktır. Bundan sonrası 24 saat gerillacılık, 24 saat devrimcilik, 24 saat partililik, 24 saat Apocu militanlık demektir. Böyle bir devrimci militanlıkla, Apocu tarz, üslup ve tempo temelinde çalışmak, mücadele etmektir. Böyle bir çalışma ve mücadelede en büyük başarıyı, zaferi elde etmek için ne gerekiyorsa onu yapmaktır. Böyle bir zaferin tarzını, üslubunu, temposunu mutlaka yakalamaktır. Bunun için yönetim ve çalışma tarzımızı kesinlikle düzeltmek gereklidir. Yine görevlerimizin üzerine Apocu tarzla yürümemiz başarı açısından şarttır.

Zihniyet değişimini pratiğe dönüştürmemiz lazım

Değerli Yoldaşlar!

İşte bu noktada tarz ve üslup düzeltmesi ve temponun yükseltilmesi hayati önem taşımaktadır. Şimdiye kadar zihniyet devrimi yapabilmek, Önder Apo'nun dikkat çektiği '*zihniyet ve irade yetersizliğini*' giderebilmek için çok yoğun eğitim, platform ve tartışma içinde olduk. Önderlik gerçeğini, zihniyetini, tarzını anlamak için kış boyu seferberlik düzeyinde çalıştık. Parti tarihimizin en kapsamlı ve çözümleyici platformlarını yaptık. En üst yönetimden yapılan ve başarılan bu çözümlenme düzeyi dalga dalga bütün partiye, parti komite ve temsilciliklerine yayıldı, kadro ve sempatizanlarına yayıldı, yayılmaya devam ediyor ve bu temelde düzeltme devam ediyor. Bu bakımdan Apocu çizgide partileşme hamlesini, Önder Apo'nun 26 Haziran 2014 tarihli mektubunda ortaya koyduğu eleştiriler temelinde güçlü bir özeleştirel yoğunlaşma ve kararlaşmayı yaşayarak geliştirdik. O halde zihniyet değişimi, düzeltmesi, derinleşmesi çok güçlü bir biçimde gerçekleşmiştir. Zihniyet yetersizliklerini ve farklılığını aşma konusunda çok önemli mesafeler kat edilmiştir. Önderlik zihniyetini derinliğine ve bütünlük içerisinde anlama, özümseme yönünde tüm yoldaşlar önemli bir gelişme sağlamışlardır. Gerçekten de mücadele tarihimizin en önemli zihniyet ve vicdan devrimlerinden birini bu kış sürecinde yaşadık. Önder Apo'nun eleştirilerini, savunmalarında ortaya koyduğu zihniyeti özümseme temelinde zihniyet devrimiyle karşılamaya ve cevap oluşturmaya çalıştık.

Bu noktada önemli sonuçların ortaya çıktığını, gelişmelerin yaşandığını anlamamız, bilmemiz ve kabul etmemiz lazım. Mevcut ulaşılan düzeyi asla geri ve zayıf görmemeliyiz. Tarihi öneme sahip bir gelişmenin yaşandığını bilmeli ve kabul etmeliyiz. Ama kuşkusuz burada şu husus da önemlidir: Zihniyette belli bir değişim, yenilenme, derinleşme yaşamak yalnız başına fazla bir şey ifade etmez. Bu zihniyet derinliği ve bütünlüğü yaşama dönüşürse, kişiliğimize yön verirse, bizi örgütlü kişilik haline getirirse ve bu temelde devrimci pratiğe uygulanırsa anlamlıdır ve değerlidir. Aslında ne kadar zihniyet değişim ve dönüşümü yaşadığımızın temel ölçütü, göstergesi de böyle bir pratikleşme durumu olacaktır. O bakımdan "*Okuduk, tartıştık, kendimizi eğittik, özeleştirel yoğunlaşma yaşadık, zihniyetimizde önemli bir değişim-dönüşüm yaşadık, bu yeterlidir*" diyemeyiz. Hayır, bu asla yeterli değildir. Bütün bunları devrimci pratiği hamle düzeyinde geliştirmek, devrim yapan devrimciler olmak için yaptık. O halde mevcut zihniyet değişimini, dönüşümünü aynı düzeyde pratiğe aktarmamız lazım. Pratiğe dönüştürerek ne kadar zihniyet değişim ve dönüşümü yaşadığımızı herkese göstermemiz gereklidir. İşte bu da herhangi bir engel tanımadan, yirmi dört saat devrimcilik ve gerillacılık temelinde pratikleşmek demektir. Bunun için de bir defa böyle bir yönelimi kabul edeceğiz. Kendimizi dar, sınırlı bir duruş içine hapsetmeyeceğiz. Sözümüz ve davranışımız devrimci hamleciliği, devrimci girişimciliği içerecek. Başka türlüsü de kabul edilemez. Bu bakımdan da "*Eksikliklerim var, hatalarım var, zayıflıklarım var*" diyemeyiz, bunlara sığınamayız. "*Elbette dört dörtlük değilim*" diyerek kendimizi pratikleşme yöneliminde daraltıp, sınırlandıramayız. Bir defa bu anlayış ve zihniyeti kırmamız lazım. Zihniyet değişim ve dönüşümü bizi, sonsuz bir güç, irade ve güvenle, ama örgütlü ve bilinçli bir şekilde pratikleştirerek devrimci çalışmaya yöneltmelidir. Bunun gerisindeki herhangi bir şeyi kabul etmemeliyiz.

Diğer yandan, pratiğe yönelimde bir tarz düzeltmesinin yapılması gerektiğini bilmemiz gerekiyor. Pratiğin dili ayrıdır. Teori her zaman gridir. Net olan, somut olan pratiktir. O bakımdan da pratiğe yönelirken düşünce düzeyimizi, yoğunlaşmalarımızı kesintisiz devam ettirmemiz gerekiyor. Yeni gelişmelere her zaman açık olmamız, sürekli esnek bir yaklaşımla kendini yenileyen, yeniden planlayan ve örgütleyen, bu temelde aktif pratiğe yönelten bir tarzın sahibi olmalıyız. Eğitim, örgütlenme ve eylemi iç içe yapan, düşünürken yapan-yaparken düşünen tarzın pratikte uygulayıcısı olmalıyız. **Kadronun örgütlenmiş ve eyleme geçmiş hakikat olduğu gerçeğini pratikte eksiksiz gerçekleştirmeliyiz.** Bu da örgüt çalışması demektir, mücadele demektir.

İşte bu noktada önemli bir duruş ve tarz düzeltmesine kesinlikle ihtiyaç vardır. Yine üslup düzeltmesine ve tempo geliştirilmeye ihtiyaç vardır. Tarz, üslup ve tempo düzeltmesinde esas olan herkesin pratiğin üzerine gitmesidir. Tarz düzeltmesinden kastımız, görevlerin üzerine büyük bir cesaret ve fedakarlıkla gitmektir. En küçük bir tereddüt, ürküntü, kaygı yaşamadan belirlenmiş ve kararlaştırılmış görevler üzerine, o görevleri başarma temelinde herkes gitmelidir. Her yoldaş, her kadro ve sempatizan mutlaka görevlerin üzerine yürümelidir. Başkasından, üstten veya alttan görevlerin gerçekleştirilmesini beklememek olmaz. '*Üstten söylesinler ya da yapsınlar, alttan ben söylerim yapsınlar*' ile bu iş yürümez. Herkes kendisi yapan olacak, yapmaya öncülük eden olacak, kendisi yaptıran olacaktır. Bu temelde pratiğe büyük bir istekle, aşkla, enerjiyle yönelmek gerekiyor. Bunda eksiklik ve zayıflık var. Arkadaşların çevrelerinde bir sürü imkan ve fırsatlar var. Ellerini atsalar, birçok işi ortaya çıkartacak, gelişme yaratabilecekken, arkadaşlar duruyor, üstten bekliyorlar, "*talimat var mı yok mu*" diye bakıyorlar. Alta bakıyorlar, "*bizim işimiz değil, öbürünündür*" diye onun yapmasını bekliyorlar. Bunlar kesinlikle yanlıştır. Böyle bir devrimci duruş olmaz. Apocu militanlıkta kesinlikle bunun yeri yoktur. Önder Apo'nun tarzına bakalım... Önder Apo'yu izleyen kahraman şehitlerimizin, büyük devrimcilerin, Hakilerin, Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin tarzına bakalım… Beritanların, Zilanların tarzına bakalım… Agitlerin tarzına bakalım… Bunlar hiç durdular mı beklediler mi? '*Talimat var mı yok mu*' diye çevrelerine bakıp durdular mı? Zindan direnişçisi durdu mu? Gerilla komutanı durdu mu? Mazlum durdu mu? Agit durdu mu? Beritan durdu mu?

Demek ki, Apocu militanlığın ölçüleri, özellikleri, tarzı gün gibi ortadadır. Bu kadar çok kendini talimata, emre bağlayan bir yaklaşımın Apocu militanlıkla bir alakası yoktur. O, bürokratik ve sorumsuz bir yaklaşımdır. Aslında görev ve sorumlulukları üstlenmekten kaçan, son derece bireyci, hesapçı bir yaklaşımdır. Bunun "*Yanlış yaparım*" kaygısıyla yaşanmasının da bir anlamı yoktur. Bazı arkadaşlarımız da öyle diyorlar, "*Yanlış yapmayalım diye böyle davranıyoruz*" diyorlar. Ama "*Yanlış yapmayalım*" derken, hiçbir şey yapmıyorsun! İmkanlar, fırsatlar heba olup gidiyor! Peki, buna ne denecek? Demek ki öyle yanlış yapmama olmaz, yanlış yapmak istemeyen o zaman daha fazla yoğunlaşmalı, işlerin üzerinde daha çok durmalıdır. Bir de küçük hatalar yapmaktan korkmamalı, hemen her yaptığı işin ardından bir eleştirel-özeleştirel değerlendirme ve sorgulama yapıp yanlışlık olmuşsa, eksiklik olmuşsa, herkesten önce görüp onu düzeltmelidir. Böyle yaparsak küçük hatalar zarar verici olmaz. Onları öne çıkararak iş yapmayan, bir şey yapamayan konumda kesinlikle olmamak lazım. Bu tür tutumlar, duruşlar doğru değildir. Bekleyen, işlerin üzerine gitmeyen ya da sınırlı, az giden yaklaşım başından kaybetmiştir. Onun Apocu militanlıkla, Kürdistan devrimciliğiyle bir alakası yoktur. Kürdistan'da işler kesinlikle öyle yürümüyor.

> ''Zihniyette belli bir değişim, yenilenme, derinleşme yaşamak yalnız başına fazla bir şey ifade etmez. Bu zihniyet derinliği ve bütünlüğü yaşama dönüşürse, kişiliğimize yön verirse, bizi örgütlü kişilik haline getirirse ve bu temelde devrimci pratiğe uygulanırsa anlamlıdır ve değerlidir.''

O halde tarz düzeltmesini, en başta görevlerin üzerine ateş gibi gitme temelinde yapmalıyız. Nerede iş varsa herkes oraya koşmalıdır. Şu işi yapar mıyım yapmaz mıyım diye tartışmamalı, bunu sorgulamamalı, hiç kimse "*ben yapamam*" dememelidir. Herkes iş yapmaya aday olmalı, istekle işin üzerine yürümeli, "*her işi yaparım*" demeli, en iyisini yapmak için de çalışmalıdır. Eksiklikler, hatalar olursa onlar da üzerinde yoğunlaşılarak, çalışılarak düzeltilebilmelidir. Bunlardan korkmamalı, bu nedenle kendini daraltmamalı, geriye çekmemelidir. Peki niye bunları belirtiyoruz? Pratikte ciddi biçimde daraltmalar var, geriye çekmeler var da ondan. Arkadaşlar hedefleri az koymamalıdır. Önder Apo "*Hedefi büyük olanın çabası da büyük olur*" dedi. Bir devrimci her zaman büyük hedefler peşinde olur. Hayalleri büyük olur, tutkuları büyük olur, planlamaları da büyük olur. Dolayısıyla da büyük çalışan olur, mücadele eden olur. Onun için kendini daraltma, geriye çekme olmamalıdır. Görevler, tartışmalar veya toplantılar, planlamalar oluyor ve "*şunu yaparım, bunu yapmam!*" gibi yaklaşımlar ortaya çıkıyor. İş işbölümüne sıra geldi mi birçok tartışma ortaya çıkıyor. Bunlar kesinlikle devrimci militanın, Apocu devrimcilerin göstereceği tutumlar değildir. Dolayısıyla en büyük düzeltmeyi görev ve sorumluluklara yaklaşım tarzımızda yapmalıyız. Yönetimimiz de her düzeydeki kadro da kesinlikle böyle bir düzeltmeyi kendisi yaşamalıdır.

Tarzla birlikte üslup düzeltmesi de önemlidir. Başarı üslubu, pozitif üslup, yapma üslubu hakim olmalıdır. Sözümüze de pratiğimize de bu üslup yön vermelidir. "*Yapar mıyım, yapmaz mıyım?*" diyen yaklaşım doğru değildir. Hep eksiklikleri gösteren, hataları gösteren yaklaşım doğru değildir. Bunlar şikayetçiliktir, bu üslup karamsarlıktır, kötümserliktir. Aslında cesaret ve fedakarlıktan düşmüş, göreve ve başarıya kendini kapatmış kişiliğin dışa vurumudur. Aslında bir devrimci hiçbir zaman öyle olamaz. Hata ve eksiklik varsa düzeltir, olumsuzluklar varsa giderir. Zaten olumsuzluklar olduğu için baskının, zulmün, egemen sistemin, erkek egemenliğinin, devlet egemenliğinin, iktidarcılığın var olmasından dolayı devrimciler ortaya çıkıyorlar. Zaten sorunlar var olduğu için, eşitsizlikler, kölelik, zayıflık var olduğu için devrimciler ortaya çıkıyorlar. Devrimcinin buradaki görevi egemenliği yok etmek, kölelik ve zayıflığı gidermektir. Bir devrimci, üslup olarak hep zayıflık içinde kalırsa, "*yapamam, edemem*" derse, hep "*iyi yapılmıyor*" diye yakınırsa, o devrimcinin devrimciliği büyük bir darbe yemiş olur, devrimci ilkede ciddi bir zedelenme yaşar.

Herkes yapma ve başarma üzerine yoğunlaşmalıdır. Birbirine karamsarlık, olumsuzluk yaymamalı, tam tersine hep pozitif ruh vermeli, duygu vermeli, özellik katmalı, hep işleri başarmaya sevk etmeli, coşku ve heyecan geliştirmeli, istek yaratmalıdır. Birbirini suçlayan değil, herkes daha yaratıcı düşünce ve pratiğin sahibi olmalıdır. Devrimci militanlık işte budur. Devrimci üslup kesinlikle budur. Önder Apo'nun üslubunda hiç '*yapamam-edemem*' var mı, '*yapılamaz-edilemez*' var mı, şikayet var mı? O halde biz de Apocu militanlar olarak Önder Apo'nun üslubunu olduğu gibi uygulamak zorunda değil miyiz? Kuşkusuz öyleyiz. O halde bu lafta kalmamalı, pratiğe de geçmelidir. Yaklaşım ve görevlere yürüme tarzında düzeltmeyle birlikte, üslupta da kesinlikle bir düzeltme olmalıdır. '*Yapamam-edemem*' üslupları kabul edilemez ve bu düşmanın dilidir, egemenin dilidir; zalimin, sömürenin dilidir. Köle ve zayıf olan bu dili kullanır. Ama devrimci militan asla bu dili kullanmaz. Devrimci militan, zorbanın üslubuna da karşı çıkar; zayıfın, kölenin üslubuna da karşı çıkar; özgür insanın, özgürlük militanının üslubunu yaratır ve onu uygular, onu hayata geçirir.

Tarz ve üslup düzeltmesiyle birlikte tempo konusu da önemlidir. Tempoda da kesin düzeltmeye ihtiyacımız vardır. Önder Apo'nun 2014 yılındaki talimatlarına, görüşme notlarına yeniden dönüp bakalım, özünde şunu söylüyor: Tembelsiniz, az pratikleşiyorsunuz! "*İmkan ve fırsatların yüzde bir değerlendirilmesi*" demek, "*Yerinizde oturuyor, iş yapmıyorsunuz*" demektir. Halbuki her birimiz çok çalıştığımızı söylüyoruz, büyük emek ve çaba sahibi olduğumuzu dile getiriyoruz. Hatta buradan kalkarak içimizde hak arayışçıları bile çıkıyor. İşte "*ben şu kadar çaba harcadım, şu kadar emek harcadım, şu kadar ter döktüm! Bunun karşılığında şunu isterim, hakkım şudur, hukukum şudur*" diye partinin karşısına çıkılıyor. Bu hak arayışçılığı yanlıştır. Dolayısıyla kendini '*çok çalışkan*' olarak görmek yanlıştır. Birbirimizi "*çok çalışıyor*" biçiminde takdim etmenin de bir anlamı yoktur. Çünkü gerçek öyle değildir. Bu kadar imkan ve fırsat var, adeta meyve olgunlaşmış, tutup yiyeceğiz! Onu bile yapamıyoruz ve ondan sonra diyoruz ki, çok çalışıyoruz! Devrim bir olgun meyve haline gelmiş, ama onu gerçekleştiremiyoruz. Ondan sonra da çalışkanlıktan söz ediyoruz. Bunlar doğru tutum ve yaklaşımlar değildir.

Bu bakımdan zamanı iyi değerlendirmeme var, planlı çalışmama var, örgütlü hareket etmeme var, en fazla da tali işlerle uğraşma var. Kuşkusuz hamalvarice kendini yorma içimizde çok yaşanmaktadır. Son platformlar da bunu açığa çıkarmıştır. Bu anlamda ter döken, yorulanlarımız çoktur ve hemen hemen büyük çoğunluğumuz öyleyiz. Evet, bu doğru, ama gerçekten yapmamız gereken işler temelinde mi yapıyoruz, yoksa tali işler üzerinde mi yapıyoruz? Çoğunlukla tali işler oluyor, yapacağı işi bir yana bırakıyor, yapmaması gereken işlere koşturuyor, kendini yoruyor, ondan sonra da "*çok çalıştım, yoruldum*" diyor. Bu tarz hamalvari tarzdır. Bu, görev ve sorumluluklara planlı ve örgütlü yaklaşmamadır. Bu, kendini kandırma, gerçeği sabote etme tarzıdır. Bu biçimde çalışkanlık olmaz. Çalışkanlık, asli görevleri yerinde-zamanında, doğru tarzla, üslupla ve başarılı bir biçimde yapmak demektir. Bunu yapmak yüksek tempoyla çalışıldığı anlamına gelir. Bunun dışında temposuzluk vardır. İstediğimiz kadar tali, yapmamamız gereken işlerde hamal gibi kendimizi yoralım. Buna tempo tutturma denmez, Apocu tempoya ulaşma kesinlikle denmez. O halde tempomuzda da köklü bir düzeltme yapmamız gerekmektedir. Tempomuzu arttırmamız gerekiyor, ama bunu tali ve yapmamamız gereken işlerde değil de asli görevleri daha çok sahiplenerek, yirmi dört saat o görevler üzerine koşarak, kendimizi örgütlü, planlı çalıştırarak, üretkenliğimizi arttırarak ve büyüyen bir tempo düzeyine ulaşarak yapmalıyız.

İdeolojik-örgütsel mücadele yürütmeden PKK kadrosu olunmaz

Değerli Yoldaşlar!

Zihniyet ve tarz sorunları ile birlikte sistem sorunları da hala değişik biçimlerde yaşanmaya devam etmektedir. Bu çerçevede ideolojik ve örgütsel öncülükte zayıflıklar ve yetersizlikler sürmektedir. Bu durum özellikle de toplumsal alan çalışmalarında ortaya çıkmaktadır. Ekonomik, sosyal ve siyasi çalışmalar, yani demokratik toplumun örgütlenme alanları, demokratik ulus inşası diye ifade ettiğimiz çalışmanın ana omurgasında önemli sistem sorunları ve karışıklıklar yaşanmaktadır.

Bu noktada birinci husus, parti örgütlülüğüyle parti kadrolarının çalıştığı diğer ideo-

''PKK kadro ve sempatizanları, nerede olurlarsa olsunlar ve hangi çalışmayı yürütürlerse yürütsünler partiyi, halkı ve savunma kuvvetlerini büyütmek, eğitmek ve örgütlemekle görevli ve sorumlu olduklarını her zaman bilmelidirler.''

lojik, siyasi, sosyal, kültürel, askeri örgütlenmeleri birbirine karıştırma durumunun yaşanmasıdır. Parti kadroları hem parti örgütlülüğü hem de ifade ettiğimiz çalışmalar içerisinde yer alır ve ikili bir örgütsel kimlikle hareket ederken, burada bir netsizliği ve karışıklığı yaşıyorlar. Tek kimlikli olmak gerektiğini düşünüyorlar. Ya da parti kimliğini unutarak, ikinci ve üçüncü kimlikleri esas alıyorlar. İki ya da üç kimlikli olmayı, yani farklı örgütler içerisinde devrimci çalışma yürütmeyi, ama bütün bunları yaparken kendilerini bir PKK kadrosu olarak görmeyi ve onun örgütlülüğü dahilinde hareket etmeyi başaramıyorlar. Bu noktada "*Tek kimlikli olalım*" deniliyor. Yani "*Her şey PKK kimliğiyle olsun, PKK ilke ve ölçülerine göre olsun*" ya da "*PKK yok olsun, hangi örgüt veya kurum içerisinde çalışıyorsak onun ölçülerine ve ilkelerine göre olalım yeterlidir*" diyorlar. Kuşkusuz bu çok yanlış ve düz bir anlayıştır. Oysa bir PKK kadrosu kitle içerisinde, onların çok değişik yaşam alanlarında çalışma yürütebilir. Ekonomik, sosyal, siyasi, kültürel, askeri faaliyetler içerisinde olabilir. Bu çalışmalarda parti kadroları olduğu gibi, parti kadrosu olmayan, '*yerel kadro*' veya '*yurtsever çalışan*' dediğimiz insanlar da bulunmaktadır. Onlarla birlikte örgütlenip çalışılır, ama bu hepsinin aynı kimliği taşıdığı anlamına gelmez. Yani ya herkesin PKK kimliğine göre olacağı ya da PKK kadrosunun da birlikte çalıştığı diğer kadroların taşıdığı kimliğe göre olacağı ve parti kimliğinden uzaklaşacağı anlayışı yanlış ve yetersiz bir anlayıştır. Bu noktada, kitle çalışmasını daraltan, herkesi parti ölçülerine göre olmaya zorlayan yaklaşımlar açığa çıktığı gibi, parti ilke ve ölçülerini eriten, dolayısıyla partiyi tasfiyeye götüren yaklaşımlar da fazlasıyla ortaya çıkmaktadır. Kuşkusuz her ikisi de yanlıştır.

İkincisi, belirttiğimiz ilk husus ile bağlantılı olarak, bazı alanlardaki parti kadrolarında ve özellikle de toplumsal alan çalışmalarında yer alan kadrolarda parti kadroluğundan yerel kadroluğa geçme eğilimleri görülmektedir. Bilindiği gibi, yurtsever veya yerel kadro olarak adlandırdığımız KCK kadroları istedikleri kadar çalışabilmekte, diğer zamanlarında ise bireysel olarak yaşayabilmektedirler. Mal-mülk sahibi olabildikleri gibi, ücret de alabilmektedirler. Bu durum, bazı parti kadroları tarafından heveslenilen, istenilen, ulaşılmaya çalışılan düzey olarak görülmektedir. Yani '*bir lokma bir hırka*' ilkesi temelinde profesyonel devrimci militanlıktan vazgeçme, bazı maddi imkanları görerek onlara heveslenme ve kendini o derekeye düşürme yaklaşımları ortaya çıkmaktadır. Bu kuşkusuz yanlış ve tasfiyeci bir durumdur.

Bu durum, eğer eğitimsizlikten kaynaklanmıyorsa, o zaman tamamen tasfiyecilik olarak görülmeli, değerlendirilmeli ve buna karşı mücadele edilmelidir. Bu durumda olanlar, son dönemlerde bunu bir de parti yönetimine kabul ettirmek istemektedirler. Eskiden bireysel, maddi yaşama heveslenenler partiden kaçıyorlar, uzaklaşıyorlardı. Kendi güçleriyle kendilerini yaşatmak istiyorlardı. Şimdi ise görüyoruz ki, imkan, onur, şeref PKK de var. PKK kimliğinden uzaklaştın mı ya da PKK ile kavgalı hale geldin mi Kürdistan'da ne imkan bulabilirsin ne de onur! O halde kaçmadan, PKK'ye onaylatarak kendilerini bu derekeye düşürmeyi kabul ettirmek istiyorlar. Yani bir tür iheneti, kaçışı parti yönetimine onaylatmaya çalışıyorlar. Böylece PKK'liliğin yüce anlamını, önemini bozmak istiyorlar. PKK ilke ve ölçülerini tasfiye etmek istiyorlar. Bu çok tehlikeli bir yaklaşımdır. Aslında 2002-2004 tasfiyeciliğinin de temel karakteri buydu. Hala da o tasfiyeciler "*Önderlik ve parti bizim bireysel yaşamımızı kabul etsin, geri gelelim*" diye çaba harcıyorlar. Demek ki bu, çok tehlikeli olan tasfiyeci çizgiyi devam ettirmek oluyor. Böyle durumların doğru olarak görülüp kabul edilmesi asla mümkün değildir. Bu tür yaklaşımlar düşküncedir, haincedir. Bu tür eğilimler partiye ihanet etmeyi ifade eder. Dolayısıyla da bu tür anlayış ve tutumların her türlü belirtisine karşı çok yoğun, etkili ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini yürütmek şarttır.

Bazı suç işleyenlerin, parti kimliğini taşıyamayanların parti üyeliğinden düşürülmeleri, KCK ilişkileri içerisinde çalışmalarda görevlendirilip tutulmaya çalışılması ayrı bir konudur. Onlar dürüstçe KCK çalışmalarını yürütürlerse elbette KCK içinde kalabilirler. Ama öyle olmayı bir bireysel yaşam alanı hem de parti ve halkın imkanları üzerinde bireysel, maddi yaşamını sürdürme tutumu, arayışı durumuna getirirse, kuşkusuz onlar da kabul edilmezler. Bu bakımdan da yeni tür bir tasfiyecilik olarak, özellikle maddi imkanların arttığı, özgürlük hareketimizin geniş kitlelerle buluştuğu, KCK sisteminin her alanda örgütlü olduğu ve toplumu yönettiği yerlerde bu tür eğilimler daha çok ortaya çıkmaktadır. Bakur'da fazlasıyla yaşanan durum bir yanıyla da budur. Bu durum geçmişte '*gizli tasfiyecilik*' veya '*gizli sosyal reformculuk*' olarak tanımlanmış ve mahkum edilmiştir. Rojava'da da benzer eğilimler, bu düzeye gelmese de gözlenmektedir. Dolayısıyla bu tür tasfiyeci eğilimlere karşı tavır almak, ideolojik-örgütsel mücadele ederek tasfiyeciliğin her türlü belirtisini tasfiye etmek gereklidir.

Üçüncü bir nokta ise, parti kadroları ideolojik-örgütsel mücadele yürütmüyorlar ya da çok sınırlı yürütüyorlar. İdeolojik-örgütsel mücadeleyi başkalarına havale etme, özellikle de üst yönetimlere havale etme durumu yaşanıyor. İdeolojik-örgütsel mücadele yürütmeden parti olunabileceği, PKK kadrosu olarak kalınabileceği sanılıyor. Bu büyük bir yanılgıdır. Parti kadrosu olmak, parti görevlerini yürütmek, her şeyden önce kendi içinde ve örgütsel ortamda ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütülmesine bağlıdır. Önder Apo hep "*Benim en temel özelliğim örgütsel çizgi savaşçılığımdır*" dedi. Partiyi böyle bir çizgi savaşımıyla var etti. Bu tutum tüm kadrolar için geçerlidir. İdeolojik-örgütsel mücadele yürütülmeden kadro ölçüleri korunamaz, partinin ilke ve ölçülerine göre bir parti yaşamı, kadro yaşamı ortaya çıkartılamaz. Başka hangi yöntemle parti ve kadro yaşamını denetleyeceğiz? Bu yaşama ters düşenleri, onu ihlal edenleri başka hangi yöntemle denetleyeceğiz? İdeolojik-örgütsel mücadele olmazsa, yani eleştiri-özeleştiri silahını her zaman etkili biçimde işletmezsek, parti dışı anlayış ve tutumlara karşı, parti içinde hata ve eksikliklere karşı başka hangi yöntemle mücadele edebiliriz? Besbelli ki edemeyiz. Dolaylısıyla ideolojik-örgütsel mücadele, her kadronun, hangi alanda ve hangi görevde olursa olsun mutlaka yürütmesi gereken temel bir görevdir. Bu, kadro olmanın, partili olmanın, partili olarak yaşamanın gerektirdiği temel bir görev olmaktadır. Dolayısıyla tüm yoldaşlar kendi içlerinde ve bulundukları ortamda ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini her yerde mutlaka yürütmelidir. Eleştiri ve özeleştiri silahını her zaman etkili olarak kullanmalı, sınıf ve cins mücadelesini cesur ve derinlikli vermelidir. Tabi bu mücadeleyi kazandırıcı ve eğitici üslup ve yöntemle yürütmeleri şarttır. Ancak parti kadrosu olarak kalmak ve yoldaşlık görevini yerine getirmek bu temelde olur.

Dördüncü husus ise, profesyonel devrimci çalışma ilkelerine ilişkindir. Aslında parti kadrosu olarak halk içindeki çalışmalarda ciddi bir eksiklik, çizgi ve ölçü tutturamama yaşanmaktadır. Daha doğrusu profesyonel devrimci militanın nasıl çalışacağı durumu yeterince bilinmemektedir. Kitle içerisinde bir çalışmaya gittiğinde veya toplumsal alanın herhangi bir alanında, ekonomik, sosyal, siyasi vb. alanlarda bir çalışma sahasına gittiğinde, arkadaşlarımız hemen orada yönetim olmayı, yönetim kademesinin başına geçmeyi, halkın yöneticisi olmayı tercih ediyor. Bu, kuşkusuz iktidarcı ve devletçi paradigmanın uygulanması oluyor. Reel sosyalizmin iktidar partisi olma anlayışını yansıtıyor. Oysa PKK kadrolarının böyle olmamaları gerekir. Adı üzerinde zaten profesyonel devrimcidirler; yani yerel değil, amatör değildirler. Profesyonellik hareketliliği gerektirir, her yerde ve her görevde çalışan anlamına gelir. Parti kadroları profesyonel devrimcilerdir. Yoksa PKK'lilik, yurtseverlik ve yerel kadro ölçüleriyle asla tanımlanamaz. O halde bir profesyonel devrimci nasıl çalışır? Örneğin bir arkadaşımız bir kasabaya, bir mahalleye, bir şehre gitti mi, orada bir halk örgütlemesi geliştiriliyorsa onun yönetiminde yer alıyor. Dolayısıyla da yerelleşiyor, orada sabitleşiyor ve oradaki işler içerisinde boğulup gidiyor. Kendisini hem hareketsiz, yerel ve dar bir ortamda tutuyor, hem de yönetim haline getiriyor. Halk yönetimi görevleriyle yüklü hale geliyor. Kuşkusuz böyle bir tarz profesyonel devrimci tarz değildir.

Kadrolar yönetim değil, profesyonel propagandacı ve örgütleyicidirler

Bu bakımdan parti kadrolarının çalışma tarzında çok köklü bir değişiklik ve düzeltme gereklidir. Bunu şöyle tanımlıyoruz: Birincisi, üstte bürokratik kalmadan halkın içine, tabana, halk kitlelerinin içerisine girmeyi esas alıyoruz. Böyle bir hamle ve seferberlik başlatıyoruz. İkincisi, halk yönetimlerinde yer almayı değil, halkın eğitilmesi ve örgütlenmesi görevini yürüten, bu anlamda hareketli çalışan bir profesyonel devrimciliği esas alıyoruz. Dolayısıyla kadroların KCK yönetimlerinden, halk yönetim örgütlerinden çekilmeleri gerekiyor. Hiçbir kadronun hiçbir gerekçeyle bir yerde yönetime girip kendisini orada sabitlemesini ve sınırlandırmasını doğru bulmuyoruz. Öyle olan objektif olarak PKK kadroluğundan düşmüş demektir. Profesyonel devrimci özelliğini kaybederek, kendisini yerel çalışan ve yönetim işleriyle uğraşan yerel kadro düzeyine, yurtsever kadro, amatör kadro düzeyine düşürmüş olur. Oysa bir profesyonel devrimci öyle çalışmaz, halkın içerisine girer. Onun temel görevi propaganda ve örgütlemedir. Her gün bu görevinin başında olur. Nerede propaganda edilecek ve eğitilecek kitleler varsa oraya gider ve toplantılar yapar; Önderlik çizgisini, demokratik ulus inşasını, demokratik komünal yaşamı anlatır. Genç-ihtiyar ve kadın-erkek tüm toplumu eğitmeye çalışır. Tabi bunun ardından da örgütleme gelir. Yani demokratik ulus inşasını gerçekleştirir; toplum örgütlenebildiği kadar örgütler; bu temelde meclisini kurar, yönetimini çıkarır. Bunları gerçekleştirdikten sonra da başka bir alana geçer. Orada benzer çalışmaları yapar ve başka alana geçer. Eğer örgütlediği yerlerde sorunlar çıkarsa tekrar döner, o sorunları çözmek üzere toplantılar yapar, tartışma yürütür, eğitim ve propaganda çalışmalarını aktif bir biçimde sürdürür. Bu temelde sorunları çözdükten sonra tekrar başka alanlara geçer.

Parti kadrolarının halk içerisinde böyle çalışması gerekir. Bundan böyle, bu tarzda çalışana biz parti kadrosu diyoruz. Özellikle toplumsal alan çalışmalarında PKK kadrolarının halk içerisinde bu temelde çalışması şarttır. Oysa şimdi bir arkadaş bir alana gitti mi ya hemen bir yerelin yönetimine giriyor ve orada sabitleşiyor, ya da orada var olan imkanlar üzerinden hareket ediyor ve o imkanları kullanıp idare ediyor. Yani yeni kitlelere açılmıyor, halkın eğitimi ve örgütlenmesiyle uğraşmak, halkın demokratik ulus çizgisinde örgütlenmesini, demokratik öz yönetimini geliştirmesini ve kendi kendini yönetir hale getirmesini sağlamak yerine, var olan imkanlar üzerinde oturup onları idare ediyor. Bir anlamda kendisini yaşatıyor denebilir. Var olan düzeyi yaşatıyor, tekrarlıyor, sürdürüyor. Bir eğitim faaliyeti yürütmüyor, örgütleme faaliyeti yürütmüyor, yeni kitlelere açılmıyor, KCK sistemini kurmuyor ve işletmiyor, var olan engellerin aşılması için çaba harcamıyor. Tersine var olanı idare ediyor. Bu iki yaklaşım da kesinlikle yanlıştır. Ne gidilip bir yerde yönetime girilerek sabitleşme olmalı, ne de geniş bir alanda var olan imkanlar üzerinde oturup idare etme olmalıdır.

Doğru olan, belirttiğimiz gibi propaganda ve örgütleme çalışmaları yürütmektir. Kadrolar yönetim değil, profesyonel propagandacı ve örgütleyicidirler. Önder Apo buna "***Örgütlenmiş ve eyleme geçmiş hakikat***" dedi. Dolayısıyla bir PKK kadrosu, nerede propagandacı ihtiyacı, nerede örgütleyici ihtiyacı, nerede eğitimci ihtiyacı, nerede eylemci ihtiyacı varsa orada olur. Kemal Pir tarzı işte böyle bir tarzdır. Nerede propaganda, nerede eylem gerekiyorsa, Kemal Pir oradaydı. Yoksa kendine dar bir alan çizip "*ben burayla sorumluyum*" diyerek bir yerde hiçbir zaman durmadı. Bu anlamda köklü bir kadro çalışması düzeltmesini kesinlikle yapmamız gerekmektedir. PKK kadrolarından oluşmuş KCK yönetimleri geçersizdir. Onlar doğru yönetimler değillerdir. Bu, halkın yönetim yetkisinin ele geçirilmesi anlamına gelir ki, bu da iktidarcılıktır ve reel sosyalizmin parti-iktidar bütünlüğü anlayışının pratikleştirilmesi olur. PKK olarak biz, bundan kendimizi kesinlikle çıkaracağız.

Peki kadro ne yapacak? Besbelli ki KCK'yi örgütleyecek. Her yerde, çok değişik alt ve yan örgütler biçiminde KCK kurumlaşmalarını geliştirecek. Yerel, yurtsever kadrolarla bu örgütleri inşa edecek, dolduracak. Onları böyle bir örgütleme ve kendi işlerini kendilerinin yönetmesi konusunda eğitecek, örgütlenme anlayışı verecek, sorunları oldu mu çözümüne yardımcı olacak, ama halk kendi kendini yönetecek. Kendi kendini yönetebilmesi için de tabi ki halkın kurum ve örgütlerinde halkın kendisi yer alacak. Parti kadroları '*bir lokma bir hırka*' temelinde birer eğitimci, propagandacı ve örgütleyici olarak köy köy, mahalle mahalle, mıntıka mıntıka, kasaba kasaba, aile aile dolaşacaklar. Nerede bir öncü devrimciye, kadroya ihtiyaç duyan bir insan, bir topluluk varsa orada olacaklar; o toplulukla uğraşacaklar, eğitecekler, onları örgütleyip kazanacaklar.

Bu temelde, beşinci olarak belirtilmesi gereken husus ise yönetim yetkisinin parti kadrolarında olmaması, halk örgütlerinde ve yerel kadrolarda, yani KCK örgütlülüğünde olması gerektiğidir. Bu anlamda şunu ifade edebiliriz: Meclis ve komünler örgütlenmeli ve yetkiler onlara devredilmelidir! On yıldır komün, meclis çalışması yürütüyoruz. Bakur'da yürüttük, Rojava'da yürüttük, kısmen Başur ve Rojhilat'ta bile bunları denemeye çalıştık. Fakat bunların içini dolduramadık. Bu tür çabalarımızın hepsi yüzeysel kaldı, şekli kaldı. Sonunda dağıldı. Neden? Çünkü kadrolar halkı eğitip örgütleyerek kendi kendilerini yönetecek siyasi kurumları oluşturmaya hazır hale getirmediler.

Dolayısıyla bu tür çabaların içi dolmadı. KCK örgütlülüğünün esası meclis ve komün örgütlemekti. Mahallede ve köyde komün oluşturmak, kasabadan şehre, bölgeden ülke geneline kadar demokratik seçimlerle gelmiş temsilcilerden oluşan meclisler örgütlemek esastı. Bu komün veya meclisler kendi yürütmelerini oluşturacaklardı. Dolayısıyla kararı komün ve meclisler alırken, yürütmeyi ya da pratiği koordine etmeyi ise komün ya da meclislerin görevlendirdiği yürütme organları, icra kurulları yerine getireceklerdi. Bu icra kurulları da meclisten çıkacaktı ve eğitilmiş yurtsever kadrolardan oluşacaktı. Şimdi böyle örgütlenmeler geliştirilmiyor. Hala her yerde bu tür meclis, komün çalışmaları yapmaya çalışıyoruz, "*inşa ettik*" diyoruz, fakat ya yeterince eğitmiyoruz, bu nedenle de işlemiyor ve giderek dağılıyor ya da doğrudan kendi üzerimize alıyor, onu yürütmeye çalışıyoruz, o zaman da bir meclis ya da komünü çalıştıran sabitleşmiş yerel bir kadro haline geliyoruz. Bu da bir süre devam etse de sonra devam etmiyor ve dağılıyor.

Diğer yandan meclis ve komünler toplanıp karar alıyorlar, ama parti kadrosu o kararı reddediyor, feshediyor! Parti kadro ya da komiteleri kendilerini KCK meclisleri ya da komünlerinin üzerinde otorite sayıyorlar, yetkili ve onay mercii olarak görüyorlar. Elbette bu yanlıştır. Bu da iktidarcılıktır. İktidarcı çizginin bir biçimde devam ettiril-

mesini ifade etmektedir. Bu nedenle Bakur'da ve Rojava'da örgütlenemiyoruz. Gerçekten yetkili, sorumlu, bulunduğu alanın bütün sorunlarını çözecek tartışmalar yapan, kararlar alan, icra organları ortaya çıkartan meclislerimiz, komünlerimiz oluşmuyor. Bu da yanlıştır ve bu noktada kesinlikle bir düzeltme olmalıdır. Ne kadrolar bu komün ve meclisleri yönetenler olmalılar, ne de kendilerini komün ve meclislerin onay mercii olarak görmeliler. Tersine parti kadroları halkın eğitip örgütleyicisi olmalılar. Halkı eğiterek meclis ya da komün örgütlenmelerini ortaya çıkarmalı, onları nasıl işleteceklerini öğretmeli ve ondan sonrasına karışmamalıdırlar. Gerisini halkın kendisi yapmalı, kurumsal işleyiş temelinde olmalıdır. Sorunlar çıkarsa kadrolar sorunların çözümünü öngören düşünceleri yine halka vermeliler. Bu anlamda çözüme yardımcı olmalılar. Ama bu yetkiyi ele geçirmeleri, kendilerini yönetim yapmaları, iktidar haline getirmeleri anlamına kesinlikle gelmez. Bundan mutlaka uzak durmak, yetkiyi meclislere, komünlere taşırmak, onların işleyişi temelinde kararların alındığı, kendi sorunlarını çözdüğü bir demokratik sistemi hakim kılmak kesinlikle gereklidir.

Yeni kadro katmayan ve eğitmeyen kadro duruşu tasfiyeci bir duruştur

Değerli Yoldaşlar!

Parti çalışmalarını geliştirir ve demokratik konfederalizmi inşa ederken, kendimize bazı temel soruları mutlaka sormalıyız. Örneğin, bir kadro yaratmak ne demektir? Örneğin, bir köy veya mahalleyi örgütlemek nasıl olur? Örneğin, komün nedir, nerede inşa olur, nasıl işler, nasıl çalışır? Örneğin, meclis nedir, nasıl oluşturulur, nasıl seçilir ve işler? Bu konular üzerinde her arkadaşımız daha çok kafa yormalıdır. Kendini eğitmeli, bu anlamda görev ve sorumluluğunun bilincine derinden vararak, bunları pratikte başarıyla yerine getirmelidir. Özellikle toplumsal alan çalışmaları yürüten kadroların bu konuda son derece eğitimli olmaları gerekir. Somut düşünceleri olmalı, plan ve projelere sahip olmalılar ki, bu görevlerini yerine getirebilsinler! Örneğin, partinin en çok kendini örgütleyeceği, yeni aday kadrolarla kendini büyüteceği alan toplumsal alan çalışmasıdır. Yeni kadro adayları gençlik içerisinden, kadın içerisinden, köyden, mahalleden, iş yerinden katılırlar. Önce aday kadrolar olurlar, sempatizan olurlar ve çalışmada yararlılık gösterirlerse o zaman kadro olarak görevlendirilirler. Böylece parti yeni kadrolar kazanmış, örgütlülüğünü büyütmüş olur.

Bu noktada şunu ifade edelim: Her parti kadrosunun yeni kadrolar katma, eğitme ve pratik çalışmaya sevk etme görev ve sorumluluğu vardır. Bu, her kadronun görevidir. Hangi görevde, nerede çalışırsa çalışsın, her parti kadrosu mutlaka içinde bulunduğu ortam ve sahip olduğu imkanlar dahilinde yeni kadro adayları katmak, onları eğiterek ve yöneterek kadrolaştırmak, partiyi bu temelde büyütmekle sorumludur. Böyle olmayan, yeni kadrolar katmayan ve eğitmeyen kadro duruşu tasfiyeci bir duruştur. Dar, bürokratik bir duruşu ifade eder. Bunun da parti kadroluğu görevinin asli bir yanının aksatılması, temel bir görevin yerine getirilmemesi olduğu açıktır. O bakımdan tüm kadrolar kendilerini partiyi büyütmekten, aday kadrolar katıp eğiterek parti örgütlerini geliştirmekten sorumlu görmeliler. Böyle olursa, kadro yaratmak ne demektir, bir kişi nasıl kazanılır, profesyonel devrimci haline nasıl getirilir; bunlar daha iyi anlaşılır.

Fakat arkadaşlarımız böyle yapmıyor, hep "*hazır kadro gelsin*" diyorlar. Hazır olan kadroyu örgütlüyorlar, onların çalışması üzerinde kendilerini yönetici sayıyorlar. Elbette bu tarz çalışmaya parti çalışması denmez. Parti kadrosu kitleler içerisinde çalışır, adayları kendisi katar, eğiterek adayı kendisi kadrolaştırır. Yoksa partiden hazır istemez. Bu hazır istemeyi kesinlikle reddediyoruz. Bundan böyle hiçbir yere, başka bir alandan hazır kadro gönderilmeyecektir. Bir kadroya ya da bir komiteye bir yerde parti çalışmasını yürütüp, partiyi örgütleme görevi verilmişse, artık orada partiyi büyütmekten, eğitmekten, yaymaktan bu kadro ya da komite sorumludur. Başka yerden bekleyen değil, kendisi çalışarak katan, kazanan, eğiten, örgütleyen olmak durumundadır.

Benzer bir biçimde, bir köy veya bir mahalle nasıl örgütlenir? Bir komün, meclis nasıl kurulur? Kaldı ki komün ve meclis dendiğinde hep siyasi boyut öne çıkıyor. Halbuki demokratik ulus inşasını sadece siyasi boyut olarak düşünmemek lazım. Ekonomik boyut olarak düşünmek, sosyal boyut olarak düşünmek lazım; yani eğitimi, sağlığı, sporu önemsemek gerekiyor. Yine hukuki boyut olarak düşünmek, ekolojik boyut olarak ele almak, kültürel boyut olarak ele almak lazım. Tabi özsavunma boyutu da önemlidir ve temel bir boyuttur. Olmazsa olmaz düzeyinde bir boyuttur ve o biraz halk savunma güçlerinin çabalarıyla gerçekleştirilen bir çalışma olmaktadır. Herkesin bu anlamda görev ve sorumluluğuna sahip çıkması gerekiyor. Şimdi arkadaşlarımız komün örgütlüyorlar, komünün ne olduğunu bilmiyorlar. Komünü bürokratik bir kuruluş olarak ele alıyorlar. Oysaki komün ortak çalışma ve paylaşım demektir. Bunu küçük bir yaşam alanında ekonomik, sosyal, kültürel, hukuki yaşam alanında yapmak mümkün olduğu gibi bütün alanlarda birlikte yapmak da mümkündür. Doğrusu toplumsal yaşamın bütün boyutlarında demokratik komünalizmi geliştirmektir. Ama bir anda bir yerde yaşamın tüm boyutlarında demokratik komünalizmi örgütlemek imkansızdır. Bunun için halkın eğitilmesi, bilinçlendirilmesi gerekiyor. Ancak bilinçli bir katılımla böyle bir demokratik komünal yaşama geçilebilir. Bunun da uzun bir eğitimi, tecrübe birikimini gerektirdiği açıktır. Bu bakımdan da öncelikle bir veya birkaç boyutta, yapılabildiği kadar komün örgütlülüğünü ve yaşamını geliştirmek gerekiyor. Örneğin, ekonomik boyutta en basitten başlanabilir. İmece usulü çalışma da bir komünal çalışma biçimidir. Bir köyün ya da bir mahallenin işlerini ortak yapmak, yol yapmak, su getirmek, ortak bazı alanları birlikte işletmek gibi uygulamalarla başlanabilir. Yine eğitim, sağlık sorunlarını kendi gücüyle çözmek gibi bu tür ortaklıklar geliştirilebilir. Gençliğin fiziki eğitimi için yerel yönetimler düzeyinde kitle sporu faaliyetleri aktif geliştirilebilir. Hukuk alanında toplumsal adalet halkın komünal örgütlülüğü temelinde gerçekleştirilebilir.

Benzer biçimde komünü bürokratik bir yetki olayı olarak görmemek gerekir. Komün doğrudan demokrasi demektir. Aslında doğrudan demokrasinin uygulanabildiği, bir yerde yaşayanların hepsinin toplanabildiği, o alanda yaşayan herkesin katıldığı meclis olarak örgütleyerek kararlar alma sistemidir. Tabi her komün, tıpkı meclis gibi pratik çalışmaları koordine etmesi için bir icra organı seçer. Komünü doğrudan demokrasi uygulaması olarak görmek gerekiyor. Doğrudan demokrasi uygulamasının yapılamadığı yerde de seçilmiş temsilcilerden oluşan meclisler kuruluyor. Meclisler yetkili ve görevli olduğu alandaki toplumsal yaşam sorunlarına ilişkin tartışmalar yapıyor, komisyonlar örgütlüyor, bu temelde kararlar alıyor, yine pratiği koordine edecek yürütme organları görevlendirerek, onlar tarafından pratiği yürütmeyi sağlıyorlar. Sonuçta, yürütülen çalışmaları denetliyorlar. Hem denetim hem karar organı olarak komün ve meclisler rol yonuyorlar. İşte bir köy, bir mahalle örgütlülüğü derken buradan başlamak gerekir. Örneğin komün örgütleyebilecek miyiz, bir yol yapılacaksa bütün köyü toplayıp o yolun yapımını o toplantıda kararlaştırıp planlayarak, iş bölümü yaparak uygulayacak mıyız, uygulayamayacak mıyız? Eğer bunu yaparsak bu bir komün çalışmasıdır. Bir köy en azından öyle bir iş için örgütlenmiş demektir. Başka bir çalışma, benzeri örgütlemeler devam ederse toplum yaşamının farklı alanlarını böyle ortak karar ve planlamayla yerine getirme gerçekleşirse bu bir köyün, bir mahallenin komünal işleyişinin, yaşamının gelişmesi anlamına gelir. Bu giderek büyür ve derinleşir. En basitinden, en darından başlayarak giderek daha karmaşık ve geniş bir örgütlülük sistemi haline gelir. Böyle ele alıp düşünmek lazım.

Örneğin, bir profesyonel devrimci bir köye gittiğinde ne yapmalıdır? Önce hızlı bir şekilde o köyde neler yapılabileceğine dair ön yoklamalarla, keşiflerle bilgi toplar. Bu temelde kafasında bir tasarı oluşturur. Ondan sonra köylüleri toplar, tartışmalar yürütür. Orada nelerin yapılabileceğini, bunları yapmanın köy için ne kadar yarar getireceğini gündemleştirerek halkı ikna etmeye çalışır. Topluma bunu kabul ettirir. Kararı toplantının kararı haline getirdi mi ve bu kararı uygulayacak, uygulamayı koordine edecek yürütme seçtirdi mi, işte o zaman bu köy komünal örgütlülüğe adım atmış demektir. Bir işte yapılanı beş işte, on işte, yirmi işte yaptın mı giderek komünal örgütlülük artar. Bir köy örgütlülüğünü, bir mahalle çalışmasını böyle ele almak gerekir.

Bir profesyonel devrimci bulunduğu mahalle veya köyde belli bir karar, planlama ve uygulama ortaya çıktıktan sonra başka mahalleye veya köye geçebilir. Onları kendi işlerini kendileri yapmaya yöneltir. Yoksa dıştan bekleyen, örgütten isteyen bir anlayışı vermez. Onu vermemesi için de kendisi dıştan bekleyen, örgütten isteyen olmamalıdır. Bir kadronun eğitip örgütleyebilmesi için demek ki önce kendisini eğitip örgütlemesi gerekir. Kendisi bekleyen, örgütten isteyen olmamalı ki, halkta öyle bir anlayış oluşmasın, toplumu kendi işini kendisi yapar konuma getirsin. Bir kadro kendisi komünal yaşamı her yönüyle benimsemeli, kabul etmeli ve yaşamalı ki, halka komünalizmin iyi olduğunu, güzel olduğunu anlatabilsin ve toplumu ikna edebilsin. Kendisi komün olmayan, bireycilik peşinde koşan bir kadronun halkı örgütleyebilmesi, demokratik komünalizm temelinde halkı eğitip örgütleyebilmesi mümkün olmaz. Kendisi hazır örgüt ve kadro bekleyen birsinin, halkı kendi özgücüyle kendini yaşatır ve yönetir hale getirmesi, böyle bir anlayışı vermesi ve bu temelde örgütlü kılması mümkün olmaz.

Demek ki her şeyden önce kadro, Önderlik çizgisini, demokratik modernite kuramını doğru ve tam özümsemelidir. Bu temelde demokratik ulus inşası görevlerini pratikte nasıl gerçekleştirebilirse öyle anlayabilmelidir. Kendisi bunu özümseseli, benimsemelidir ki, halka kabul ettirebilsin, halkı eğitebilsin ve örgütleyebilsin. İşte kadronun halk içerisindeki çalışmalarda özellikle toplumsal alan çalışmalarının geliştirilmesinde böyle bir düzen tutturma ihtiyacı vardır. Kadronun kendi örgütü parti örgütüdür. Toplantılar yaptığı, hesap alıp verdiği örgütü parti örgütüdür. Kitleler içerisinde çalışırken de kitle örgütlenmelerinde bu temelde bir örgütsel işleyişi ortaya çıkarmayı hedefler.

Her parti kadrosunun eğitme, örgütleme ve denetleme görevi vardır

Değerli Yoldaşlar!

Biz daha önce her parti kadrosunun mutlaka büyük işler başaracak düzeyde görevli kılınması gerektiğini belirttik. Yine her parti kadrosunun bir parti komitesinde veya temsilciliğinde yer alması, çalışma yürütmesi, oradan görev alarak iş yapıp, oraya rapor ve hesap vermesi gerektiğini, dolayısıyla da yaşamının o komite tarafından eleştiri-özeleştiriyle denetlenmesi gerektiğini belirttik. Kuşkusuz bunlar geçerliliğini şimdi de koruyorlar. Parti kadrolarının tabana doğru örgütlülüğünü bu temelde geliştirmek gerekiyor. Mutlaka her kadroya halk içerisinde çalışacak, yeni parti kadroları katıp eğitecek, KCK'yi örgütleyecek, demokratik ulusu inşa edecek görevler verilmelidir. Özellikle toplumsal alan çalışmalarında halkı eğitip örgütleme görevleri verilmelidir. Halkı eğitip örgütleme görevi verilmeyen bir tek parti kadrosu, PKK-PAJK kadrosu kesinlikle bırakılmalıdır. Görevsiz, örgütsüz kadro olmaz. Bir kadro bir saniye bile görevsiz ve örgütsüz kalamaz. Eğer öyle olursa partiden kopmuş demektir. Öyle durumda olan birisinin yeniden partiye katılmak için çaba harcaması gereklidir. Bizde değil bir saniye, haftalar ve aylar geçiyor görev alanını bırakıyor, değişik yerlere gidiyor, geziyor tozuyor, rapor yazmıyor, hesap vermiyor, ama yine de PKK kadrosu olarak kalıyor! Peki bu nasıl olur? Böyle kadro ölçüsü mü olur? Böyle parti ilkesi mi olur? Partiyi kırk defa çiğniyor, yok ediyor ve sonra yine "*ben parti kadrosuyum*" diyor. Bunun böyle kabul edilemeyeceği son derece açıktır.

Bu bakımdan her kadroya başaracağı dolgun görevler mutlaka verilmelidir. Her kadro bir parti örgütünde, komite veya temsilciliğinde mutlaka yer almalıdır. Üst yönetimler kadroları bu temelde görevlendirmeli ve denetlemelidirler. Örgütleyici ve denetleyici olmalıdırlar. Bu konuda da ciddi sorunlarımız var. Merkez Komite'den tutalım da parça komiteleri, diğer merkezi komiteler, bölge komiteleri, yerel komiteler var veya bazı alanlarda var; ama bu komiteler yanlarında olan kadroları örgütlemiyorlar, onlara görev ve sorumluluk verip, onlara dayalı parti komiteleri örgütleyip bu komiteleri dolgun görevlerle çalışmaya sevk edip sonuçlarını denetlemiyorlar. Böyle parti çalışması yürümez, böyle biz halkı da eğitemeyiz. Denetimsiz devrimci çalışma olmaz. Demek ki her parti kadrosunun eğitme, örgütleme ve denetleme görevi vardır. Kendi sorumluluğu altındaki kadroları örgütlü kılar, onlara görev verir, nasıl yapacaklarına dair perspektif verir, ondan sonra da düzenli aralıklarla çalışmalarının sonuçlarını denetler. Toplantı yaptırır, rapor ister, verilen görev parti ilkelerine uygun biçimde ne kadar yerine getirilmiş, ne kadar getirilmemiş hesabını yapar, dökümünü çıkarır, sorgular. Böylece bir perspektif verme ve hesap sorma yöntemi mutlaka olmalıdır.

Bizde ise bu durum işlememektedir. Kadrolar boş kalıyorlar. Merkezi komiteler kendi sorumluluk alanındaki parti kadrolarını yeterince görevlendirmiyorlar. Görevlerini nasıl yerine getireceklerine dair perspektif vermiyorlar. Yönetim otoritesini yeterince sağlamıyorlar. Daha da önemlisi rapor almıyorlar, hesap sormuyorlar, ne yapılıp yapılmadığı konusunu denetlemiyorlar. Böylece adeta bireycilik teşvik ediliyor, her şey kişinin kendi isteğine ve keyfine kalıyor. Bu kadar bireycilik, keyfiyet, kendine görelik böyle ortaya çıkıyor. Böyle yapan bir komite veya kadro ideolojik-örgütsel mücadele yürütmüyor. Pratiği denetlemiyor ki, eksiklik nerede, hata nasıl ortaya çıkmış, nereden kaynaklanmış, nasıl giderilecek gibi sorular üzerinde dursun ve bunların çözümü için bir mücadele yürütsün. Bu bakımdan kesinlikle yürütme ve yürütmenin denetimi olmalı, işletilmelidir. Parti örgütlülüğünde parti kadrolarının her birinin mutlaka bir parti komitesinde ve kitle örgütlenmesi çalışması içinde olması, çalışmaların sonuçlarının belli aralıklarla düzenli bir biçimde denetlenmesi gerekir. Yani hesap alıp vermeye dayalı bir çalışmanın yürütülmesi şarttır. Biz profesyonel devrimci bir örgütüz. Keyfiyete göre, bireyci tutumlara göre çalışma yapamayız. İstediğini yapan, istemediğini yapmayan konumda olamayız. Partinin istemini ve gerekli gördüğünü yapmakla yükümlü insanlarız. Profesyonel devrimci olmak, böyle bir parti örgütlemek bu anlama gelir. Örgütsel işleyişimizin esası, partinin gerekli gördüğü, ihtiyaç duyduğu görev ve sorumlulukları üstlenmeye her zaman hazır olmak, bunları pratikte başarıyla yerine getirmek ve pratiğin hesabını vermektir. Her kadronun doğru, düzenli bir işleyiş yürütmesinin gereği budur.

Yeni Newroz yılına kahramanlaşmış halk gerçeğiyle yürüyoruz

Değerli Yoldaşlar!

Demek ki yaptığımız hazırlıklar, yürüttüğümüz tartışmalar, eğitim ve platformlar sonucunda yeni bir pratik sürece yönelirken, Newrozla birlikte yeni bir özgürlük yılına yürürken, yönetim ve çalışma tarzımızı Apocu çizgide düzeltmemiz gerekiyor. Bunun için de, her şeyden önce görevlerin üzerine Apocu ruh ve tarzla yürümemiz ve mutlaka onları başarmayı esas almamız gerekiyor. Böyle bir tarzı, anlayışı kendimiz yürüttüğümüz gibi etrafımıza hakim kılmamız gerekiyor. Bu temelde bir tarz düzeltmesi, sistem düzeltmesini gerçekleştirmek gerekiyor. Kış boyu yürüttüğümüz zihniyet değişimi ve dönüşümünü, pratik çalışma tarzı ve örgütsel sistem düzeltmesiyle tamamlayarak, 2015 yılını en büyük başarılarla, zaferlerle dolu bir yıl haline getirmeyi bilmemiz gerekiyor. Yeni Newroz yılına giriş, Newroz özgürlük ve direniş gerçeği bizden bunu istiyor. Mazlum Doğan direnişçiliği bizden bunu istiyor.

Doğru tutum ve tarza ulaşmak için, örneğin Mazlum Doğan gerçeğini inceleyelim. Acaba Mazlum Doğan'a kim emir verdi? Neden Mazlum Doğan zindan direnişinin öncüsü oldu? O görevi, o cesaret ve fedakarlığı nereden çıkardı? Kuşkusuz ki, parti bilincinden çıkardı, Önderlik çizgisine hakimiyetten çıkardı. Önder Apo, Mazlum Doğan için "*hareketimizin bilinç hamuruydu*" dedi. Dolayısıyla içinde bulunduğu durumu değerlendirdi, öyle bir ortamda bir parti kadrosu olarak, Apocu militan olarak ne yapması gerektiğini kararlaştırdı ve yüksek bir cesaret ve fedakarlıkla kararını uygulamaya koydu. İşte Newroz'un yeniden yaratıcısı olmayı böyle başardı ve Çağdaş Kawa oldu. Newrozları Newroz yaptı. **Ulusal Kahramanlık Günü**'nü daha da çok pekiştirdi. Bu direniş ve tutumuyla bir yandan tarihi **Zindan Direnişi**'nin öncüsü olduğu gibi, gerillanın da öncüsü oldu. Partinin direniş çizgisini, eylem hattını ortaya çıkardı. Büyük gerilla direnişi, Agitler, Zilanlar, Beritanlar böyle ortaya çıktı. Ulusal kahramanlık böyle oluştu. Gerilla yürüyüşü, onun büyük komutanlaşması bu temelde ortaya çıktı ve 28 Mart Ulusal Kahramanlık Günü'müz haline geldi. Mazlum Doğan direnişinden Mahsum Korkmaz direnişine uzanan hafta Ulusal Kahramanlık Haftamız oldu. İşte bu bilinç ve tarz böyle büyük bir kahramanlığı ortaya çıkardı. Onun bilincini, iradesini, cesaretini, fedakarlığını, öngörüsünü yarattı. Mazlum direnişçiliği böyle ortaya çıktı, Mahsum direnişçiliği böyle ortaya çıktı. Kürt gençliğinin bu kahramanca yürüyüşü kendisini büyük kadın özgürlüğünde, özgür kadın yürüyüşünde ortaya koydu ve Beritan direnişçiliği, Zilan fedailiği kendini bu temelde ortaya çıkardı.

Önderlik çizgisinde Mazlumların, Agitlerin, Beritanların ve Zilanların ortaya çıkardığı bu büyük kahramanlıktır ki, bugün Kürt halkını kahramanlar halkı haline getirdi. Kürt gencini kahramanlaştırdı, Kürt kadınını kahramanlaştırdı. Gerilla ve serhildan çizgisini kahramanlık çizgisi yaptı ve bu temelde DAİŞ faşizmine karşı Rojava'da ve Başur'da tarihi direnişler ortaya çıktı. Şengal ve Kobanê direnişleri, Kobanê ve Til Hemis zaferleri böyle büyük kahramanlığın ortaya çıkardığı direnişler ve zaferler oldu.

Şimdi hareket ve halk olarak, yeni Newroz yılına işte böyle bir kahramanlık ruhuyla, kahramanlaşmış halk gerçeğiyle, kahramanca mücadele eden gençlik ve kadın gerçeğiyle yürüyoruz. Hareket ve halk olarak her zamankinden daha donanımlı, bilinçli, örgütlü ve dirençli durumdayız. Önderlik, hareket, gerilla ve halk olarak tam bir birlik ve bütünlük içerisinde var olan imkan ve fırsatları özgürlük devrimine dönüştürmek, Kürdistan özgürlük devrimini kadın devrimi çizgisinde geliştirerek demokratik Ortadoğu devrimi haline getirmek ve böylece tarihi özgürlük yürüyüşümüzü zafere taşımak için tüm gücümüzü ortaya koyuyoruz.

Önderlik çizgisinde ve Mazlumların, Agitlerin, Beritan ve Zilanların izinde yürüdükçe de bu özgürlük yürüyüşünü zafere taşıyacağımıza, 2015 yılını bu temelde en büyük zafer yıllarından birisi haline getireceğimize inanıyoruz. Bu inançla tüm yoldaşların ve yurtsever halkımızın Newroz Özgürlük ve Direniş bayramlarını bir kere daha kutluyor, partimizin tüm kadro ve sempatizanlarını Apocu tarz, üslup ve tempoda kendilerini yeniden yaratarak, özgürlük zaferlerini daha da büyütmeye, 2015 yılını daha büyük zaferlerle dolu bir yıl haline getirmeye çağırıyoruz!

- Yaşasın Newroz Özgürlük ve Direniş Bayramı!

- Yaşasın Demokratik Sosyalizm!

- Bijî Rêber APO!

13 Mart 2015

PKK Yürütme Komitesi

Kadın Özgürlük Hareketi deneyimimizin geldiği aşama, Jineoloji...

"Erkek egemen zihniyet karşısında her an mücadele duruşu içerisinde olmak kadın özgürlük mücadelesinin ivme kazanmasında en önemli hakikat olarak yaşanmıştır."

Rengîn Botan

Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi olarak, binlerce yıllık kadın özgürlük mücadelesinin mirasını, kırk yıllık mücadele deneyimimizle harmanlayarak yeni ve önemli bir aşamaya taşırıyoruz. Bu aşamaya gelinceye kadar çok zorlu eşiklerden geçmek gerekti, gerekiyor. Zaten özgürlüğün kendisi engelleri aşma felsefesine dayanıyor. Bu nedenle mücadele ediyoruz, yaşıyoruz, düşüyoruz, kalkıyoruz, sınıyoruz, sınanıyoruz, deneyimlerden geçiyoruz, deneyim oluşturuyoruz. Artık biliyoruz ki, cesaretle atılan her özgürlük adımı ve geçilen her eşik, egemenlikli eril zihniyetin temellerini sarsıyor, ortadan kaldırıyor. Buna karşın ana tanrıçanın demokratik, komünal, özgürlükçü yaşam alternatifinin temelleri atılıyor. Kuşkusuz bu cesur adımların atılmasının esas mimarı PKK mücadelesine başladığı ilk günden itibaren "*toplumun özgürlüğü kadının özgürlüğünden geçer*" diyen Önder Apo'dur.

Tarihin dehlizlerinden süzülerek gelen ve kendini hep var edebilen kadın mücadelesi üzerinden, Kürt kadını kendi mücadele deneyimini bilimsel düzeyde ele alacak bir evreye taşıyor. Önderliğimiz daha önce kadının mücadeleye ve savaşa katılımını, kadın ordusu ve kadın partisinin geliştirilmesi temelindeki çalışmaları bir laboratuvar çalışması olarak tanımlarken, ürünlerinin sonradan açığa çıkacağını vurgulamıştır. İşte Önderliğin kadın özgürlüğüne dair yürüttüğü tüm çalışmaların ve mücadelemizin ürünü olarak jineolojinin geliştirilmesi bunu göstermektedir. Kırk yıllık mücadele deneyimimizin verileri ve tüm dünya kadınlarının mücadele yaratımları bir kadın biliminin gelişmesini artık gerekli hale getirmiştir. Kürdistan kadın özgürlük hareketi olarak bizi diğer hareketlerden farklı kılan yönümüz, kendi mücadele deneyimimizden bilgi üretmemiz ve sınanmış deneyim ve bilgimiz üzerinden kadın bilimini geliştirme iddiası ve gayemizdir.

Önderliğimizin ilk kez "**Özgürlük Sosyolojisi**" kitabıyla gündemimize koyduğu Jineoloji'ye ilişkin; "*Feminizm yerine jineoloji (Kadın bilimi) kavramı amacı daha iyi karşılayabilir. Jineolojinin ortaya çıkaracağı gerçekler herhalde teolojinin, eskatalojinin, politikolojinin, pedagojinin, velhasıl sosyolojinin birçok bölümlerine ilişkin 'lojilerden' daha az gerçeklik payı taşımayacaktır. Kadının toplumsal doğanın hem fizik hem de anlam olarak en geniş bölümünü teşkil ettiği tartışma götürmez. O zaman neden çok önemli olan bu toplumsal doğa parçası bilime konu edilmesin? Pedagoji gibi çocuk eğitim ve terbiyesine kadar bölümlenmiş sosyolojinin jineolojiyi oluşturmaması, egemen erkek söylemli olmasından başka bir hususla izah edilemez. Kadın doğası karanlıkta kaldıkça, tüm toplum doğası aydınlanmamış olarak kalacaktır. Toplumsal doğanın gerçek ve kapsamlı aydınlanması, ancak kadın doğasının kapsamlı ve gerçekçi aydınlanmasıyla mümkündür. Kadının sömürgeleşme tarihinden ekonomik, sosyal, siyasal ve zihinsel sömürgeleştirilmesine kadar konumunun açıklığa kavuşturulması, tarihin diğer tüm konularının ve güncel toplumun her yönüyle açıklığa kavuşmasında büyük bir katkıda bulunacaktır. Etik ve estetik bilimi kadın biliminin ayrılmaz parçasıdır. Feminizmi de kapsayan kadın bilimine dayalı kadının özgürlük, eşitlik ve demokratik hareketi, açık ki toplumsal sorunların çözümünde başat rol oynayacaktır*" değerlendirmesi ile jineolojinin hangi temel dayanaklar üzerinden çıktığını belirtmiştir.

Önder Apo'nun önemle üzerinde durup dikkat çektiği gibi kadın özgürlük sorunu tüm insanlığının özgürlük sorununu kapsayan bir sorun olmakta ve tarihsel toplumsal sorunların çözülmesinde başat rol oynamaktadır. Bu bağlamda kadın varlığının her boyutta bilimsel bir ifadeye kavuşturulması, evrene, doğaya, tarihe, topluma dair geliştirilmiş olan bilgi yapılarının bütünlüklü bir şekilde kapsamlı ve sistemsel eleştiriden geçirilmesi gerekmektedir. Kadın varlığının doğru tanımlanması çok köklü ve radikal bir bilgi ve zihniyet değişimini gerekli kılmaktadır. Önderliğimiz jineolojiyi ortaya koyarken neden şimdiye kadar bir kadın biliminin olmadığını sorarak, bunun egemen erkek zihniyetinden kaynaklandığını belirtmektedir. Her konuya ilişkin ayrı bilim disiplinleri kurulduğu halde kadın konusu, bilinçli şekilde bilime konu edilmemiştir. Bin yıllardır mitoloji, felsefe, din, sanat, bilim ve birçok ideolojik eğilim kadını ele alırken kadın hakikatini çarpıtan, erkeğin uzantısı olarak gösteren, inkar ve yok saymaya dayalı tanımlamalarla değerlendirmişlerdir. Bu yanlış ve gerçeği saptıran tanımlamanın köklü aşılması ve iktidar odaklı bilim anlayışına karşı, jineoloji kadının kendi gerçeğini tanımlaması kendi özgür hakikatine yol almasıdır. Dolayısıyla kadının kendi öz bilinci ve özgür iradesi ile kendi hakikatini açığa çıkarması, öncelikle kadını doğru ve yeterli düzeyde tanımlaması gereklidir. Zira kadın-yaşam, kadın-toplum, kadın-doğa birliği temelinde varoluşu sağlaması jineolojinin eksenini oluşturmaktadır.

Bilim, kadını doğru tanımlamaktan kaçınmıştır

İnsan denilen gerçeklik, uzun süre kapsamında kendi toplumsal hakikatini örerek ancak yaşamını sürdürebilmiştir. Açığa çıkan bilimsel verilere baktığımızda da doğanın en canlı harikası ve evrimin temel parçası olarak kendisini inşa eden insanlık, toplumsallık üzerinden günümüze kadar ulaşabilmiştir. Batı merkezli bilim anlayışı tersinden birey eksenli düşünce yapısını topluma hakim kılmaya çalışmış, ancak modernist sosyal bilimlerin kadını, bireyi toplumdan koparma çabası ciddi yozlaşmalara ve toplumsal çözülmelere yol açmıştır. Bilim, toplumun yorumlanmasında önemli roller oynasa da yorumlama biçimi daha çok toplumu devletin ve iktidarın hizmetine koşturma doğrultusunda olmuştur. Sosyal bilimler de dahil tüm bilim alanları iktidar yanlısı bir yapısallık kazandığından, tarihsel toplum da bu minvalde tanımlamalara kavuşturulmuştur. Böylece toplum da tarih de iktidar eksenli inşa edilmiştir. Milliyetçilik, dincilik ve toplumsal cinsiyetçilik de bu bakış açılarının ürünü olarak gelişmiştir. Özellikle kadın hakikatine daha olumsuz yansıyan bu durum zihniyet çarpıtmalarına yol açmıştır.

Kadının, toplumun en zayıf kesimi olarak görülmesi ve ötekileştirilmesi sosyal bilimin birebir ördüğü bu çarpık algılama ve yanlış tanımlamalardan kaynaklanmıştır. Kadının doğru tanımlanması hem toplumsal dokuda hem de yaşamda özgürlük eksenli bir yol alışa götüreceğinden, bilim çevreleri bunu ciddi bir tehlike sayarak kadını tanımlamaktan sürekli kaçınmışlardır. Dolayısıyla kadınların mücadelesi aynı oranda toplumun özgürlük mücadelesi olduğundan, kadının -toplumun- doğanın ataerkil zihniyet aleyhine özgürleştirilmesi, devlet ve iktidar odaklı bilimlerin, felsefi ve tarihsel yaklaşımların aşılması gereklidir. Bu anlamda tüm bilimlerin kadın özgürlüğünü eksen alan jineoloji doğrultusunda, yeni bir bakış açısıyla inşa edilmeleri gereklidir.

Toplumsal tarih ve tarihsel toplumu yanlış yorumlayış biçimleri sürekli iç çatışmalara, savaşlara ve kendinden yabancılaştırmaya yol açmıştır. En çok da kadını yanlış tanımlayan ve yorumlayan bilimsel bakış açıları kadın hakikatine ciddi darbeler vurmuştur. Dolayısıyla kadının toplumsal varoluştaki hakkını yerli yerine oturtmak için tarihsel ve toplumsal statüsünü layıkıyla tanımlayacak bir kadın bilimine her şeyden daha fazla ihtiyaç vardır. Aksi tak-

dirde toplumun krizli ve sorunlu halinden nemalanan mevcut bilimlerin hem paradigmasal olarak hem de yapısal olarak toplumsal sorunları çözmesi mümkün değildir. Önderliğimiz bu temelde sosyal bilimin iktidarla ilişkisini eleştirirken, toplum bilimin toplumu doğru tanımlayabilmesi için başta kendisini yeniden inşa etmesi gerektiğini belirtmektedir. Bu çerçevede, "*Entelektüel çabalar, bilgi ve bilim çalışmaları toplumsal doğanın temel varoluş hali olan ahlaki ve politik toplum kapsamında geliştirilmelidir. Uygarlık tarihi boyunca kopulan ve gittikçe aşındırılan bu toplum gerçekliği, kapitalistin damgasını vurduğu modern çağla birlikte tamamen parçalanmış, çürümeye terk edilmiş ve yok olmanın eşiğine getirilmiştir. O halde entelektüel çaba, bilgi ve bilim çalışmaları öncelikle bu gidişatı durdurmayı amaçlamak zorundadır. Çünkü yok edilen bir şeyin bilimi olamaz. Belki hatırası olabilir, ama hatıra bilim değildir. Bilim yaşayan, var olanla ilgilidir. Bu durumdaki toplum tümüyle yok olmak istemiyorsa, kapitalistik moderniteye (tüm unsurlarıyla birlikte) direnmek zorundadır. Direniş artık varoluşla aynı düzlemde olup özdeştir. Geliştirilecek bilim öncelikle 'sosyal bilim' olarak düzenlenmek zorundadır. Sosyal bilim tüm bilimlerin ana kraliçesi olarak kabul edilmek durumundadır. Ne Birinci Doğa ile ilgili diğer bilimler (fizik, astronomi, kimya, biyoloji) ne de İkinci Doğa'yla ilgili diğer beşeri bilgiler-bilimler (edebiyat, felsefe, sanat, ekonomi vb.) asla öncülük misyonu taşımaz; bunlar hakikatle anlamlı bağı kuramazlar. Her iki alan sosyal bilimle bağını ancak başarıyla kurabilirse hakikatten pay alabilir*" demektedir. Bu bağlamda jineolojiyi bir çıkış olarak ele almaktadır.

Özgür dağlarda sisteme isyan

1970'ler dünyasının konjonktürel koşullarında PKK'yi kuran Önder Apo, Kürt halkının özgürlük mücadelesini geliştirdiği ilk dönemlerden itibaren kadın özgürlük mücadelesini de ideolojik ve stratejik çalışmalarının başında ele almıştır. İlk yıllardan itibaren toplumsal özgürlüğün kadın özgürlüğüyle bağlantısını kuran yaklaşımı PKK'nin özgürlükçü karakterini belirlemiştir. Grup çalışmalarından PKK örgütlenmesine kadarki süreçte, kadının özgürlük mücadelesine katılımı önemle ele alınmış, PKK Üçüncü Kongresi'nden itibaren özgün örgütlenmenin zemini oluşturulmuştur. Önderliğimiz giderek derinleştirdiği kadın özgürlük çalışmalarını; "*Kadın çalışmalarında gerçeği, tarihsel ve toplumsal hakikatin önemini daha çok fark ediyordum. Kadınlar benim için sosyolojik çalışmaların özüydüler. Çok dar da olsa kendi öz sahamda onların üzerine kurulu olan hiyerarşik düzeni yıkmam, yüzlerce kitaptan çok daha eğitici oluyordu. Onlarla kurduğum ilişki platformu erkek egemen karılı-kocalı statüyü paramparça ediyordu. Aslında en çok da bu statünün parçalanmasından mutlu oluyordum. Bir cinsel obje değil, değerli bir insan oldukları açığa çıktıkça gururlanıyorduk. Bu yaklaşım özlü sevgiye giden yolu da açıyordu. Karşılıklı ama mutlaka hiçbir baskı duymadan, tarihsel ve toplumsal gerçeğin bağrında kurduğumuz sevgi ve saygı dünyasının eşsiz bir gücü vardı. Aralarında düşkün kadınlığı aşamamış bazıları çıksa da dedikodularıyla lekelemeye çalışsalar da çok sayıda ve çok nitelikli kadınlar da çıkmıştı. Onların da çoğu şehit düştü. Onlara adsız kahramanlar değil, gerçek kahramanlar diyeceğim. Eğer yaşanılacak bir toplumsal yaşam olacaksa, bu ancak onların ölümsüz anılarına bağlılıkla ve deniz feneri gibi aydınlattıkları yolda yürümekle mümkündür. Kadınla ancak bu yücelikte bir yaşam en değerli yaşamdır. Diğer yaşamlar kuş tüyü yataklarda da geçse, bana göre çukurda debelenen yaşamdan farksızdır. Özcesi, şu sonuca ulaştım: Kadındaki tanrısal güzelliği, iyiliği ve doğruyu yakala ve onunla yaşa! İşte çok az da olsa bu yaşamdan karşılıklı olarak payımızı aldık, bu yaşamı paylaştık, yaşadık. Yaşadık derken, özgür yaşam felsefesinin ancak bu paylaşım temelinde anlam bulabileceğini ve tanımlanabileceğini belirtmek istedim*" biçiminde değerlendirmektedir.

Önder Apo'nun birkaç arkadaşla başlattığı kadın özgürlük mücadelesi önemli bir birikime dönüşerek 1987'de **Yekitiyê Jinên Welatparêzên Kürdistan (YJWK)** olarak örgütlendirilmiştir. Tarihsel, toplumsal sorunların bireyler şahsında mücadeleye yansıması, toplum, aile ve birey çözümlemelerinin gelişmesine, soykırım kıskacındaki Kürt halkı ve kadın gerçekliğine ilişkin çözüm tartışmalarının yoğunlaşmasına yol açmıştır. Kadın özgürlük sorununa daha iyi bir örgütlenmeyle cevap olma ve ulusal direnişe öncülük ihtiyacı temelinde 1993 yılında yaptığı üçüncü kongresiyle YJWK (**Tevgera Azadiya Jinên Kurdistan**) TAJK adıyla kendisini hareket olarak örgütlendirmiştir. Bu doğrultuda ağırlıklı olarak ulusal kurtuluş perspektifiyle bilinçlendirme çalışmaları yapılmış aynı zamanda toplumsal zeminde örgütlenmelere gidilmiştir.

YJWK ile ilk özgün birlik örgütlenmesi, ardından mücadelenin boyutlanmasıyla ihtiyaç haline gelen TAJK'ın kuruluşuna kadar Kürt kadınının devrimci-özgürlükçü karakterdeki mücadelesi kapsamlılaşarak gelişmiştir. Bu süreçlerin mücadele yaratımları üzerinden 1993 yılında Önderliğimizin başlattığı kadın ordulaşması ile Kadın Özgürlük Hareketimizin örgütlü duruşu gerilla sahasında pratikleşme zeminine kavuşturulmuş böylece özgürlük mücadelesi alanında daha ciddi adımlar atılmıştır. Kapitalist modernitenin sınırlara hapsettiği kadınlar, özgürlük dağlarında mücadeleye yoğun şekilde katılarak sisteme isyanını ortaya koymuştur. 90'lı yıllar Kürdistan Özgürlük Hareketinin halklaştığı, inkarcı sistemin her türlü imha saldırılarına karşı, varlığını kabul ettirme savaşının yükseltildiği yıllar olmuştur. Kürt kadınının özgürlük arayışı da bu toplumsal gerçeklikle bağlantılı olarak kölelik statüsünü parçalama mücadelesi şeklinde yükselmiştir. Büyük örgütlülüğe kavuşan kadın özgürlük yürüyüşü toplumsal direniş olarak sokaklara yansırken Kürt halkı serhildanlarıyla, Kürt gençleri ve farklı toplumsal kesimlerden gerillaya katılımlar yoğunlaşarak mücadele sahiplenilmiştir. Kapitalist modernist sistemin egemenlik cenderesinden, kurtuluşa yol alan kadınlar artık kendi özgürlük yürüyüşlerini iradileşen bir örgütlülüğe evriltmeye başlamışlardır.

> **"İktidar odaklı bilim anlayışına karşı, jineoloji kadının kendi gerçeğini tanımlaması kendi özgür hakikatine yol almasıdır. Kadın-yaşam, kadın-toplum, kadın-doğa birliği temelinde varoluşu sağlaması jineolojinin eksenini oluşturmaktadır."**

Kadın ordulaşmasının 1993'te ilan edilmesi PKK'de köklü sosyolojik değişimlerin gelişmesine yol açmıştır. Giderek deneyim kazanan ve daha fazla özgürlük bilinci edinen Kürt kadın gerillası, ulus devlet karşısında ulusal var oluş mücadelesini yürütürken, geri ve egemen erkek karşısında da iradi varoluş mücadelesini geliştirmiştir. Dıştaki saldırılar kadar içteki geriliklere karşı da mücadele etme ihtiyacı, Kadın Özgürlük Hareketi açısından daha örgütlü olmayı ve yanısıra sistemik yorumlama bilincini de sağlamıştır. Ötekileştirici, küçümseyici yaklaşımlara karşı yürütülen mücadele, sosyolojik anlamda da önemli bir derinlik yaratmıştır. Her şeyden önce karşı karşıya bulunduğu erkek egemenlikli yaklaşımları aşmak mücadele önceliğini belirlemiştir. Bundan hareketle kadın özgürlük sorununun (diğer devrimci hareketlerin sonuçlarının öğreticiliğiyle) ertelenemeyeceğini bilince çıkarmıştır. Erkek egemen zihniyet karşısında her an mücadele duruşu içerisinde olmak kadın özgürlük mücadelesinin ivme kazanmasında en önemli hakikat olarak yaşanmıştır.

Kadın ordulaşmasıyla deneyimlerine yeni tecrübeler ekleyen Kürt kadınları, 8 Mart 1995 yılında **1. Ulusal Kadın Kongresi**'nde örgütlenmenin yeni bir aşaması olan **Yekîtîya Azadîya Jinên Kurdistan- YAJK**'ı kurmuşlardır. Kadın özgürlük mücadelesinde önemli bir aşamayı ifade eden YAJK deneyimi, kadın özgün örgütlülüğünün Kürdistan'ın tüm alanlara yansımasını sağlamıştır. "*Ayrı kadın ordusu, ayrı kadın örgütü olamaz*" tartışmalarına, zorlayıcı geri ve egemenlikli yaklaşımlara rağmen yürütülen mücadele ile örgütsel sistemini daha da kalıcılaştıran, dağlarda ve şehirlerde çalışma kapsamını genişleten ve kendine olan güveni daha da pekişen bir kadın örgütlenmesi açığa çıkmıştır. Böylece kadın hareketi, örgütü olunduğunda en güçlü iradi duruşun ortaya çıkarılabileceğini yaşayarak deneyimlemiştir.

YAJK örgütlenmesiyle birlikte Önderlik "***Erkeği Öldürmek***" çözümlemesiyle erkeğin geri, sömürgeci, iktidarcı yönlerini sorgulamaya açmış ve özgürlük sorununu erkeğin gündemine koymuştur. "*Sonsuz boşanma*" kavramsallaşmasıyla hem kadının hem de erkeğin gerçeğini çözümleme çabalarını derinleştirmiştir. Çözümlemelerin derinleştirilmesiyle Önder Apo 8 Mart 1998'de "***Kadın kurtuluş ideolojisini***" ilan etmiştir. Kadın kurtuluş ideolojisini yurtseverlik, özgür düşünce-özgür irade, örgütlülük, mücadele bilinci ve estetik ilkeleri üzerinden kavramlaştırmıştır. Bu ideolojik İlkeler çerçevesinde kadının ve toplumun özgür yaşam çerçevesi netleştirilmiştir.

Kadın kurtuluş ideolojisi ekseninde partileşmeye giden kadın özgürlük hareketimiz 1999 Mart'ında gerçekleştirdiği kongreyle PJKK (**Partiya Jinên Karkerên Kurdistan**) adıyla kendini ilan etmiştir. Birçok ilke imza atan Kürt kadın hareketi partileşme adımıyla bir ilke daha adını yazdırmıştır. Paradigmal değişim süreci ve uluslararası kompoloya denk gelen PJKK süreci belli sancılı süreçlerle karşı karşıya gelmiş buna rağmen partileşme adımı sürdürülmüştür.

Demokratik, ekolojik kadın özgürlükçü paradigma

Kapitalist modernite güçleri 'Büyük Ortadoğu Projesi' adı altında Ortadoğu'yu, kendi çıkarları doğrultusunda yeni bir dizayna kavuşturmak isterken, bu amacını gerçekleştirmesi önünde hiçbir alternatife yaşam hakkı tanımamaktaydı. Bu saldırılara karşı bir yandan bölgenin kültürel, tarihsel dinamikleri önemli bir direniş sergilerken, en büyük alternatif duruşu sergileyen Önderliğimize uluslararası komplo dayatılmış ve Önder Apo İmralı esaret koşullarına alınmıştır. Komplonun amacını boşa çıkartma temelinde Önder Apo derinleştirdiği yoğunlaşmalarıyla paradigma değişimini özgürlük hareketinin gündemine koymuştur. Paradigma değişimi ekseninde kendini yeniden inşa etme sürecine giren Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi gerçekleştirdiği **PJKK III. Kongresi'yle Partiya Jina Azad (PJA)** olarak değişime gitmiştir. PJA, Kürdistan'da kadın örgütlenmesi ve kadın özgürlük mücadelesini yeni deneyimlere taşırmış toplumsal özgürlük alanında önemli çıkışlar yaratacak bir sorgulama ve tartışma düzeyini ortaya çıkartmıştır. Özellikle bu dönemde gündemleştirilen "*Toplumsal Sözleşme*" tartışmaları dünya kadın hareketlerine de mal edilmeye çalışılmıştır. Bu temelde evrensel düzleme taşınan Kürdistan kadın özgürlük mücadelesi, kadının sömürge tarihini aydınlatma iddiasıyla kadınlar için ortak mücadelede arayışları güçlendirmiştir.

Paradigma değişiminin hareketimizde yarattığı zorlanmalar, anlama ve özümseme sorunları kendini yeni paradigma ekseninde yapılandırmayı zamana yayarken bu süreci oldukça sancılı kılmıştır. Yeni paradigmanın değişim-dönüşüm ekseninde derinleştirilen özümseme tartışmalarıyla birlikte 2004'te kadın kongresi yapılmış sürece daha iyi cevap verme temelinde **PAJK** (**Partiya Azadîya Jinên Kurdistan**) örgütlenmesine gidilmiştir. Yeni dönem parti esprisi eski paradigmaya dayalı zihniyetin aşılması ve parti çalışmalarının toplumsal inşayı gerçekleştirmenin öncülüğüne oturtulması esas alınmıştır. Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma ekseninde kendisini örgütleyen PAJK yeniden yapılanma çalışmalarına başlamıştır. Bununla birlikte Önderliğimiz kadın hareketinin yaşadığı gelişimlerden yola çıkarak artık konfederal bir örgütlenme yapısına gitmesi gerektiği, parti ya da birliğin açığa çıkan muazzam kadın örgütlülüğünü karşılamayacağını belirterek kadın hareketi için yeni bir örgütlenme perspektifini vermiştir. Bu perspektiften yola çıkan Kadın Özgürlük Hareketi 2005 yılında tüm mücadele sahaları bir çatı altında toplayan (**Koma Jinên Bilind) KJB** örgütlemesiyle, geniş bir yelpazede örgütlü bir sisteme kavuşmuştur. KJB, çatı örgütü sistemini; kadının ideolojik öncü kurmay partisi olarak PAJK, kadının meşru savunma gücü olarak YJA Star, kadının toplumsal ve siyasal alan örgütü olarak YJA, mücadelenin temel dinamizmini teşkil eden **Komalên Jinên Ciwan** bileşenleri üzerinden yapılandırmıştır.

Önder Apo'nun sürekli yenilikler yaratarak özgürlük mücadelemizi ileriye taşıdığı yoğun mücadele yıllarından olan 2008-2015 yılları arası süreç Kürdistan özgürlük mücadelesinde devrimsel bir döneme yol açarken, kadın özgürlük hareketi olarak da bu dönemde çok yönlü devrimsel kazanımlar ortaya çıkarılmıştır. Ortadoğu halklarının özgürlük baharı denilen süreç Mezopotamya halkları şahsında tüm toplumların özgürlüğe kalkışı, erkek egemenlikli iktidar ve devletçi zihniyete olan öfkenin dışa vurumuydu. Ortaya çıkan yeni konjonktürel durum Kürt toplumu açısından da sömürge statüsünü aşmak ve özgürlük devrimini gerçekleştirme zeminini ortaya çıkarmıştır. İmkanlar, demokratik ulus anlayışıyla demokratik özerkliği inşa etmeye oldukça avantajlı bir durum sağlamıştır. 19 Temmuz 2011 Rojava Devrimi zamanın özgürlüksel anda gerçekleşmesiydi. Bu devrimsel sürece öncülük eden Kadın Özgürlük Hareketimiz kurulan özgürlük koşullarında kendi devrimini gerçekleştirme zeminini de var etmiştir. Özellikle nasıl bir toplumsal yaşam, nasıl bir sisteminin

kurulması gerektiğinden tutalım, politika, siyaset, ahlak, ekonomi, savunma, eğitim ve her anlamda özgür kadın anlayışını eksen alan bir tartışma ve pratikleşme süreci bugüne kadar devam etmektedir. Diğer yandan Kürt halkına dayatılan savaş-imha, kadınlara dayatılan katliamlar, tecavüz, işkence ve soykırıma karşı kadınların meşru savunma gücü olan YJA STAR daha geniş yelpazede kadınların öz savunma mücadelesini görkemli direnişler haline getirmiş ve tüm dünya kadınlarının güvencesi olma umudunun sembolü olmuştur. Bununla birlikte Rojava, Şengal, Başur ve birçok yerde egemen erkek barbarlığına karşı YPJ güçleri sergilediği kahramanca direniş ile mücadele kazanımlarımızı evrensel bir mecraya taşımıştır.

Kadın özgürlük mücadelesini toplumsal özgürlüğün inşasına yöneltme ve özgür yaşam mücadelesinin toplum ayağını tamamlama temelinde 2014 yılında yapılan kadın kurultayıyla KJB ve YJA birleştirilerek, KJK (**Komalên Jinên Kurdistan**) olarak kendisini örgütlemiştir. Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi, evrensel bir ivme kazandığı bu yeni mücadele döneminde tüm dünya kadınlarının özgürlük umudu haline gelmiştir. Hem özgürlük mücadelesinin tüm örgütsel alanlarında hem de legal siyasetin toplumsal alanında kadın iradesinin nüfuz ettiği, sistemin demokratik-komünal, eşitlikçi, özgür düşünce ve karar gücü olarak kadın rengine büründürüldüğü bu aşama, siyasette eş başkanlık sistemi ile daha da taçlandırılmıştır. Bu anlamda ideolojik ve örgütsel öncülük ile birlikte, politik, siyasal, sosyal, öz savunma, ekonomik, kültürel, diplomatik vb. tüm örgütlülükler alanında kadın bakış açısı ve düşüncesi ekseninde gelişmeler sağlanmıştır.

Erkek egemen sistemin türevi olan tüm kavram ve kuramlar sorgulamadan geçirilmiştir

35-40 yıllık Kürdistan kadın özgürlük mücadelesinin ortaya çıkardığı kazanımlar ve deneyimler, örgütlülük bütünlük içerisinde irdelendiğinde, tüm kadınlara alternatif bir özgür yaşam yaratma iddiasıyla eril zihniyete karşıt bir duruş ve mücadele içerisinde olunduğu kuşkusuzdur. Bu yıllar boyunca erkek egemen sistemin türevi olan tüm kavram ve kuramlar sorgulama ve eleştiriden geçirilmiştir. Feminist teori, kuram ve mücadelesinin ortaya çıkardığı mirası sahiplenen Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketimiz aynı zamanda egemen sisteme alternatif yaratmayan ve feminizmin açmazlarını da aşma temelinde bir yaklaşımı esas almıştır.

Bütün bu gelişmelerden hareketle Jineoloji, Kürdistan kadın özgürlük mücadelesinin tarihsel ve toplumsal anlamda deneyimlerinin ortaya çıkardığı düzeyle bağlantılı geliştirilecektir. Jineoloji'yi Kadın özgürlük mücadelesinin önceliğine alan Önderliğimiz "Özgürlük Sosyolojisi" kitabında; "*Kadını sosyal ilişki yoğunluğu olarak incelemek, bu nedenle sadece anlamlı değil, toplumsal kördüğümleri aşmak (çözümlemek) açısından da büyük önem taşır. Erkek egemen bakış bağışıklık kazandığı için kadına ilişkin körlüğü kırmak bir nevi atomu parçalamak gibidir. Bu körlüğü kırmak büyük entelektüel çaba harcamayı ve egemen erkekliği yıkmayı gerektirir… Halbuki köklü özgürlük, eşitlik ve demokratlık yüklü bir felsefeyle kadınla düzenlenecek yaşam ortaklığı; güzelliği, iyiliği ve doğruluğu en mükemmel düzeyde sağlayabilme yeteneğindedir. Şahsen mevcut statüler içinde kadınla yaşamı, çok sorunlu olmak kadar çirkin, kötü ve yanlış buluyorum... İnsan eliyle inşa edilen, insan eliyle yıkılabilir. Burada ne bir doğa kanunu, ne de bir yazgı söz konusudur. Şebekenin, kurnaz ve güçlü adamın kanserli ve hormonlu yaşam elleri olan tekellerin yıkılası düzenlemeleridir söz konusu olan. Yaşamın evrendeki en harika çiftinin (bilinebildiği kadarıyla) anlamlaşma derinliğini hep derinden hissetmişim. Kadınla önce düşünmenin, nerede, ne zaman, ne kadar bozukluk varsa tartışma ve gidermenin önemini tüm ilişkilerin önüne koyma cesareti gösterdim. Sadece güçlü, düşünen, iyi, güzel ve doğru karar verebilen, böylece beni aşarken hayran bırakabilen ve muhatabım olabilen kadın, şüphesiz felsefi arayışımın köşe taşlarındandır. Evrendeki yaşam akışının sırlarının bu kadınla en iyi, güzel ve doğru tarafıyla anlam bulacağına hep inandım. Ama hiçbir erkeğin beceremeyeceği kadar, önümdeki 'erkek ve sermaye' malıyla, doksan bin kocalı Hürmüz'le varoluş tarzımı asla paylaşmayacak olan ahlakıma da inandım. O halde feminizmden de öte, 'jineoloji' (kadın bilimi) kavramı amacı daha iyi karşılayabilir*" şeklinde değerlendirmektedir.

Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi olarak Jineoloji'yi geliştirmenin başlangıç aşamasındayız. Uzun süreli, derinlikli ve kapsamlı çabalar gerektiren Jineoloji'yi herhangi bir ulus, sınıf veya kesime ait görülmemesi gereken bir bilim olarak tanımlıyoruz. Bu çerçevede ana nehir toplumsallığının yaratımı olan tüm değerleri hak ettiği yere oturtmak, özgürlükçü hakikatin anlamıyla buluşturacak toplumsal bir bilim alanı olarak geliştirmek önemlidir. Mevcut haliyle toplum-doğa, toplum-birey, kadın-erkek ilişkileri, sosyal bilimler alanında yoğun tartışmalara konu olmaktadır. Kuşkusuz ki bu ilişki sistematiği birbiriyle hem etkileşim içinde hem de birbirini değiştirip, belirleyen bir konum arz etmektedir.

Yeni zaman diliminde tartışmalara konu olan toplumsal tarih alanı, 19. yüzyıl sosyal bilim yöntemiyle ele alındığından oldukça sorunlu kalmaktadır. Toplum yaşamına, ilişki yapılarına dair perspektif, devletin ve iktidarın hakim yapılarına güdümleyen sosyoloji bilimi temelinde olmaktadır. "*Toplum, devletin ve iktidarın hükmünde nasıl daha iyi yaşar?*" amacına hizmet eden sosyal bilim, erkek egemenlikli paradigma ekseninde oluşmuştur. Bu da iktidarla donatılmış toplum yapısını, egemen erkek zihniyetiyle örgütlendirmiştir. Tüm bilim disiplinleri kendisini bu eksende hizmet etmeye göre örgütleyip, toplumsal ilişkiler bu çerçevede inşa edilmiştir.

20. yüzyılın başında paradigmal sorgulamaların gelişmesi, feminist hareketin örgütlülüğü, sosyal bilim alanında yeni tartışmaların ortaya çıkması, tarih yorumlarında değişimlere yol açmıştır. Özellikle anaerkil dönem ve neolitiğe ait elde edilen bulgular, tarih ve toplum yaşamına ilişkin yanlış yorumlamaları masaya yatırmıştır. Araştırmalar kadının; toplumsallığın gelişmesi, yaşamın örgütlendirilmesi, kültürel değerlerin oluşmasında esas role sahip olduğunu açığa çıkarmıştır. Kadının bu konumunun uygarlığın gelişmesiyle tersine döndüğü bulgularla kanıtlanmıştır. Bundan dolayı kadının sürekli iktidarcı, sömürgeci uygarlık sistemine karşı bir mücadele içinde olduğu somut verilerle kanıtlanmıştır. Kadın hakikatinin ortaya çıkartılması bu anlamda tarih, felsefe, din ve tüm bilimlerde yansımasını bulan kapitalist modernist paradigmanın aşılmasıyla mümkündür. Yeniden inşa edilecek toplumun demokratik, eşitlikçi, adil ve özgür temellerde gelişmesi için kadının çarpıtılmış hakikatinin ele alınması gereklidir.

Kadın hakikatinin yerli yerine oturtulması zorunludur

Sosyal bilimin uzun süre kapsamındaki tarihi araştırmalarında açığa çıkan; kadının yaşamdaki başat olma konumunu, toplumsal bilimin öncelikli konusu olarak ele almak şarttır. Şimdiye kadar kadının sosyal bilim tarafından ele alınmaması, sadece eksiklik değil toplumsal yaşamda iktidar ve devletçi zihniyetin süreklilik kazanmasını da sağlamaktadır. Önderliğimiz kadın için "***ilk sömürge***" demektedir. Kadının sömürgeleştirilmesi üzerinden toplum sömürgeleştirilmiştir. Bu açıdan toplumsal dokuda özgürlüğün yaşamsallaşması için, kadın hakikatinin yerli yerine oturtulması zorunludur. Kadının sömürgeleştirilmesi toplumun tarihi, ekonomik, sosyal, siyasal, zihinsel ve kültürel sömürgeleşmesinin yolunu açmıştır. Dolayısıyla kadının toplumsal yapılar ve ilişkilerdeki konumunun netleşmesi toplumun genelinde özgürlüğe yol aldıracaktır.

Toplumu toplum yapan, onu kültürleştiren, bedenleştiren ve sürekli akış kazandıran kadındır. Önderlik bu konuda, "*Etrafında mitoloji-din-felsefe-sanat ve bilim alanlarında çok geniş bir bilgi yapısı ve sistemli kurgular inşa edilmesine karşın; kadın gerçeği hep karanlıkta bırakılmıştır. Kadına dair sayısız imge, sembol ve yargı yaratılmış, en sistemli ve derinlikli ideolojikleştirme kadın etrafında geliştirilmiştir. Denilebilir ki, başka hiçbir varlık bu denli ideolojik olarak kurgulanmamıştır. Çok ileri düzeyde yüceltme kadar aynı ölçüde derin bir alçaltmanın da nesnesi konumundadır. Hem tapınılan, hem de lanetlenen, hem masumiyetin-ahlakın, hem de ayartıcı şeytansı özelliklerin ve kirliliğin cisimleştiği bir kimlik olarak kurgulanan kadın, mitolojilerin de dinlerin de felsefe ve sanatın da vazgeçilmez öğesidir. Kadın, etrafında adeta bir dünyanın, toplumun ve insanın bilinç ve ruh olarak yeniden kurulduğu bir araç halindedir. İster negatif -iktidar anlamında-, ister pozitif -toplumsal anlamda- olsun; kadın, etrafında yaşamın, toplumun ve insan bilinç ve ruhunun kurulduğu bir kimliktir… Kadın olmak belki de en zordaki insan olmak demektir. Kadının da insan olduğunun yeni farkına varılmaktadır. Kadınla toplumda doğru yaşamak gerçekleşmedikçe anlamlı bir yaşamın yaşanmayacağı bilinmelidir. En anlamlı ve güzel yaşamın onurunu tamamen kazanmış özgür kadınla gerçekleştirilebileceğini bilerek söylem ve eylemlerimizi geliştirmeliyiz. Jineoloji bunun bilimidir*" demektedir.

Jineolojinin, bilgi yapıları ve zihniyet üzerinde köklü bir değişimi, sosyal bilim kapsamında toplumsal-kültürel ve sistemsel anlamda ciddi sonuçları açığa çıkaracağı kesindir. Dolayısıyla Jineolojiyi kadına dayalı, kadın eksenli bir aydınlanma ve değişim gücü çalışması olarak algılamak yerindedir. Yoğun bir mücadeleyle, özgür düşünce, öz irade kazanma ve toplumsal değişim gücü haline gelmeyi ifade etmektedir. Bu anlamda Jineoloji Kadın Özgürlük Hareketi'nin kendisini bilimsel temellerde toplumsal bir yapılandırmaya kavuşturmasının hem bilinç -zihniyet- hem de kadro-öncülük misyonunu tanımlamaktadır. Önderliğimiz Jineoloji çalışmasını önümüze koyarken, hakikat arayışı çerçevesinde kapsamlı bir kadro tanımı ve mücadele perspektifi ile şunları belirtmektedir. "*Bunun için yeterli sayıda ve nitelikte akademik yapıların inşası gereklidir. Modernitenin akademik dünyasını sadece eleştirmekle yetinmeyen, alternatifini geliştiren yeni akademik birimler içeriklerine göre çeşitli adlarla inşa edilebilir. Ekonomik-teknik, ekolojik-tarım, demokratik siyaset, güvenlik-savunma, kadın-özgürlük, kültür-kimlik, tarih-dil, bilim-felsefe, din-sanat başta olmak üzere önem ve ihtiyaçlara göre toplumun her alanına ilişkin olarak inşa etmek görevdir. Güçlü bir akademik kadro olmadan demokratik modernite unsurları inşa edilemez. Akademik kadro ne kadar demokratik unsurları olmaksızın anlam ifade etmezse, demokratik modernite unsurları da akademik kadrolar olmaksızın, anlam ifade etmez, başarılı olamazlar. İç içe bütünsellik, anlam ve başarı için şarttır. Özcesi akademik kadro beyindir, örgüttür ve bedende (toplumda) kılcal damarlarla yayılandır.*"

Henüz başlangıç aşamasında olan Jineoloji çalışmalarını tüm dünya kadınlarının özgürlük mücadelesini geliştirecek bir kapsam ve nitelikte başarıya ulaştırmak tarihi ve toplumsal sorumluluğumuzun gereğidir.

■■■

Şilan Ruken direnişin, militanlığın büyük sembolüdür

YPJ Komutanı Ruken Xanim (Şilan Ruken) 9 yıl Kürdistan dağlarında gerillalık yaptıktan sonra Rojava'ya dönerek IŞİD çetelerine karşı savaştı. En son Kobanê direnişine katılan Ruken burada yaşamını yitirerek şehitler kervanına katıldı.

YPJ Komutanı Ruken Xanim (Şilan Ruken) 1989 yılında Qamişloya bağlı Hilaliyê mahallesinde yurtsever bir ailede gözlerini dünyaya açtı. Daha küçük yaşlarında özgürlük mücadelesi ile tanışan Şilan çevresinde hep sevecen biri olarak tanınıyordu.

11. sınıfa kadar okuyan Şilan yaklaşık olarak 3 yıl kültür sanat çalışmalarında yer aldı. 2005 yılında gerilla saflarına katılan Şilan Şehit Egid, Şehit Hakki Karer ve Şehit Mahir akademilerinde askeri ve siyasi eğitim aldıktan sonra uzun süre kadın çalışmaları içerinde yer aldı.

Yaklaşık 9 yıl Kürdistan dağlarında kalan Şilan Türk devletinin desteklediği IŞİD çetelerinin Rojava üzerinde saldırılarının başlaması ile beraber 2014 yılında Rojava'ya geldi. Ceza, Rabia ve Şengal de savaşa katılan Şilan, çatışmalar şiddetlenince Kobanê'ye geçti. Büyük bir kahramanlık örneği göstererek savaşta en önde savaşan Şilan 15 Ekim 2014'te şehit düştü. Komutan Şilan askeri bir törenle Kobanê de toprağa verildi.

YPJ Komutanı Şilan'ın baba ve annesi Mihemed Emin ve Gulistan Xanim, Şilan'ın çok özel bir çocuk olduğunu ve ülkesini çok sevdiğini söylediler. Çocuklarının şehadeti ile onurlu olduklarını dile getiren anne ve baba çocuklarının yolunun takipçisi olacaklarını söyledi.

Şilan'ın kardeşleri Mitan ve Dicle de Şilan'ın her zaman onları mücadeleye katmaya çalıştığını belirterek, Şilan'ın onlara her zaman "*Devrim yaşamdır. Yaşamınızı ve canınızı bu yaşam için feda etmelisiniz*" dediğini aktardı.

‘Bir lokma bir hırka’ felsefesiyle yaşadı

Devrimci Halk Savaşı hamlesi, 2012 yılını Kürt halkının tarihinde önemli bir yere oturttu. Belki bugün tam olarak kavranabilmiş değil ama 2012'nin ve o günkü hamlenin tarih sayfalarında önemli bir yer tutacağına kuşku yok. Kuşkusuz ki tarih, bu büyük çıkışın yaratıcılarını da unutmayacak. Onlardan biri de Rênas Amed (Mehmet Biçecek) yoldaştır.

Rênas yoldaş, 1973 yılında, Amed’in Farqîn (Silvan) ilçesine bağlı Silake köyünde yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Lise 1’e kadar okuyan Rênas, PKK’y i 1990’lı yıllarda tanımaya başlar. Gelişen serhildanlarla birlikte olduğu yerde duramaz artık. 1992 yılında PKK saflarına katılır. Başta Erzurum olmak üzere Amed, Kandil, Xakûrke ve Zagros alanlarında el verir mücadeleye.

21 yılını aktif mücadele içinde geçiren Rênas arkadaş, 31 Aralık 2012 tarihinde, Licê - Dara Hênê (Genç) - Hene kırsalında bulunan Çemalik Köyü yakınlarında, Türk ordusuyla girdiği çatışmada dokuz arkadaşıyla birlikte şehit düştü. Bu 21 yıllık mücadele sürecinin değişik kesitlerinde onun yanında bulunmuş yoldaşları, Rênas arkadaşa ilişkin pek çok şey söylediler.

Birlikte kaldığı bir yoldaşı, Rênas'ın dur durak bilmeden savaş sahalarında yer almak istediğini belirtiyor ve devam ediyor: "Her şeyden önce, bir yaşam olacaksa bunun ölçülü bir yaşam olması gerektiğini çok iyi biliyordu. Mücadelesi her zaman ölçüler üzerineydi. Arkadaşlar arasında ideolojik ölçüler oturtmak istiyordu. Bu duruşu da bir tarz haline getirme arzusundaydı. Eğitime katılımda, yoldaşlık ilişkilerinde, yaşama katılım noktasında büyük bir emeğin sahibiydi.

Zorlu mücadele yılları Rênas yoldaşa yalnızca deneyim, olgunluk, sevgi, saygı kazandırmamış, birçok hastalıkla da başbaşa bırakmıştı. Evet, soğukta, karda uyumak, bazen aç, bazen tok yaşamak, yağmurda kilometrelerce yürümek iradesini müthiş geliştirmişti ama fiziksel anlamda da yıpratmıştı. Benzer şekilde yoldaşlarının şehadetlerine tanıklık etmek, kimi zaman ihanetler görmek de onun kinini bilemiş ama ayrıca çok duygusallaştırmıştı. Tüm bunlara rağmen hiçbir zaman yaşamdan ve örgüt çalışmalarından geri durmadı.

Rênas arkadaşla eğitim devresi bittikten sonra birlikte hastaneye, Kandil’e gittik. O günlerde ısrarla yeniden Bakûr'a, bu kez Amed’e gitmek istediğini dile getiriyordu. Rênas arkadaş için pratik alanların dışında kalmak, düşüncesine bile katlanılamaz bir durumdu. Hastanede tahlilleri yapıldı. Ona yakın hastalığı ortaya çıktı. Doktorun önerisi, biraz istirahat etmesi, zorluklardan uzak kalmasıydı. Böylece belki hastalıkları iyileşebilirdi. Fakat biz ona nesi olduğunu sorduğumuzda, 'Hiçbir şeyim yok! Doktor ona yakın hastalığımı sıraladı. O kadar hastalığım olaydı şu anda yaşamamam gerekirdi' diyordu. Hastalıklarını örgüt yönetimine söylememe kararındaydı. Söylerse Amed'e gönderilmeyeceğini biliyordu. 'Ne olursa olsun Amed’e gideceğim' diyordu. Eminim ki ilaçlarını bile kullanmadı ve bu hastalıklarla Amed alanına gitti.’’

Şunları da, Rênas arkadaşın bir Bakûr dönüşü birkaç yılını geçirdiği Zagros alanında, onun komutasında kalmış bir yoldaşı anlatıyor: "Böyle öncü bir yoldaşı anlatmak güç bir iştir. Onu 2008 yılında Zagros alanında tanıdım. Bölge komutanıydı. Gerillacılık yaşamının büyük bölümünü Erzurum, Amed gibi alanlarda geçirmişti. 1992 yılında Amed eyaletinden parti saflarına katılmış olduğunu orada öğrendim.

2008 ve 2009 yıllarını Zagros’ta birlikte geçirdik. O alandaki yoldaşlarına harcadığı emekler tartışılmaz düzeydedir. Parti içerisindeki yılları, yaşam ve savaş deneyimleri biriktirmek ve bunları yoldaşlarıyla paylaşmakla geçti. Eylem anlarında yoldaşlarını etrafında toplamasını, onları koruyup yön vermesini bilirdi.

2009 sonbaharındaki pratikte Rênas arkadaşın yanındaydım. Ondan yaşamsal anlamda olduğu kadar savaş anlamında da sayısız tecrübe aldım. O, '*yaşamda başaramayan savaşta da başaramaz*' ilkesini esas alırdı. Örgüt yaşamını temel alır, Önderlik çizgisinde değişim yaratmanın arayışı içerisinde olurdu. Hayali, Önderliğe doğru yoldaşlık yapmaktı. Amacı, şehitlere bağlı kalmaktı. İlkesi, yaşamı korumaktı. Bunları anlamamız için yardım ederdi. O, PKK’nin doğru komutanlığını temsil eden arkadaşlardandı. İnsanları parti yaşam çizgisine çekerek kazanmayı esas alırdı. Hep şöyle derdi: 'Parti bize komuta görevi vermiş. Biz bu görevi kişisel çıkarlar için kullanmamalıyız. Bu görev yoldaşlara öncülük ve hizmet etmemiz, fedakarlıkta bulunmamız kaydıyla verildi bize. Partinin bize verdiği eğitimi doğru yorumlamalıyız.' Rênas arkadaş gerçekten söylediğine göre de yaşadı.

2009 sonbaharında yapılan görevlendirmeyle Rênas arkadaş Zagros alanından ayrıldı. Bir yıl sonra onunla yine karşılaştık. Eğitimden çıkmıştı. Yeniden Kuzey’e gidecekti. Amed’e gittiğini ise 2011 yılında öğrendim. Oradan gelen arkadaşlardan Rênas arkadaşı sordum. Üzerine düşen görevleri aynı biçimde aksatmadan yerine getirdiği anlatılmaktaydı. O zor koşullarda yoldaşlarına öncülük etmeyi sürdürüyordu.

Rênas arkadaş, Numan arkadaşlarla birlikte, komplo tarzında yapılan bir ihbarın ardından gelişen operasyonda şehit düştü. Düşman etraflarını sarmış, arkadaşlar son ana kadar direnmiş. Orada on yoldaşımız vahşice katledilmiş."

Yaşamda, savaşta bilinçli ve fedakardı

Bir başka yoldaşı da başka bir ilgi çekici yanına değinerek anlatıyor Rênas arkadaşı: "Alikar (yardımcı) soyadını kullanır, yoldaşları arasında Rênas Alikar olarak tanınırdı. Onun değil, yoldaşlarının seçtiği bir nitelemeydi bu. O gerçekten yaşamda ve savaşta çok fedakar bir insandı.

2006 yılında Xakûrke alanında tanıştık. Sonra Kuzey’e geldi. 2010 yılında Muş’un güneyinde karşılaştık. Rênas arkadaş, Dorşin alan komutanlığını yapmaktaydı. Orada hem yönetimde hem de pratik çalışmalarda birlikte kalıyorduk. Rênas arkadaş alanı fazla tanımıyordu. Bu nedenle benimle sürekli diyalog halindeydi. Böylece onu yakından tanıma olanağını yakaladım. Rênas arkadaş, gerçek bir askerdi. Sabahları kimse uyandırmadan kalkar, cihazını açar, dürbününü alarak alanı keşfetmeye çıkardı. Yemek ve ekmek yapar, suya gider, yaşamsal tüm çalışmalara katılırdı.

Bunların yanında, bilinçli biriydi. Parti saflarında yirmi yılını tamamlamıştı. Farklı eğitimlerden geçerek kendisini yetiştirmişti. Apocu militan kişilik özelliklerine ulaşmıştı. Teorik birikimini kendisine saklamaz, yoldaşlarıyla paylaşırdı. Gerçek bir komutandı. Onunla kalıp çalışma yürütmek isterdiniz. Rênas arkadaş bu yoldaşlarını yaşama ve savaşa katmak için gerekli coşku ve morale her zaman sahipti.

Şaka yapmayı severdi. Bu yanıyla yaşamı renklendirir ve neşeli olunmasını sağlardı. Hiçbir olay onun coşkusunu kıramazdı. Onun moral kaynağı, Önder Apo’nun felsefesiydi. Şakaları bile ideolojik temele dayalıydı, derslerle doluydu. Rastgele konuşmaz, her sözü hedefini bulurdu.

Onunla savaş sahasında bir anımız oldu. Dorşin alanında düşmanla çatışmaya girmiştik. Çatışma sabah 04:45’te başlayıp akşam 18:00’ya kadar sürdü. Mevzilendikten sonra yerinden oynamak neredeyse olanaksızdı. Düşman her türlü tekniğini ve ağır silahını kullanıyordu. Rênas arkadaş o çatışmayı koordine etme tarzının nasıl olması gerektiğini gösterdi. Bize verdiği güçle düşmana karşı pozisyon aldık. Yaralanan arkadaşları sağlam yerlere ulaştırdıktan sonra Rênas arkadaş, onların boşluğunu da doldurdu. Bir ara çatışma şiddetlendi. Düşman çemberi daraltmış olduğu için yerimizi değiştirmek zorundaydık. Yaralanan arkadaşlar vardı. Bunlar arasında çatışmayı aktif olarak sürdüren yoldaşlar da bulunuyordu. Bundan dolayı oradan çıkmak zorunluluk halini almıştı. Biraz da olsa oradan uzaklaşırsak tekniğe daha fazla hedef olmaktan kurtulabilirdik. Buna karşın Rênas arkadaş orayı bırakmak istemedi. Biz aktif olarak çatışabilecek durumda yalnızca iki veya üç arkadaşın kaldığını, düşmanın çemberi daha fazla daraltması durumunda oradan artık çıkamayacağımızı söyledik. O arada bir boşluk oluşmuştu ve bunu değerlendirebileceğimizi belirttik. İşte o anda Rênas arkadaş sahneye çıktı ve, ‘*Nasıl yani, buradan düşmanı bitirmeden mi çıkmamızı öneriyorsunuz?* diye tavır koydu.

Düşmana karşı kini, nefreti büyüktü. Önderliğe yönelik esaretin acısını yürekten duyumsamaktaydı. Bu konuda arkadaşlara hep bir şeyler verme çabasındaydı. Kinini o dakikada düşmana karşı da göstermek istiyordu. Kısa bir düşünmenin ardından Rênas arkadaş gerçeği gördü ve, ‘Tamam, madem öyle çıkalım’ dedi. Yaralı yoldaşların yükünü de omuzlamıştı. Düşman çemberini sorunsuz yardık.

Güney sahasında kaldığı dönemlerde tabur komutanlığı, yeni savaşçı eğitim sorumluluğu gibi önemli görevler üstlenen Rênas arkadaş, bu çalışmalar sırasında yoldaşlarında hep olumlu izler bırakmış. Şunları da bir başka yoldaşı anlatıyor: "Kişilik, tarz, yöntem ve duruş bakımından ondan çok şey aldım. Her çalışmada bizimleydi. Yaşı biraz ilerlemişti ama yine de her işe koşturarak kendini yıpratırdı. Aynı zamanda askeri duruşu ve birikimi oldukça güçlüydü. Yeni savaşçı eğitim devremize o bakıyordu. Daha sonra taburunda da kaldım. Yanında kim kaldıysa katılımından, yoldaşlığından çok etkilenmiştir. Gerçekten yoldaşlığı güçlüydü, hep yanınızda hissedebilirdiniz. Askeri açıdan da bize çok şeyi öğretti, disiplini kavrattı. Güvenlikle ilgili konularda önemli ayrıntıları onun sayesinde öğrendik. Örneğin görüntü verebilecek küçük bir nesne bile onun açısından önemliydi. 'Sorun sorundur' ciddiyetiyle yaklaşırdı. Her zaman söylediği bir söz vardı: 'Eğer siz sorunu küçük görürseniz, gün gelir o sorun örgütün karşısına çok büyük bir soruna dönüşerek çıkar.' Rênas arkadaşı komutan yapan da bu özellikleriydi.

Yola çıktığında kimse ona yetişemezdi. Bir arkadaş onun için çok yerinde bir tespitte bulunmuştu. 'Bir lokma bir hırka' felsefesini esas aldığını, elindeki çalışmayı bitirmek için aç kaldığını söylemişti.

2008 yılında Rênas arkadaşın bulunduğu yerde bir hava saldırısı olmuştu. O olmasaydı, çok arkadaş şehit düşecekti. İki bölüğü şehadetten kurtardı, kendisi de yaralandı. Bu da çok büyük bir fedai ruhu gösteriyordu.’’

PKK hareketinin binlerce şehidi var ve biz onların sayesinde bu günlere geldik. Onların büyük mücadeleleri sayesinde burada bulunuyoruz. Her bir şehit bizim için bir mirastır. Rênas arkadaş da bunlardan biridir. Duruşu, katılımı bize güç veriyor. Mirasına, direniş geleneğine bağlı kalacağız. Şehit yoldaşları her koşulda anmak bizim görevimiz. Onlara sahip çıkacağıma ve her zaman yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Tarık yoldaş Karadeniz dağlarında bir tutkudur

"Dursunlar, Çiğdemler, Ümranlar, Aliler, Erkanlar, Cengizler, Barışlar ve Paramazlar, Kürdistan'dan Anadolu'ya başlatılan özgürlük yürüyüşünün ve halkların mücadele kardeşliğinin ifadesi oldular..."

Kod adı: **Tarık**
Adı soyadı: **Süreyya Ceyhun Cebeci**
Doğum yeri ve tarihi: **Zile-Tokat 7 Ocak 1959**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Ocak 1997, Tokat**

PKK hareketi ezilen halkların kendisini ifade edebileceği ve mücadele yürütebileceği bir zemin olarak dikkat çekmeye devam ediyor.

Yılarca Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti'nin ordularında Kürtler gibi en kritik dönemlerde etkili birer kuvvet olarak rol oynayan Çerkesler de Kürtlerle benzer bir kaderi paylaşıyor. Türkiye'de asimilasyon çarkından geçen ve görünür olmaktan çıkarılan Çerkesler, bu politikaların sonucu kültürel olarak neredeyse yok olmanın eşiğine getirildi.

Çerkes halkının birçok yiğit evladı, PKK saflarında yer alarak özgürlük mücadelesine katıldılar. Bu yoldaşlarımızdan biri de Tarık arkadaştı.

Büyük devrimler büyük bedellerle gerçekleşir. Şehitler, devrimi hücrelerine kadar yaşayan ve bu uğurda yaşamlarını vermekten çekinmeyen insanlık abideleridir. Bugün farklı örgütlere ayrılmış olan Türkiye sosyalist hareketini de birleştirecek olan şehitlerdir. Çünkü onlar ortak değerlerimizdir. Hepsi devrim için, halklarımızın geleceği için şehit düştüler.

Şehitlerimiz, Mezopotamya ve Türkiye halklarının mücadele kardeşliğini geleceğe taşırmanın ifadesi oldular. Kürdistan'dan Türkiye'ye doğru başlatılan özgürlük yürüyüşünün başarısı Dursunlar, Çiğdemler, Ümranlar, Aliler, Erkanlar, Cengizler, Barışlar ve Paramazların eyleminde somutlaşıyor.

Bu yürüyüş, Tarık yoldaşla Karadeniz dağlarında devam etmiştir. Tarık heval, 26 Ocak 1997'de Tokat kırsalında, sömürgeci-faşist Türk ordu güçleriyle girdiği çatışmada iki yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür. Gerilla birliğinin komutanı olan heval Tarık düşman ile girdiği çatışmada yiğit bir direniş ve savaşçılık sergiledi.

Karadeniz'de "*egemen Türklük*" çukurunda bitirilmek istenen halklarımızı ayaklandırma ve emekle buluşturma çizgimiz Tarıklarla, Bagok ve Adnan Şeker yoldaşlarla ete kemiğe bürünüyor ve tüm ezilen halklara taşırılıyor.

Tarık arkadaş, Tokat'ın Zile ilçesinde doğdu. Çerkez halkının önde gelen bir neferiydi. Devrimcilikle tanışması eskiye dayanır. Türkiye'de yaşamın ve mücadelenin zorunluluğunu görerek devrimde karar kılmıştır. Bunu da geleneksel sol içinde gerçekleştirmeye çalışmıştır. Ancak onun kararlılık düzeyi daha sonra geleneksel sol çizginin devrime öncülük edemeyeceğini görmesini beraberinde getirmiştir.

Fakat nerede, nasıl bir mücadele verecek, arayışlarını nasıl somutlaştıracak, kiminle mücadele verecek, bunlar kafasında net değildi. Ancak şu nettir; mücadeledeki kararlılığı ve artık bunun geleneksel sol içinde olamayacağı.

1990'lı yıllarla birlikte PKK ve Önder Apo öncülüğünde büyüyen Kürdistan devriminin Türkiye'yi etkisi altına alması heval Tarık da yansımasını bulur. Ancak hem devlet ideolojisi altında şekillenen kişiliği hem de geleneksel solun sosyal-şoven barikatı bu devrimsel gelişmenin anlaşılması önünde ciddi engeldir. Tarık arkadaşa, böyle çelişkiler yumağı içinden sağlam bir çıkışı yaptıran kişiliğindeki güçlü arayışlar ve devrimcilik yapmadaki kararlılığı oldu. Tüm engellere rağmen PKK'nin bir ışık olduğunu görüp ve takip etmiştir. Tarık arkadaşı bu ışığa çeken nedenler güçlüdür. Arayışlarındaki güçlülük kaynağını buradan alıyor.

O, Türkiye'deki her türlü imha ve inkarı yaşayan azınlık halklarındandı. Bu nedenle devletle, sistemle bağları güçlü değildir. Aksine tarihsel olarak kin ve öfkesi çok yoğundur. Kemalizm onun kişiliğinde yer edinememiştir. Yalnız yüzeyde bir yama olarak kalmış, bir çırpıda sökülüp atılacak konumdadır. Bir emekçi olması nedeniyle de sistem içinde konumlanmamıştır. Sınıfsal olarak da bağları kopuktur.

Heval Tarık'ın arayışlarındaki toplumsallık da buradan geliyor. Yoksa düzen içinde kendini yaşatacak, bireysel kurtuluşunu gerçekleştirecek her olanağa sahipti. Ekonomik olarak ciddi sorunları yoktu, evli ve bir çocuk babasıydı. Yine teknik ressamlık yapmaktaydı. Bunlara rağmen heval Tarık dünyasını yalnız kendisiyle sınırlandırmak istemiyordu. Özellikle arayışlarındaki nitelik, manevi değerlere bağlılıkta somutlaşmıştı.

Bir ışık olarak gördüğü Kürdistan devrimi ve PKK'ye yönelimi ve sonraki süreci, o dönem birlikte olduğu yoldaşlardan dinleyelim:

"1992'de bulunduğumuz alana gelen ve 'ben savaşmak için geldim!' diyen zayıf ince, kalkık burunlu, düzgün yüz hatlarına sahip, olgun-oturaklı görünümlü biri girdi içeri. Bir maceracı mı? Olabilir. İnançlı, kararlı biri mi? Olabilir. Ya da farklı amaçları, arayışları mı var? O da olabilir. Başlangıçta yanıt verilmesi zor bir soru. Bir grafiker, bir dalgıç, bir ressam, bir toplum bilimci. Tokatlı bir Çerkes. Doğa adında bir kızı var. Böyle başlıyor devrim içindeki yürüyüşü. Bir devre eğitimden sonra gerillaya, dağlara yöneliyor."

Gerilla içerisinde çok sevilen bir yoldaş olur. Amacında bu kadar net oluşu bulunduğu her ortamda da bir netliğe yol açıyor. Yaşamdaki duruşu sarsılmaz, yorulmaz, usanmaz bir duruş. Bu netliği yüreği pas tutanlarda bile saygı uyandırıyor.

Heval Tarık bulunduğu gerilla ortamında da sanatını devam ettirdi.

Küçük bir parça kurşun kalem, kim bilir kaç zamandır yanında taşıdığı, artık sararan küçük not defterinin sayfaları, elinde taşı, sopası ile savaşan kardelen beyazlığı ile yaşama doğmaya çalışan halkların kavga resimlerini çiziyordu.

Bu tutkuydu onu anlamlı ve güzel kılan. Sert yüz hatları, sorumluluk duygularının yüze yansıması olsa gerek...

Aman tanımaz bir savaşçıydı.

Yapımız içerisinde en eleştirel yoldaşlardan biriydi. İnsan psikolojisi ve bilincinin derinliğinin, anlayışına sahip. Ciddi bir yoğunluk yakalama gücü, mütevazı ve sevgi dolu oluşunun sonucu.

Doğaya bakışı hep askeri...

Eylemli bakıyor. Sıradan bir bakışı kabul etmiyor, öfkeleniyor. "*İnanamıyorum, nasıl böyle sıradan bakılıyor dağlara*" diyerek bunu dile getiriyor. "*Tarık yoldaş, artık biz de askeri çalışmalara, eylemlere yönelsek*" dediğimizde, yüreğinde duyduğuna inandığımız sevinci gözlerindeki ışıktan hissediyoruz. Bütün çirkinliklere rağmen, '*yüreğin bir insanı kurtaracak güzellikte olmalıdır*' diyor.

Yaşı 36'ydı. Zaten zayıf olan bünyesi günlerdir süren açlık, yorgunluk, uykusuzluk sonucu iyice yıpranmıştı. Çok net sayılan kaburga kemiklerini espri konusu yapıyordu sık sık. Tam bir proleter emekçiliğiyle işliyordu yaşamı... "*Bu arkadaş hiç yorulmaz mı*" diye sorardık birbirimize. Günlerce yağmurun, karın altındaki yürüyüşlerden sonra en büyük özverileri gerektiren görevlere koşan yine Tarık heval olurdu. Bir hafta boyunca bir manga yapımı yeri açmak için buzları kırışı, karları küreyişi, üzerindeki buzları temizleyerek odunları tutuşturma çabası, soğuktan moraran ellerimizle ona hayran hayran bakışımız, bugüne daha sıcak sarılışımızı getiriyor.

Tartışmalardaki ilginç tespitleri, yine azimli, coşkulu katılımı da öyle. Çerkezlerdeki atiklik, kıvraklık, çeviklik her davranışına yansıyor. Son derece kıvrak. Bir metre mesafede düşmanın elinden kurtuluşunu anlatırken bir Çerkes raksçının birden havaya sıçrayışı geliyordu gözlerimizin önüne.

Kendine sunulan olanakları, verilen emeği pratiğe tüm gücüyle ve gecikmeden geçirmişti. Besta, Beytüşşebap, Metina, Gare, Haftanin ve Zap gibi birçok alanda girdiği çatışmalarda, karakol baskınlarında yer alarak ve havan topunu en iyi şekilde kullanarak düşmanın korkulu rüyası olmuştur.

Amaçta ısrarı, Tokat'ta şehit düşmesiyle çok yüce bir anlam buluyor. Kürdistan'dan Çerkez halkının yüreğinde yeşermek üzere toprağa serpiliyor. Ve Önder Apo'nun geliştirdiği felsefe, halklarımızın kardeşlik duygularının en somut ifadesi olan şehitlerimizle yürüyüşümüz devam ediyor.

Karadeniz hırçın kabaracaktır.
Toroslar'da karanfiller koklanacaktır.
Tarih hep yerinde durmayacaktır.
Öfkemiz Ege'de şahlanacaktır.

Botan, Garzan, Sivas, Tokat ve daha niceleri... Bu, bir kurtuluş çizgisi. Kendi toprağından, havasından, suyundan doğrularak, soluyarak, içerek büyümenin gerçekleşmesi...

Geleceği yaratan Tarıklarımız, şehitlerimiz toprağa düştü. Azim, inanç, umut olarak şimdi onlarla daha da büyüyor özgürlük mücadelemiz.

Yürekte kalkan yumruğun darbesi ağır ağır, ama kesin ve bir kez daha söylüyoruz; kesin sonuç alacak. Doğa kızı zafer, kavgalı adımlarla geliyor. Güçlü adım, Tarık yoldaşlarla sürecek. Sana söz, sana yemin, sana ant olsun ki Tarık heval; halklara dayatılan köleliği gözlerinden öğrendiğimiz sonuç alıcı intikam duygularınla; insana ihaneti, yaşamdaki yaratıcı emeğinle; bilime ihaneti, büyük düşünüşünle; özcesi, seni yaşatacağız. Çiğdem ile Botan'dan el ele tutuşarak Tokat'ta sürdürdüğünüz halayı, coşkunuzu, yeniden buluşma mutluluğunuzu anlamaya, paylaşmaya çalışıyoruz. Şimdi Kürdistan dağları kadınlı-erkekli halaylarla özgürlüğü yaşıyor.

Verdiğin sözü gerçekleştirmenin onuru önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

KÜRT HALK ÖNDERİ ABDULLAH ÖCALAN'IN 8 MART MESAJI

Devrimimiz kadın devrimidir

Kobani şahsında, Arin Mirkan'ların direniş ruhuyla kadınlar gözlerini yeni yaşama, yeni uygarlığa açmışlardır.

Bu duyguyla özgürlük mücadelesini yürüten siz cesur kadınları saygıyla selamlıyor, 8 Mart Dünya Kadınlar Gününüzü kutluyorum.

Şimdi bütün dünya direnen kadınlar şahsında bunu görmeye ve dergilerinde bu güzelliği vermeye başladı.

İşte, bu özgürlük tutkusu, buradan doğdu.

Bunlar doğru anlaşılmalı.

Kürdistan, Kürt realitesinde aşkın sosyolojisini bilmek gerekir.

Ben aşkı, sevgiyi, aileyi inkar etmiyorum.

Bunlara bağlılık soylu bir bağlılıktır, ama özgür bir yaşam olmadan bunların bir anlamı yoktur.

Benim bahsettiğim sosyal bir aşk, toplumsal bir aşktır.

Benim için kadın özgürlüğü her şeyden daha önemlidir.

En güzel kadın hayatı özgür yaşayan kadındır.

Hiçbir çirkinlik köle kadınla ve tahakkümcü erkekle birleşmek bütünleşmekten daha alçak ve iğrenç olamaz.

Yine hiçbir birlik ve bütünlük özgür kadınla ve tahakkümü yenmiş erkeklikle yaşamaktan daha değerli, güzel ve doğru olamaz.

30 yıldır en önemli destekçilerim kadın arkadaşlardır.

Benim kadınla diyalogum, sözleşmem önemlidir.

Siz kadının toplumsal sözleşmesini geliştireceksiniz.

Kadın cinayetlerinden tutalım da kadın sünneti, tecavüz ve benzeri hepsine karşı mücadele veren bir sözleşme olmalı.

Derinlikli ele almalısınız.

Erkeklere güvenmeyin.

Erkek dogmatiğini yıkın.

Kadınlığınıza güvenin.

Eşitlik ve özgürlük kadın meselesiyle sağlanır.

Bu nedenle bizim devrimimiz kadın devrimidir.

Kadın olmadan yaşam olmaz.

Özgürlük olmadan etik ve estetik olmaz.

Kadın etiği dediğim şey kadınının karar verme gücüdür.

Bir kadını alma ya da kızını verme kabul edilemez.

Ben benim diyeceksin.

Ben kimsenin değilim.

Kadın kocasının eşi, babasının kızı ya da abisinin kız kardeşi değildir, olmamalıdır.

Kadın kendisi olmak durumundadır.

Bunun formülü tutkuyla çalışmaktır, yoğunlaşmaktır, karanlığı aydınlatmaktır.

Recep Tayyip Erdoğan, 3 çocuk, erken evlilik diyor.

O da bilinçli olarak söylüyor, ben de bilinçli olarak söylüyorum.

İki anlayış çatışıyor. Bakalım o mu kazanır, biz mi kazanırız göreceğiz.

Benim buradaki Demokratik Çözüm başlıklarımda da kadın özgürlüğü birinci maddedir.

Anlamıyorlar. '*Bunun demokratik çözümle ne alakası var*' diyorlar.

Ben net konuşuyorum.

Kadın özgürlüğünün demokratik çözüm ile ilişkisi nettir.

Daha önce de söyledim, bu kadar kadının öldürüldüğü bir ülkede, ben bu devlete üye olmam.

Çözüm; kadının eşitlik, özgürlük hukukuyla beraber olur.

Kadın hukuku-özgürlük hukuku benim için esastır.

Kadının benden büyük güç aldığını biliyorum ve kendimi de sizin çözüm yoldaşınız olarak tanımlıyorum.

5 bin yıllık erkek egemen kültür, tecavüzcü kültürdür.

9 bin yıllık çökmüş olan kadın gerçeğini özgür kadın olarak ayağa kaldırmaya çalışıyoruz.

Bu nedenle tüm müzakere çalışmamızın özü, çiçeği kadın çalışmasıdır.

Çünkü kadın sorunu kültürel, siyasal, ekonomik ve sosyolojik bir sorundur.

Devletle de benim diyalogum kadın özgürlüğü lehine demokratik toplum projesini demokratik devletle buluşturmak üzeredir.

Kadınların '*Öcalan özgür olmadan özgür olmayacağız*' sloganı güzeldir.

Çünkü ben özgürüm.

Siz de özgür olacaksınız.

Bu konuda siz direnen kadınlara çok güveniyorum.

Şunu belirtmeliyim ki böylesi tarihi bir süreçte kadınların ilk defa bir müzakere heyetinde yer alması tarihi değerdedir ve kutluyorum.

İnanıyorum ki 21'inci yüz yıl kadın özgürlüğünün sağlandığı yüzyıl olacaktır.

Bu temelde bir kez daha hepinizi saygıyla, sevgiyle selamlıyorum özgürlük mücadelenizde başarılar diliyorum.

■■■